№ 275

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

Σήμερα καὶ χθές

Παράδοξες προῖκες

Γύρω ἀπὸ μιὰ παράδοξη προικοδότησι διεξήχθη πρὸ ἡμερῶν στὴ Βουδαπέστη μιὰ διασκεδαστικώτατη δίκη, τὴν ὁποία τὸ κοινὸν παρακολούθησε μ' ἐξαιρετικὸ ἐνδιαφέρον. Ἕνας διάσημος ταχυδακτυλουργὸς ὁ Μίκο Γιόβαρ, προκειμένου νὰ παντρέψη τὴν κόρη του, τῆς ὑποσχέθηκε νὰ τῆς δώση ὡς προῖκα τὰ.. μυστικὰ τοῦ ἐπαγγέλματός του 'Ο γαμπρὸς μ' ἄλλα λόγια θὰ ἐμάθαινε ἀπὸ τὸν πεθερὸ τὰ μυστικὰ τῆς ταχυδακτυλουργίας καὶ θὰ ἀρχίζε εὐθὺς μετὰ τὸ γάμο, νὰ ἀσκῆ τὸ προσοδοφόρο αὐτὸ ἐπάγγελμα. Πράγματι οἱ γάμοι ἐτελέσθησαν καὶ ὁ γαμπρὸς ἄρχισε νὰ.. εἰσπράττη τὴν περίεργη προῖκα, δηλαδὴ νὰ μαθαίνη ὅλα τὰ κόλπα, χάρις στὰ ὁποῖα ἐπρόκειτο νὰ ἀναδειχθῆ καὶ αὐτὸς ἕνας διάσημος θαυματοποιός, ἀντάξιος τοῦ πεθεροῦ του. Ἀλλὰ ὅταν ἐδοκίμασε νὰ θέση σὲ ἐφαρμογὴ τὰ μαθήματα ποὺ ἔλαβε, ὁ νεότευκτος θαυματοποιὸς τὰ ἔκαμε κυριολεκτικῶς θάλασσα. Προτοῦ σπάση κάτι αὐγὶ μέσα στὸ ψηλὸ του καπέλλο, γιὰ νὰ κατασκευάση δῆθεν μιὰ μαγικὴ ὁμελέττα, ἀφησε νὰ τοῦ πέση ἡ ὁμελέττα ποὺ εἶχε κρυμμένη στὸ... μανίκι του καὶ ὅταν πῆγε νὰ θγάλη μιὰ μεταξωτὴ κορδέλλα ἀπὸ τὸ στόμα του, οἱ θεαταὶ ἀντελήφθησαν ὅτι ἡ κορδέλλα ἔθγαινε ἀπὸ τὸ κολλάρο του. Τὸ κοινόν, φυσικά, ἐγιουχαΐσε τὸν ἀδέξιο ταχυδακτυλουργό, τὸν ὁποῖον ὅμως οἱ ἀποτυχίες αὐτὲς δὲν τὸν ἀπεθάρρυναν. Ἐξηκολούθησε νὰ ἐμφανίζεται στὶς διάφορες ἐμποροιανηγύρεις καὶ νὰ παθαίνη κάθε φορὰ τὴν ἴδια νίλα. Ἀλλὰ ἡ ἀδεξιότης αὐτὴ εἶχε μιὰν περίεργη ἐξέλιξι. Σιγὰ - σιγὰ ὁ νέος ταχυδακτυλουργὸς ἄρχισε νὰ γίνεται διασκεδαστικὸς μὲ τὶς ἀποτυχίες του αὐτὲς καὶ νὰ χειροκροτῆται ἀπὸ τὸ κοινόν, τόσον, ὥστε ἄρχισε νὰ γίνεται περιζήτητο νούμερο. Οἱ ἰμπρεσσάριοι τὸν προσελάμβαναν γιὰ νὰ παριστάνη τὸν ἀδέξια ταχυδακτυλουργὸ, τοῦ ὁποίου κάθε κόλπο κατέληγε σὲ μιὰν ξεκαρδιστικὴ γκάφα....

Ὁ Μίκο Γιόθαρ, ὁ ὁποῖος δὲν ἦταν ποτὲ δυνατὸν νὰ προθλέψη τὴν ἐξέλιξι ποὺ μποροῦσε νὰ ἔχη ἡ... προῖκα τῆς κόρης του, μὲ τρόμο του ἔθλεπε ὅτι ὁ γαμπρός του τὸν κατέστρεφε. Τοῦ ἦταν πιὰ ἀδύνατο νὰ ἀσκῆ τὸ ἐπάγγελμά του, γιατὶ ὅλα τὰ κόλπα ποὺ τὰ ἐκρατοῦσε μυστικά, ἔθγαιναν συστηματικῶς στὰ φῶτα, στὶς παραστάσεις ποὺ ἔδινε ὁ γαμπρός του. Ἔσπευσε λοιπὸν νὰ μπνύση τὸν σύζυγο τῆς κόρης του ἐπὶ ἀθεμίτῳ συναγωνισμῷ. Καὶ ἐκεῖνος μὲ τὴ σειρά του ὑπέθαλε αἴτησι διαζυγίου. Οἱ δικασταὶ μὴ ξέροντες πῶς νὰ λύσουν τὴν πρωτότυπη αὐτὴ διαφορά, ἀνέθαλαν τὴν ἔκδοσι ἀποφάσεως. Ἐν τῷ μεταξὺ ὁ γαμπρὸς συνεχίζει τὸ προσοδοφόρο ἐπάγγελμα τοῦ γκαφατζῆ ταχυδακτυλουργοῦ καὶ ὁ πεθερὸς ποὺ παραμένει ἄνεργος, τραθᾷ τὰ μαλλιά του γιὰ τὴν ὀλεθρία ἐμπνευσι ποὺ εἶχε νὰ δώση μιὰ τέτοια πρωτότυπη προῖκα στὴν κόρη του..

Ὁ ταχυδακτυλουργὸς προικίζει τὴν κόρη του μὲ...τὰ μυστικά του. — Τρικούθερτος φιλολογικὸς καυγᾶς ἐξ ἀφορμῆς μιᾶς προίκας. — Γαμήλιο δῶρο ἕνα ὁλόκληρο νησί!

Ἡ περίεργη αὐτὴ ὑπόθεσις μᾶς θυμίζει ἄλλες ἀνάλογες περιπτώσεις παραδόξων καὶ διασκεδαστικῶν προικοδοτήσεων.

Μιὰ προικοδότησις ποὺ κατέληξε σὲ τριούθερτο καυγᾶ ἦταν καὶ τῆς κόρης τοῦ μεγάλου Γάλλου συγγραφέως καὶ φυσιοδίφου Μπυφφόν. Ὅταν παντρεύτηκε ἡ δνὶς Μπυφφόν, ὁ πατέρας της τῆς ὑποσχέθηκε ὡς προῖκα «τὰ κέρδη ποὺ θὰ ἀπέδιδε τὸ καλύτερο ἔργο του». Καὶ ὁ καυγᾶς δὲν ἄργησε ν' ἀνάψη καὶ νὰ φουντώση. Γιατὶ ὁ μὲν συγγραφεὺς ἐπέμενε ὅτι τὸ καλύτερο ἔργο του ἦταν ἡ «Φυσικὴ Ἱστορία» του ποὺ δὲν πολιόταν δίολου, ὁ δὲ γαμπρὸς τοῦ συγγραφέως ἔκρινε ὡς ἀριστουργημα τὰ «Πορτραῖτα τῶν ζώων», τὸ περίφημο ἔργο τοῦ πεθεροῦ του, ποὺ εἶχε καταπληκτικὴ ἐκδοτικὴ ἐπιτυχία. Ἡ δίκη ποὺ ἄρχισε τὸ 1785 κράτησε 3 χρόνια καὶ ἐκλήθησαν σ' αὐτὴν ὡς μάρτυρες οἱ ὀνομαστότεροι ἐπιστήμονες καὶ κριτικοὶ τῆς ἐποχῆς, οἱ ὁποῖοι, ὅπως ἦταν ἐπόμενο, δὲν κατώρθωσαν νὰ συμφωνήσουν πάνω στὴν ἀξίαι τῶν ἔργων τοῦ συγγραφέως. Στὸ τέλος ὁ συγγραφεὺς ποὺ τὸν εἶχε τρομερὰ συγχύσει ἡ ἀκαρακτήριστη στάσι τῆς κόρης του, ποὺ εἶχε πάρει τὸ μέρος τοῦ συζύγου της, ἔσκισε κυριολεκτικῶς ἀπὸ τὸ κακό του. Τὸν θρῆκαν νεκρὸν στὶς 14 Ἰουνίου 1788, μπροστὰ σ' ἕνα μισοτελειωμένο γράμμα γεμάτο πικρὸ παράπονο, ποὺ ἀπευθυνόταν πρὸς τὴν κόρη του...

Μιὰ ἀπὸ τὶς περιεργότερες προῖκες ἦταν ἐπίσης καὶ τοῦ σὲρ Ἰωσία Κάφογκαν, θαθυπλούτου καὶ ἰδιοτρόπου Ἄγγλου, ὁ ὁποῖος ἐπροίκισε τὴν κόρη του μὲ ἕνα... νησάκι τοῦ ἀνατολικοῦ Εἰρηνικοῦ, ποὺ εἶχε ἀγοράσει τὸ 1842 ἀπὸ τὴν θρεταννικὴ Κυθέρνησι. Ὅταν ἡ κόρη του παντρεύθηκε μὲ κάποιον ἀνεπιθύμητο νέο, ὁ σὲρ Ἰωσίας ἔθεσε στὸν γαμπρό του τὸν ἑξῆς ὅρο: "Οτι θὰ καθιστοῦσε κληρονόμο τῆς περιουσίας του τὴν κόρη του, ἐφόσον οἱ δυὸ νεόνυμφοι θὰ πήγαιναν νὰ ζήσουν ἐπὶ δέκα χρόνια στὸ ἐρημονῆσι ἐκεῖνο. Ἕνα χρόνο μετὰ τὴν ἐγκατάστασι τοῦ ζεύγους στὸ νησί, ὁ ἰδιόρρυθμος θαθύπλουτος πέθανε. Οἱ ἀτυχεῖς ἐξόριστοι ἔμοθαν τὸ θάνατό του μετὰ πέντε ὁλόκληρα χρόνια, γιατὶ σπανίως περνοῦσε πλοῖο ἀπὸ τὸ ἀπομονωμένο ἐρημητήριό τους. Ἀλλὰ καὶ πάλι χρειάσθηκε νὰ περιμένουν Ἄγγλία καὶ νὰ γίνουν κάτοχοι τῆς τεραστίας κληρονομιάς των. Ἐξ αἰτίας τοῦ παραδόξου αὐτοῦ περιστατικοῦ, τὸ ἐρημονῆσι τὸν τὸν τίτλο φιγουράρει καὶ σήμερα στοὺς χάρτες...

Ἕνα δράμα στὸν ἀέρα

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΔΕΣ ΔΙΗΓΗΜΑ

Ἡ ὥρα εἶναι τρεῖς μετὰ τὰ μεσάνυχτα. Ὁ ἀέρας χτυπάει μὲ λύσσα τὰ ἀνοιχτὰ παράθυρα τῶν θαλάμων καὶ θουΐζει στ' ἄδεια ὁπόστεγα τοῦ ἀεροδρομίου. Πάνω στὸν ἴσιο τοῦ πεδίου προσγειώσεως ὁ φάρος στέλνει σὲ μεγάλη ἀπόσταση τὸ ἐκτυφλωτικὸ φῶς του. Ἡ νύχτα εἶνε κρύα, παγωμένη, θορειά, οἱ σκοποὶ θηματίζουν τάνω-κάτω. Τὸ ἀεροδρόμιο δὲν ἔχει τὴν ἡσυχη θψι του. Τὸ καταλαθαίνει κανεὶς ἀπ' τὴν νευρικότητα τῶν ἀξιωματικῶν τῆς ὑπηρεσίας.

Ὁ διοικητὴς ξαπλωμένος μὲ τὰ ροῦχα του καὶ μὲ τὶς μπότες του στριφογυρίζει στὸ κρεθάτι του, θασανιζόμενος ἀπὸ τρομεροὺς ἐφιάλτες!

Στοὺς θαλάμους οἱ «ἀσσοι» πίνουν οὔτσκυ, παίζουν χαρτιά, καπνίζουν γιὰ νὰ διασκεδάσουν τὴν ἀγωνία τους. Στὸν ποραμικρὸ θόρυθο στήνουν αὐτί. "Ολο τὸ ἀεροδρόμιο ἀνησυχεῖ καὶ περιμένει.

Δυὸ ἀπ' τοὺς καλύτερους συντρόφους τους, ὁ Μπράντ κι' ὁ Σέκ δὲν γύρισαν ἀκόμη σ.ὸ ἀεροδρόμιο. Ἡ νυκτερινὴ πτῆσις τους εἶχε ἀρχίσει στὶς δέκα κι' ἔπρεπε νὰ κρατήση μισὴ ὥρα! "Ηταν μιὰ συνηθισμένη ἐκπαιδευτικὴ πτῆσις, κι' ὅμως ἀκόμα νὰ φαιοῦν. Τὸ ἀερόπλανο τους ἦταν τελειοτάτης μορφῆς κι' ἡ μηχανή τους ἀκριθεστάτη.

Τὸ τραγικὸ ἦταν πῶς ὕστερ' ἀπ' τὰ μεσάνυχτα ὁ καιρὸς ἀγρίευε. Μιὰ θύελλα ξέσπασε ποὺ παρ' ὀλίγο ν' ἀρπάξη τὶς στέγες καὶ νὰ γκρεμίση τὰ ὁπόστεγα.

Εἴχαν δίκηο λοιπὸν ν' ἀνησυχοῦν καὶ νὰ περιμένουν μὲ χτυποκάρδι ραδιογράφημα.

"Ὧρες φρικτῆς ἀγωνίας πέρασαν. "Επερνε πειὰ νὰ ξημερώση. Καὶ ξαφνικά, ἕνα ἀεροπλάνο φάνηκε στὸν ὁρίζοντα.

—Εἶνε ὁ Μπράντ κι' ὁ Σίκ! φώναξαν χαρούμενοι οἱ ἀεροπορεῖς.

Μὰ ἐκεῖνο ποὺ τοὺς ἔκανε ἐντύπωσι θεξιὰ κι' ἀριστερὰ σὰν λανέθαινε ψηλότερα, περνοῦσε πάνω ἀπ' τὸ ἀεροδρόμιο καὶ χανόταν πάλι στὸ θάθος τοῦ ὁρίζοντος. Οἱ ἀεροπόροι δὲν ἤξεραν τί νὰ ὑποθέσουν. Ὁ διοικητὴς εἶχε λυσσάξει ἀπ' τὸ θυμό του.

—Αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι ἔχουν τρελλαθῆ! φώναχε. Κάντε τους σῆμα νὰ κατεθοῦν ἀμέσως.

Μὰ τὰ σήματα πῆγαιναν χαμένα οἱ δυὸ ἀεροπόροι δὲν ἔλεπαν τίποτε. Ὁ διοικητὴς στήριξε τότε τὰ κιάλια στὰ μάτια του, γιὰ νὰ δῆ τί συμθαίνει. Καὶ μπόρεσε ν' ἀντιληφθῆ ὅτι ὁ Μπράντ ἔλειπε ἀπ' τὴ θέσι του. Πάνω στὸ ἀεροπλάνο ἦταν μόνο ὁ Σίκ Μὰ τὸ πιὸ περίεργο ἦταν ὅτι ὁ Σὶκ ἔκανε σὰν χαμένος."Εσκυθε κάτω σὰν νὰ ἤθελε νὰ δῆ κάτι. φαινόταν σὰν μεθυσμένος.

—Ὁ Σὶκ θὰ τσακισθῆ! ψιθύρισαν μ' ἀγωνία οἱ ἀεροπόροι. Μῆπως εἶνε ζαλισμένος; Δὲ ξέρει τί κάνει.

Τότε ἔβαλαν σὲ κίνησι ὅλες τὶς σειρῆνες τοῦ κινδύνου. Κι' ἀμέσως εἶδαν τὸ Σὶκ νὰ κάνη μιὰ θύλια ἀκόμα καὶ μὲ ὁρμὴ νὰ ρίχνεται στὸ ἔδαφος κάνοντας κομμάτια τὸ ἀεροπλάνο του.

Οἱ σύντροφοί του ἔτρεξαν νὰ τὸν θγάλουν ἀπ' τὰ συντρίμματα. Εὐτυχῶς δὲν εἶχε πάθει σοθαρὰ τραύματα.

Τὸν μετέφεραν στὸ νοσοκομεῖο καὶ ὅταν συνῆλθε, τοὺς διηγήθηκε τὴν καταπληκτικὴ περιπέτειά του.

—Λίγη ὥρα μετὰ τὴν ἀπογειωσί μας ὁ Μπράντ ἦταν ἐξαιρετικὰ εὐθυμος. Μὲ ἐκφρασι ἀλλόκοτη μοῦ ἔδινε νὰ διαθάσω τὶς ἐρωτικές ἐπιστολὲς τῆς φίλης του. Ἐγὼ τὸν συμθούλευα ν' ἀφήση τὰ ἀστεῖα. Ἐκεῖνος γέλασε μ' ἕνα ἐκδικητικὸ γέλιο, ἀλλόκοτο, ὀκληρό.

— "Εννοια σου, μοῦ ἀπάντησε. Τὰ ξέρω ὅλα. Θέλεις νὰ μοῦ τὰ πῆς ἡ φιλενάδα μου, μὰ δὲν θὰ προφτάσης. Θὰ πεθάνης!

Καὶ σὲ μιὰ στιγμὴ σήκωσε ἕνα κλειδὶ τοῦ ἀεροπλάνου καὶ ἄρχισε νὰ μὲ χτυπᾶη. Μὲ τὸ πρῶτο δυνατὸ χτύπημα στὸ κεφάλι, κατάλαθα πῶς εἶχα χάσει τὸ φῶς μου. "Ημουν χαμένος! Χωρὶς νὰ σκεφθῶ τοὺς πόνους μου, συλλογίστηκα ὅτι γιὰ νὰ γλυτώσω ἀπὸ τὸν θάνατο ἔπρεπε νὰ ἀπαλλαγῶ ἀπὸ τὸν σύντροφό μου ποὺ ξαφνικὰ εἶχε τρελλαθῆ. Γύρισα λοιπὸν ἀνάποδα τὸ ἀεροπλάνο καὶ τὸν ἄδειασα στὸ κενό... Ἡ ἀγωνία μου κατόπιν δὲν περιγράφεται. Πήγαινα τὸ ἀεροπλάνο δεξιὰ κι' ἀριστερὰ γιατὶ δὲν ἤξερα ποῦ θρίσκομαι. Ἐντελῶς τυχαία θρέθηκα πάνω ἀπὸ τὸ ἀεροδρόμιο. "Ακουσα τὶς σειρῆνες καὶ θέλησα νὰ προσγειωθῶ, μὰ δὲν ἔθλεπα... Ἐτσακίκα καταγῆς».

Ὁ Σὶκ ἔμεινε σ.ὸ νοσοκομεῖο πολλὲς μέρες. Ἀλλὰ δὲν ἀνέκτησε τὸ φῶς του. Ὁ τρελλὸς ἀεροπόρος τὸν εἶχε κάνει ἀνάπηρο. Καὶ ἀπαρηγόρητος τραθήχτηκε στὰ κτήματα του μετανοιωμένος ποὺ δὲν ἔθωσε τέρμα στὴ ζωή του, τὴν μαρτυρική, τὴν ἡμέρα ποὺ τοῦ συνέθη ἡ παραπάνω θραυματική περιπέτεια.

ΦΙΝΤΕΡΑΛ

Οἱ διάφοροι χοροὶ καὶ ἡ ἱστορία τους

Ἕνας ἀπὸ τοὺς πιὸ προσφιλεῖς χοροὺς τῶν παλαιοτέρων χρόνων ἦταν καὶ ἡ περίφημη π ὁ λ κ α; τῆς ὁποίας ἐφευρέτης θεωρεῖται κάποια Βοημίς, ὀνομαζομένη Ἄνα Σλετσόκ. Ἡ γυναῖκα αὐτή, ἡ ὁποία ἀνῆκε στὰ κατώτερα λαϊκὰ στρώματα, ὑπηρετοῦσε ἐκεῖνο τὸν καιρό, ὡς ὑπηρέτρια στὴν πόλι Ἐλπιτα-νίτζ, στὸ σπίτι ἑνὸς πλουσίου ἄρχοντος.

Μιὰ μέρα ὁ ἄρχοντας θέλησε νὰ δώση ἕνα πλούσιο συμπόσιο, στὸ ὁποῖο προσκάλεσε πολλοὺς φίλους του, μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ τὸν διάσημο Βοημὸ ἀρχιμουσικὸ Ἰωσὴφ Νερούδα.

Μετὰ τὸ γεῦμα, ὁ οἰκοδεσπότης προσκάλεσε τὴν Σλετσὸκ νὰ χορέψη διαφόρους χωριάτικους χορούς, γιὰ νὰ διασκεδάση τοὺς σιν δαιτημόνας του.

Ἡ Ἄννα ἄρχισε τότε νὰ χορεύη. Ὁ χορός της εἶχε κάτι τὸ καινούργιο, τὸ γοητευτικό, τὸ θαυμάσιο.

Τότε ὁ ἀρχιμουσικὸς ἐνθουσιασμένος ἀπ' τὴ νεαρὴ χορεύτρια, ἄρπαξε ἀμέσως ἕνα μολύθι, καὶ παρακολουθῶντας την συνέθεσε μιὰ μαγευτικὴ πόλκα, ἡ ὁποία, σιγὰ-σιγὰ διαδόθηκε παντοῦ.

Ἡ μ α ζ ο ύ ρ κ α, ἄλλος περίφημος χορὸς τῶν πατέρων μας, εἰσήχθη γιὰ πρώτη φορὰ στὴ βασιλικὴ σχολὴ χοροῦ τῆς Δρέσδης, ἀπ' τὸν θασιλέα τῆς Πολωνίας Αὐγουστο Γ' καὶ πῆρε τὸ ὄνομά της ἀπὸ τὸ πολωνικὸ διαμέρισμα ἀπ' ὅπου προῆλθε.

Οἱ κ α ν τ ρ ί λ λ ι ε ς, ἦσαν χορὸς ἀγγλικῆς ἐφευρέσεως. Ὁ χορὸς αὐτὸς εἰσήχθη τὸ 1710 στὴ Γαλλία καὶ ἀπ' ἐκεῖ διαδόθηκε σ' ὅλη τὴν Εὐρώπη.

Πατρὶς τοῦ θ ά λ ς τέλος, εἶνε ἡ Γερμανία.

● ●

Γνῶμες τοῦ Οὐάϊλδ

* Τὸ μόνο ποὺ ἔχει νὰ κάνη κανεὶς γιὰ νὰ ξανάθρη τὰ νειάτα του εἶνε νὰ ξαναρχίση τὶς παλιές του τρέλλες.

* Οἱ νέοι θέλουν νὰ εἶνε πιστοὶ καὶ ὅμως δὲν εἶνε· οἱ γέροι θέλουν νὰ εἶνε ἄπιστοι καὶ ὅμως δὲν μποροῦν.

* "Ολη τὴ μεγαλοφυΐα μας πρέπει νὰ τὴν θάζομε στὴ ζωή μας. Στὰ ἔργα μας πρέπει νὰ θάζομε μοιάχα τὸ ταλέντο μας.

* "Οταν μιὰ γυναῖκα ξαναπαντρεύεται , τὸ κάνει ἐπειδὴ συχαίνόταν τὸν πρῶτο ἄνδρα της. Ὁ ὁ ἕνας ἄνδρας ξαναπαντρεύεται, τὸ κάνει γιατὶ ἐλάτρευε τὴν πρώτη του γυναῖκα.

* Οἱ φτωχοὶ ποὺ ἀγαπιῶνται εἶνε πλούσιοι.

* Ὁ "Οπιος ἔνεασε πρῶτα ἔγινε τέλειος ἄνθρωπος.

* Ἡ ἀλήθεια σπάνια εἶνε ἀγνὴ καὶ ποτὲ ἁπλῆ.

Ἰδιοκτησία «Κ. Ν. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ & ΣΙΑ»

Ὑπαγορεύεται ἡ ἀναδημοσίευσις οἱουδήποτε θέματος τοῦ παρόντος τεύχους.

Σπαθαρᾶς

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Διευθυντὴς ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΠΑΠΑΓΕΩ.

Γραφεῖα: Σανταρόζα 5.— Τηλ. 25
Συνδρομαὶ ἐτησία: Δρχ. 35.00

ΕΤΟΣ ΣΤ' ΑΡΙΘΜΟΣ ΤΕΥΧΟΥΣ 275 ■ ΑΘΗΝΑΙ 26 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ 1943 ■ ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΤΕΥΧΟΥΣ ΔΡΧ. 600

Κοζερὶ τῆς ἑβδομάδος

Ἡ «καθὼς πρέπει...»

Τὸ ὀφεῖλει στὴν ἰδιοσυγκρασία' της; Τὸ ὀφεῖλει στὴν ἀνατροφή της; Ποιὸς τὴν ξέρει; Εἶνε ἡ καθὼς πρέπει». Τὴν πατερίτσα τοῦ οἰκουμενικοῦ Πατριάρχη ἀν κατάπινε δὲ θὰ ἦταν τόσο ἄκαμπτη. "Αγαλμα ἐν κινήσει. Μέ τὸ σταγονόμετρο ὀγαίνουν τὰ λόγια της, μετρημένα τὰ χαμόγελά της, οἱ κινήσεις της πειθαρχοῦν σὲ κάποιο ἄγραφο πρωτόκολλο ἀπὸ τὸ ὁποῖο ὅλες οἱ δυνάμεις τῆς γῆς εἶνε ἀνίκανες νὰ τὴν ἀπομακρύνουν. Διπλωμάτες τῆς παλαιᾶς σχολῆς δὲν ὑπῆρξαν τόσο κορεσδομένοι ὅσο αὐτή. "Ενας χαλυδένινος θώρακας περιθάλλει τὴ ψυχὴ καὶ τὸ σῶμα της. Μὴ φλυαρήσης, μὴ γελάσῃς, μὴ χαριεντισθῆς, μὴν πρωτοτυπήσης, μὴν εὐθυμήσης, μὴ θορυθήσης, μὴν ἐξαφθῆς, μὴ ἐνθουσιασθῆς, μὴν προδώσης τὸν ἐσωτερικό σου κόσμο, μὴ θερμάνῃς τὴν παγερότητα τῆς ἐκφράσεώς σου, μὴ ἐπιτρέψῃς στὸν ἄλλο νὰ μαντέψη τὴ σκέψι σου.

Ποιὸς Μωϋσῆς τῆς ἐπέθαλε τὶς πλάκες μὲ τὸ δεκάλογο ἑνὸς σκληροῦ Ἰεχωθᾶ, ποὺ δὲν ἀνέχεται οὔτε τὴν πιὸ ἀσήμαντη λοξοδρομία ἀπὸ τὴν ὁδὸ τοῦ καθωσπρεπισμοῦ; Τὴ θλέπετε ἀπάνω στὴν ὡριμότητά της καὶ ρωτιέστε ἄν γνώρισε περίοδο νηπιακῆς ἡλικίας, ἄν ἐσκίρτησε κι' αὐτὴ στὰ σπλάχνα τῆς μητέρας της, ἄν φώναξε, ἄν γέλασε, ἄν ἔτρεξε, ἄν ἔπαιξε σὰν παιδί, ἄν κράτησε μὲ τρυφερότητα μιὰ κούκλα στὴν ἀγκαλιά της, ἤ ἔτσι, καθὼς πρέπει, ὑπῆρξε «ἀπὸ κοιλίας μητρὸς» ἐμθρυο ἀξιοπρεπές, νεογνὸ ποὺ ἀτενίζει μὲ σοθαρότητα τὴ ζωὴ καὶ ζητεῖ τὴν ἀδεια τῆς μαμᾶς πρὶν προσεγγίση τὴ θηλὴ τῶν μαστῶν της.

Σᾶς φαίνονται ὑπερθολές; "Αν τὴ θλέπατε κι' ἐσεῖς, θὰ σᾶς ἦταν ἀδύνατο νὰ σ.λλάθετε τὴν εἰκόνα αὐτῆς σὲ ἄλλη σιάσι ἀπὸ τὴ στάσι αὐτῆς τῆς ἀλύγιστης ποὺ κρατᾶ σ' ὅλη τὴ ζωή της.

Ρώτησαν κάποτε —ἀδιάκριτοι ποὺ εἶνε οἱ ἄνθρωποι...— κάποιον κῦριο ποὺ ἐχρημάτισε σύζυγός της: «Μὰ τέλος πάντων, ἐσὺ ποὺ τὴ γνώρισες καλύτερα, δὲν τὴν συνέλαθες ποτὲ σὲ μιὰ στιγμὴ ποὺ ἀποθάλλει τὴν κατεψυγμένη της μάσκα; Δὲν τὴν εἶδες χωρὶς τὸν καθωσπρεπισμό, λυτρωμένη ἀπὸ τὸ μέτρο, παραδομένη στὴν ἔξαρσι, στὴν ἔκστασι, σὲ κάτι ποὺ ἀπομακρύνει καὶ τοὺς πιὸ συγκρατημένους ἀπὸ τὴν ἀκαμψία τους;" Ἔτσι ἀτσαλάκωτη περιφέρεται καὶ στὸ σπίτι της μακριὰ ἀπὸ τὰ βλέμματα τῶν ἄλλων; "Ετσι καὶ στὸ συζυγικὸ κοιτῶνα της, πίσω ἀπὸ τὴν κλειδωμένη πόρτα, ὅπου ὅλος ὁ ἄλλος κόσμος ἀποθάλλει .τὴ στολὴ τῆς πόλεως, ἀπαλλάσσεται ἀπὸ τὸ μακιγιάρισμα μὲ τὸ ὁποῖο ἐμφανίζεται στὴ σκηνὴ τῆς ζωῆς καὶ ἀφίνη τὸν ἑαυτό του ἀσέσμετο, πειθήνιο στὶς ὑπαγορεύσεις τῆς φύσεώς του;»

— "Ολος ὁ ἄλλος κόσμος, ναί, Αὐτὴ ὄχι, ἀπαντᾶ μελαγχολικὰ ὁ πρῶην σύζυγος. Γι' αὐτὸ ἄλλωστε —ὁμολογεῖ— διέλυσε τὸν παγερὸ κοιτῶνα του γιὰ ν' ἀναζητήση τὴ θαλπωρὴ σὲ μεσημθρινώτερα κλίματα.

Παίζει μήπως θέατρο; Θὰ τὴν ἀδικοῦσατε ἄν σχηματίζατε τέτοια ὑπόνοια. Ὑπάρχουν κι' ἐκεῖνες ποὺ παίζουν θέατρο. Οἱ καθὼς πρέπει τὴς θιτρίνας, ποὺ διπλώνουν ἀμέσως τὸν καθωσπρεπισμὸ μόλις κατέθη τὸ ριντό, ἤ ὅταν νεθρα, θυμοί, ἐνθουσιασμοί, ὀδύνη, χαρά, τὶς κάνει γιὰ ξεχάσουν τὸ ρόλο μὲ τὸν ὁποῖον κυκλοφοροῦν στὴ ζωή. Δὲν ἀνήκει σ' αὐτὲς ἡ δική μας καθὼς πρέπει. Δὲν προσποιεῖται. Εἶνε εἰλικρινής. Εἶνε αὐτὴ ποὺ εἶνε. "Ισως νὰ τὴν ἔπλασε τέτοια ἡ φύσις της, ἴσως ἡ σταθερὴ μάσκα της νὰ εἶνε ἔργο τῆς ἀνατροφῆς ποὺ τῆς ἔδωσαν. Πάντως προσποίησις δὲν ὑπάρχει. "Εχουν πεισθῆ ὅσοι δοκίμασαν νὰ τῆς δημιουργήσουν καταστάσεις στὶς ὁποῖες δὲν ἀντέχει ἡ ὑποκρισία ποὺ τῆς ἀπέδιδαν. Ποιὰ δὲ κατάστασις πιὸ κατάλληλη γιὰ τὴν ἀπογύμνωσι ἀπὸ τὴν κατάστασι τῆς μέθης; Δὲν ἀρνήθηκε νὰ πιῆ, γιατὶ κι' αὐτὴ λαχταρᾶ νὰ λυτρωθῆ ἀπὸ τὰ δεσμὰ τοῦ καθωσπρεπισμοῦ της. "Επινε ὅσο τῆς ἔδιναν. Μέθυσαν οἱ ἄλλες κυρίες τῆς συντροφιᾶς. Τραγούδησαν, γέλασαν, φλέρταραν ζωηρότερα ἀπὸ τὸ συνηθισμένο. Ἐπεχείρησε νὰ τὶς ἀκολουθήση καὶ ἡ κυρία «Καθὼς πρέπει». Δὲν τὰ κατάφερε. Κι' ὅταν ἡ παρέα χαλοῦσε τὸν κόσμο, ἠττημένη αὐτὴ ἀπὸ τὸν ἑαυτό της τὸν ἴδιο, σηκώθηκε, ζήτησε συγγνώμην καὶ σιδερωμένη ὅπως ὅταν ἤρθε σφιχτοκουμπωμένη ἀκόμα καὶ τώρα τὴ στιγμὴ τῆς μέθης της ἀποσύρθηκε νὰ κατακλιθῆ. Ὁ ὀγρὸς ἀνατροπέας τῆς σοθαρότητας δὲν τῆς ἔφερε τὴν εὐθυμία ποὺ χαρίζει στοὺς ἄλλους ἀνθρώπους. Τῆς ἔφερε τὴ ζάλη. Καὶ πῆγε νὰ κοιμηθῆ. Μὴν ἀμφιθάλλετε ὅτι καὶ τὰ ὄνειρα τῆς ταλαίπωρης θὰ εἶνε κι' αὐτὰ καθὼς πρέπει. Ἐκτὸς ἄν τὴν εὐσπλαχνισθῆ ὁ Μορφέας καὶ τῆς προσφέρει κατὰ τὶς ὧρες τῶν ὀνείρων της τὴν ἐγγνοιασιά, τὴν ἁπλότητα, τὸ γέλιο, τὴ χαρά, τὴν ἀφέλεια, τὸν σανφασονισμό, τὰ ὁποιαδήποτε ἐξεσπάσματα ποὺ τῆς ἀρνήθηκε ἡ ζωή της.

Π. ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ

Η ΣΑΤΥΡΑ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Τὸ ρεῦμα

Ἀνάγκαι λίαν σοθαραὶ ἐπέθαλαν καὶ πάλι
καὶ ἄλλον περιορισμὸν στὸ ἠλεκτρικὸ τὸ φῶς.
Θὰ παταχθῆ δὲ αὐστηρῶς πᾶσα τυχὸν σπατάλη
ὅπως ἐσχάτως αἱ ἀρχαὶ ἐδήλωσαν σαφῶς.

"Ετσι ξανάπισαν δουλειὰ οἱ λάμπες καὶ οἱ λύχνοι
ἀφοῦ μᾶς τὸ ἐπέθαλαν οἱ δύσκολοι καιροί
καὶ στὸ σκοτάδι τῆς νυκτὸς ὀλίγον φῶς θὰ ρίχνη
ὁ σύζυγος ποὺ θὰ κρατᾷ ἐντίμως τὸ κ ε ρ ί

Τὰ θέατρα

Αὐτὸ τὸ μέτρον ἔθιξε τὰ θέατρα ἐπίσης
ποὺ τώρα πιὰ φωτίζονται μὲ τῆς θενζίνης λάμπες
κι' ἔται ὅταν πηγαίνουμε στὶς ἐπιθεωρήσεις
μὲ κόπον θὰ μαντεύουμε τῶν ἀρτιστῶν τὶς γάμπες.

Τῆς πρόζας δὲ τὰ θέατρα ποὺ παίζουν τόσα δράματα
μὲ τόσα ἀκατανόητα κι' ἀθυσσαλέα αἰσθήματα
κι' αὐτὰ προσαρμοζόμενα θ' ἀλλάξουνε προγράμματα
καὶ ἔργα δὲν θὰ παίζουνε μὲ σ κ ο τ ε ι ν ὰ νοήματα.

Μόνον ὁ θίασος Παπᾶ πιὸ τυχερὸς ἐστάθη
καὶ ἂν ὁ περιορισμὸς σ' αὐτὸν ἐπεξετάθη
ἁπλέτως τοῦ θεάτρου του φωτίζει τὴ σκηνὴ
ἡ Σάντρη ἡ φ ω τ ε ι ν ή.

Τὰ τράμ

Ἐλλείψει δὲ τοῦ ρεύματος — σύνηθες τὸ φαινόμενον —
Ἐσταματήσαν καὶ τὰ τράμ καὶ πᾶμε μὲ τὰ πόδια.
"Επαψε ὁ συνωστισμὸς, ὅπως δὲ ἦτο ἐπόμενον
μοιραίως κατηργήθησαν τοῦ τράμ τὰ ἐπεισόδια.

"Ομως ὁ ποδαρόδρομος αὐτόματα θὰ λύση
τὸ ζήτημα τοῦ φωτισμοῦ — σ' αὐτὸ δὲν θέλω λέξι —
γιατὶ δυὸ μῆνες τὸ κοινὸν γερὰ σὰν περπατήση
στὸ τέλος εἶνε φυσικὸν καθένας μας νὰ φ ε ξ η.

ΠΑΝ. ΠΑΠ.

Ἡ «Βίβλος τοῦ Διαβόλου»

"Ενα παράδοξο βιθλίο ποὺ τὸ ὑπαγόρευε ἐπὶ δύο αἰῶνες σ' ἕνα θοημὸ καλόγερο ὁ Σατανᾶς...

Στὴ Βασιλικὴ Βιθλιοθήκη τῆς Στοκχόλμης ὑπάρχει ἕνα τε

ΧΡ. ΧΑΙΡΟΠΟΠΟΥΛΟΥ

Η Ζωή μας εἶναι θέατρο

Λουλούδια καὶ ζαρζαβατικά...

(Τὲτ — ἀ— τὲτ μνηστευμένων, αἰσθηματικό, τρυφερό, γλυκανάλατο, σ' ἕνα ἐξοχικὸ καφενεδάκι. Ἐκεῖνος κρατεῖ τὸ χέρι της κυττάζοντας τὸν ἥλιο ποὺ βασιλεύει· Ἐκείνη ἀφίνει τὸ χέρι της κυττάζοντας τὰ φύλλα ποὺ πέφτουν).

ΕΚΕΙΝΟΣ (σιγά). — Ἀγάπη μου...

ΕΚΕΙΝΗ (πιὸ σιγά). — Μ' ἀγαπᾶς πολύ;...

ΕΚΕΙΝΟΣ.—Σὰν τὸν ἥλιο, σὰν τὸ φῶς, σὰν τὸ ζέφυρο... Εἶσαι τὸ ἀπαραίτητο συστατικὸ τῆς ζωῆς μου καὶ μαζί, ἡ ὁμορφιά της.

ΕΚΕΙΝΗ (φτάνουν ἀς στὸ ψηστὸ ὅλων των κοριτσιῶν γενικῶς).— Καὶ.. Πότε θὰ παντρεφτοῦμε;

ΕΚΕΙΝΟΣ.—Βιάζεσαι;

ΕΚΕΙΝΗ.—Τί θὰ πῆ βιάζομαι; Κάθε ἀγαπημένη ἔχει ἕνα σκοπό... Καὶ τὶ πιὸ ὄμορφος, πιὸ ἐξωφρενικὸ σκοπὸς ἀπ' τὸ γάμο;....

ΕΚΕΙΝΟΣ.— Θὲς νὰ τελειώση, σὰ νὰ λέμε, τόσο γρήγορα ἡ ὀνειρεμένη αὐτὴ εὐτυχία τῆς μνηστείας μας;

ΕΚΕΙΝΗ.—Ναί, δὲ λέω, καλὴ εἶνε κι' ἡ μνηστεία, μὰ πιὸ καλὸς εἶν' ὁ γάμος...

ΕΚΕΙΝΟΣ.—Λαοσός!... Μεγάλο, ἀσυχώρητο λάθος...

ΕΚΕΙΝΗ (τραβᾶει τὸ χέρι της) —Γιατί;... Μπορεῖς νὰ μοῦ ἐξηγήσης;...

ΕΚΕΙΝΟΣ.— Πῶς;... Ἀμέσως. Στὸν κόσμο αὐτὸν, ἡ πραγματοποίησις ἑνὸς ὀνείρου χαλᾶει τ' ὄνειρο. Ἢ ὁλοκλήρωσις ἑνὸς πόθου καταστρέφει τὸν πόθο. Κι' μένει μόνη, πραγματική, εὐτυχία, ἡ προσμονή της εὐτυχίας, ποὺ καὶ τ' ὀνειρο σέβεται, κρατῶν.ας το ἀνέγγιχτο, καὶ τὸν ποθο διατηρεῖ ἀνθεστο...

ΕΚΕΙΝΗ.—Δὲν τὰ καταλαβαίνω πολὺ ὁλ' αὐτά, μοῦ φαίνεται ὅμως ὅτι ἀρχίζεις νὰ παίρνης το λόγο σου πίσω..

ΕΚΕΙΝΟΣ.—Ὄχι, κουτό, ἀνόητο κορίτσι.. Καὶ τὸ λογο μου θὰ κρατήσω, καὶ γυναίκα μου θὰ γίνης, καὶ κολοκυθάκια θὰ μαγειρεύουμε...

ΕΚΕΙΝΗ.—Τί θὰ πῆ κολοκυθάκια θὰ μαγειρέψουμε ;... Ἀφοῦ εἶν' ἀπαραίτητο κιπὶ νὰ .ρῶμε, ἐὰν μαγειρεύουμε... Κι' ἀφοῦ τὰ κολοκυθάκια εἶνε κάτι ποὺ μαγειρεύεται καὶ τρώγεται, θὰ μαγειρέψουμε μοιραίως καὶ κολοκυθάκια..

ΕΚΕΙΝΟΣ.—Αὐτὸ τὸ «μοιραίως» ποὺ εἶπες, τοποθετεῖ ὅλα τὰ πράματα στὴ θέσι τους.. Ἀπ' τὴν ὥρα ποὺ θὰ παντρεφτοῦμε, τὴ ζωή μας θὰ διευθύνη ἡ μοῖρα, ἡ ἀνάγκη, ἡ σκοπιμότης.. Ὡς τότε, θὰ τὴν διευθύνη ὁ ἔρωτας, τὸ γαλαζιὸ ἄπειρο τ' οὐρανοῦ, ἡ μαρμαρυγὴ τῶν ἀστρων...

ΕΚΕΙΝΗ.—Καὶ γιαί.ι μετὰ τὸν γάμο μας ὁ ἔρωτας θὰ πάψη νὰ πετάη πάνω ἀπ' τὰ κεφάλια μας, ὁ οὐρανὸς θ' ἀλλάξη χρῶμα καὶ τ' ἄστρα θὰ σβύσουνε;

ΕΚΕΙΝΟΣ. — Ὑπάρχει κάποιο ἀδυσώπητο «διότι».. Μιὰ μικρὴ διαφορά, ἀνάμεσα στὸ σήμερα καὶ .ὁ αὔριο..

ΕΚΕΙΝΗ.—Περιμένω ἀνυπόμονα νὰ ἰδὴν ἀκούσω.

ΕΚΕΙΝΟΣ.—Ἀμέσως.. Σήμερα συχνάζουμε σὲ ἀπόκεντρα ποιητικὰ μέρη, κι' αὔριο θὰ μονιμοποιηθοῦμε μέσα σὲ τεσσερις κλειστοὺς τοίχους, τὰ ἴδια ἐπιπλα, τὴν ἴδια κουζίνα, τὸ ἴδιο λουτρό, τὶς ἴδιες κλάψες τῶν παιδιῶν, ἂν ὑπάρχουν καὶ παιδιά.. Σήμερα καταναλώνουμε τὶς λίγες μας λαθραῖες ὧρες μὲ ὅρκους, φιλιὰ καὶ ρωμαντισμό· αὔριο θὰ σπαταλᾶμε ὁλόκληρο τὸ εἰκοσιτετράωρό μας στὶς πεζὸ.ητες ποὺ λέγονται ψῶνια, κοινωνικὲς ὑποχρεώσεις, λογαριασμοί... Σήμερα εἶμαι ἕνα εἶδος Ρωμαίου τοῦ 1943, μὲ τὴν ἐντελῶς ἀσήμαντη διαφορὰ πὼς δὲν φοράω φτερὸ στὸ καπέλλο μου, ἐπειδὴ ἄλλαξε ἡ μόδα ἐδῶ καὶ τετρακόσια χρόνια· αὔριο θὰ γίνω σύζυγος, ποὺ, ἂν εἶμαι καὶ «κουβαλητής» θ' ἀποτελῶ τὸ ὑπόδειγμα τῆς τελειότητος καὶ τῆς ἀποκ ηνώσεως... Σήμερα εἶσαι Ἰουλιέττα, κι' αὔριο θὰ γίνης μαγείρισσα, ἢ τ.ο πολύ, ἐπισκέπτρια τῆς μαγειρικῆς... Σήμερα μὲ βλέπεις δίπλα σου σ' ὀνειρό σου καὶ ξυπνᾶς κλαίγον.ας ποὺ δὲν εἶμαι καὶ στὴν πραγματικότητα· αὔριο θὰ μὲ βλέπης μακρυὰ σου σ' ὀνειρό σου, καὶ ξυπνῶντας, θὰ κλαῖς ποὺ θὰ μὲ ἰδῆς κοντὰ σὲ διπλανὸ μαξιλάρι τοῦ κρεββατιοῦ... Σήμερα σοῦ κουβαλᾶω τὴν ὥρα πούρχομαι ἀγκαλιὲς τριαντάφυλλα, γαϊλίες, ὑακίνθους καὶ χρυσανθέμα ποὺ ποικιλλουν.ἀναλόγως τῆς ἐποχῆς, εἶνε ὄμως πάντα λουλούδια· αὔριο θὰ σοῦ κουβαλάω ὁκάδες κοκκινογούλια, ἀγγινάρες, ραπανάκια, μπάμιες ἢ κουνουπίδια, ποὺ θὰ ποικιλλουν πάλι ἀναλόγως τῆς ἐποχῆς, θὰ-ναι ὅμως πάντα ζαρζαβατικά..

ΕΚΕΙΝΗ.—Εἶσαι ἀπαίσιος!

ΕΚΕΙΝΟΣ.—Ἀπαίσιος εἶν' ἐκεῖνος ποὺ λέει καθαρὰ καὶ ξάστερα τὴν ἀλήθεια, καὶ δείχνει τὶ ζωὴ γυμνὴ ἀπ' τὰ ψεύτικα μπιλιμπίδια ποὺ τῆς φορτώνουν οἱ ἀπατεῶνες. Ὁ Ζολὰ γι' αὐτὸ τὸ λόγο δὲν ἔγινε ἀκαδημαϊκός.

ΕΚΕΙΝΗ.—Γιατὶ ψὼνιζε κουνουπίδια;

ΕΚΕΙΝΟΣ.—Ὄχι· γιατὶ ἔβειχνε τὴ ζωὴ ὅπως εἶνε.. Συλλογίσου λοιπὸν ὅλη αὐτὴ τὴ φοβερὴ διαφορὰ ἀνάμεσα στὴ σημερινὴ μας εὐτυχία καὶ σ' ὁ αὐριανὸ μας δράμα, συλλογίσου, ἀκόμα κι' αὐτὰ τὰ πολὺ σωστὰ ποὺ σοῦ εἶπα γιὰ τὴν προσμονὴ ποὺ σέβεται τ' ὀνειρο καὶ γιὰ τὴν πραγματικότη.α ποὺ τὸ κουρελιάζει, καὶ θὰ ἀγάλης τὰ συμπεράσματά σου...

ΕΚΕΙΝΗ (ποὺ τὸ αὐτὶ της δὲν ἰδρῶνει ἀπὸ κάτι τέτοια) — "Ω.σ.ε... Δὲ θὰ μὲ πάρης;...

ΕΚΕΙΝΟΣ. — Μὴν τὸ ἐλπίζεις· θὰ σὲ πάρω... Κι' ὅταν θὰ δῆς πόσο εἶχα δίκιο, θὰν' ἀργά... (Ἐκεῖνη στὴ διαδεβαίωσί του αὐτὴ τοῦ ξαναδίνει τὸ χέρι της μ' ἐμπιστοσύνη, σὰ γνήσιο γυναικεῖο κουτορνίβι).

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΣ

Τὸ πτῶμα τοῦ πιερρόττου

Τὰ δράματα τῆς καρδιᾶς

Γιατὶ ἀφοῦ εἶμαι τόσο νέα ἀκόμη νάχω ἀσπρα μαλλιά; Γιατί, ἀφοῦ τὸ αἷμα μου τρέχει μὲ ὁρμὴ μέσα στὶς φλέβες μου, νιώθω τὴν καρδιά μου γερασμένη; Γιατὶ ὅταν περνῶ μπροστὰ ἀπ' τοὺς καθρέφτες γυρίζω ἄλλοῦ τὸ πρόσωπό μου γιὰ νὰ μὴν ἰδῶ τὸ πρόσωπό μου; Γιατὶ τάχα μὲ πῆραν ἕνα πρωὶ τρεῖς ἀκαρδοι ἄνθρωποι καὶ μ' ἔρριξαν ἐδῶ μέσα γιὰ νὰ μὲ ἀπομονώσουν ἀπ' ὅλο τὸν ἄλλο κόσμο; Γιατὶ δὲν κάνω τίποτ ἄλλο παρὰ νὰ κλαίω καὶ νὰ παρακαλῶ τὸν θάνατο νάρθῃ νὰ μὲ λυτρώση ἀπ' τὰ βάσανά μου; Γιατὶ ; Γιατί; Γιατί;...

—Ἐ, λοιπόν, ἀκοῦστε:

"Ἕνα βράδυ, βγαίνοντας ἀπ' τὸ θέατρο συνάντησα τὸν γνωστό μου δοῦκα ντὲ Τόρρος, τὸν χαιρέτησα καὶ προχώρησα. Δὲν εἶχα κάνει ὅμως οὔτε δέκα βήματα ὅταν μὲ σταμάτησε μιὰ φτωχὴ γρηούλα καὶ μοῦ ζήτησε ἐλεημοσύνη. "Ἐβγαλα ἀπ' τὴν τσάντα μου ἕνα νόμισμα καὶ τὸ ἔβαλα στὸ χέρι της.

Ἡ γρηούλα μοῦ ἔσφιξε τότε τὸ χέρι καὶ μ' εὐχαρίστησε. Κι' ἄταν θέλησα νὰ φύγω δὲν μ' ἄφησε. Μὲ τράβηξε κάτω ἀπὸ μιὰ σκᾶ γιατὶ εἶχε ἀρχίσει νὰ σιγοβρέχη καὶ μοῦ εἶπε:

— Εἶσαι καλὴ καὶ ὄμορφη, κυρία, καὶ θέλω νὰ σᾶς ἀποδώσω τὸ καλὸ ποὺ μοῦ κάνατε. Γνωρίζετε τὸν ἄνθρωπο ποὺ χαιρετήσατε;

—Ναί, τὸν ξέρω... εἶπα κάπως δυσαρεστημένη. Λοιπόν;

— Σᾶς πρότεινε τίποτε;... Σᾶς εἶπε ἐρωτόλογα; Πέστε μου, εἶνε ἀνάγκη νὰ μάθω!

Οἱ παράξενες ἐρωτήσεις τῆς γρηᾶς ζητιάνας μοῦ ἔκαναν κατάπληξι, γιατὶ ἤξερα ὅτι ὁ δοῦξ ντὲ Τόρρος ἦταν ἕνας καθῶς πρέπει κύριος ποὺ ἔμενε σὲ μιὰ ἀριστοκρατικὴ ἔπαυλι καὶ μόνη ἀσχολία του ἦταν νὰ γράφη φιλολογικὰ ἔργα, νὰ διαβάζη καὶ νὰ κυνηγάη.

— Ἀπαντῆστε μου λοιπὸν, κυρία, ἐπέμεινε ἡ ζητιάνα. Τί σᾶς εἶπε ὁ ἄνθρωπος αὐτός;

"Ημουν ἐ.ομὴ νὰ τὴς ἀποκαλύψω ὅτι ὁ δοῦξ μὲ εἶχε προσκαλέσει σπίτι του γιὰ νὰ μὲ ἀσκεβάσσωμε μαζὶ μὲ ἄλλους καλεσμένους σὲ μιὰ γιορτὴ ποὺ θὰ ἔδινε. Ἡ γρηὰ ὅμως μὲ πρόλαβε καὶ ἐξακολούθησε:

—Εἶσθε τόσο καλή, τόσο ὡραία, ὥστε θέλω νὰ σᾶς σώσω! Γνωρίζω κλὰ τὸν ἄνθρωπο, γνωρίζω τὴν οἰκογένειά του. Ὅλοι μας σ' αὐ.ὸ τὸ μέρος μας τοὺς ἐξέρουν καλὰ τοὺς Τόρρος. Φύγετε μακρυὰ ἀπ' αὐτόν, σᾶς ἐξορκίζω, θὰ σᾶς καταστρέψη... Ἀπομακοῦν ἐῆτε.. Φύγετε μακρυὰ τοῦ!

Κι' ἄοχισε νὰ κλαίη. Ἐγὼ τότε ἀπομακρύνθηκα ἐκνευρισμένη καὶ βιαστικὴ γιὰ νὰ προφθάσω τὸ ραντεβοῦ μου μὲ τὸν ἀγαπημένο μου Στραδέλ.

Στραδέλ! Γιὰ μένα τὸ ὄνο.ια αὐτὸ εἶνε ἱερό, εἶνε ὅμνος, ὁ αἰώνιος ὅμνος τῆς πρώτης καὶ τελευταίας μου ἀγάπης. Μὲ τὸν Στραδὲλ γνωριστήκαμε στὰ θραμας στὴν ἀρχὴ ἦταν ἀθῶα. Μόλις ὅμως μεγαλώσαμε, ἡ φιλία μας ἔγινε ἀγάπη καὶ οἱ καρδιές μας ἐνώθηκαν μὲ τὰ πιὸ ἁγνὰ αἰσθήματα, μὲ ἀμοιβαία λατρεία. Ἤθελαν ὅμως κρυφὴ ἡ ἀγάπη μας, δὲν τὴν ἔξαμε πάρα μόνο ἐμεῖς οἱ δύο ὅπως τώρα μόνο ἐγὼ τὴν ξέρω!

Εἶπα λοιπὸν στὸν Στραδὲλ τὴν πρόσκλησι ποὺ μοῦκανε ὁ δοῦξ καὶ ἀποφασίσαμε νὰ πᾶμε μαζὶ στὴν ἔπαυλί του σὰν δυὸ οἰκογενειακοὶ φίλοι.

⁂

Τὴν ἄλλη μέρα ὁ δοῦξ μοῦ ε.σιτειλε τὸ τελευταῖο του δράμα, βάσω. Ἦταν ἀληθινὰ ὑπέροχο.

Ἔνας Πιερρόττος ἀγαπᾶει μιὰ παράφορος· Τὸ τέλος τους ὅμως τὸν δολοφονεῖ ἕνας ἀντιζήλός του ἀπ' τὸ καθμὸ τῆς.

Ὅταν τὸ ἔδιο ἐκεῖνο βράδυ πήγαμε μὲ .ὸν Στραδὲλ στὸ μέγαρο τοῦ δουκὸς, ὅλη ἡ ἀριστοκρατία ἦταν συγκεντρωμένη ἐκεῖ. Ὁ δοῦξ μοῦ φέρθηκε μὲ μεγάλη εὐγένεια. Μὰ τὴν ὥρα ποὺ ἑτοιμαζόμαστε νὰ φύγωμε καὶ ὁ Στραδὲλ πῆγε νὰ μοῦ φέρη τὸ ἐπανωφόρι μου, μὲ πλησίασε ὁ δοῦξ μοῦ ἔσφιξε τὸ χέρι καὶ μοῦ εἶπε:

—Γιατὶ μ' ἀποφεύγετε ; Δὲν ξέρετε πὼς σᾶς λατρεύω;

Τὰ λόγια αὐτὰ μὲ ἀναστάτωσαν.

—Μὴν ἐπιμένετε ! τοῦ ἀπάντησα. Ἡ καρδιὰ μου ἀνήκει σ' ἄλλον...

—Ποιὸν ἀγαπᾶτε;

—Ἔπρεπε νὰ τὸ μαντέψετε.

Ἐκεῖνη τὴ στιγμὴ ὁ Στοαβὲλ γύριζε καὶ τὸ γλυκὸ χαμόγελό μου φανέρωσε στὸν δοῦκα τὸ μυστικὸ τῆς καρδιᾶς μου.

⁂

Μερικὲς μέρες ἀργότερα στὸ μικρὸ θέατρο τοῦ μεγάρου τοῦ δουκὸς ἐβίβετο μία παράστασις μὲ τὸ ἔργο του «Πιερρόττος καὶ Κολομπίνα», τοὺς διαφόρους ρόλους ἔπαιζαν νέοι καὶ νέες. Ἐγὼ καὶ ὁ Στραδὲλ παίζαμε κατὰ παράβολους τῆς Κολομπίνας καὶ τοῦ Πιερρότου.

Τὸ δράμα πλησίαζε στὸ τέλος του, κι' ὅταν μοῦ ἔφεραν τὸ πτῶμα τοῦ Πιερρότου, ὅλοι θαύμασαν τὴν φυσικότητα μὲ τὴν ὁποία ὁ ἀγαπημένος μου προσεποιεῖτο τὸν νεκρό.

Μόνο ἐγὼ, ἀλλοίμονο, κατάλαβα πὼς ὁ ἀγαπημένος μου δὲν ζοῦσε πιά! Ὅταν τὸν ἀγκάλιασα ἔνοιωσα πὼς ἡ καρδιὰ του δὲν χτυποῦσε καὶ ὅτι τὸ ἐλέμμα του ἦταν ἀκίνητο, θολὸ, νεκρό. Κρατοῦσα στὴν ἀγκαλιά μου ἕνα ἀληθινὸ πτῶμα...

Οἱ γιατροὶ δὲν μπόρεσαν νὰ ἀροῦν τὴν αἰτία τοῦ θανάτου. Ἐγὼ ὅμως τὰ κατάλαβα ὅλα καὶ ἐκδικήθηκα! Σκότωσα τὸν δοῦκα ντὲ Τόρρος μὲ τὰ ἴδια μου τὰ χέρια, γιατὶ ἤμουν βεβαία πὼς αὐτὸς τὸν εἶχε δηλητηριάσει μὲ κάποιο μυστηριώδες δηλητήριο.

Λοιπόν, τί λέτε ἐσεῖς ; Εἶμαι τρελλὴ γιὰ νὰ μ' ἔχουν ἐδῶ μέσα; "Οχι, ὄχι, δὲν εἶμαι τρελλή, δὲν εἶμαι τρελλή...

ΧΑΝΣ ΕΝΓΚΕΜΑΝ

Τὰ ζῶα ἐκδικοῦνται

Μιὰ παράξενη ἱστορία...

Ἡ διάσημη χορεύτρια Ἰσιδώρα Ντούνκαν κατοικοῦσε κάποτε στὸ Νεΐγυ σὲ μιὰ ὡραιότατη βίλλα. Ὁ κῆπος τῆς βίλλας αὐτῆς συνόρευε μὲ τὸ πάρκο τοῦ πύργου τῆς βαρώνης Ντ' Ὑζές, ἡ ὁποία, φανατικὴ ζωόφιλος καθὼς ἦταν, εἶχε ὀργανώσει στὸ πάρκο της ἕνα πρωτότυπο ἄσυλο γιὰ τὰ ἐγκαταλελειμμένα ζῶα. Σκύλοι καὶ γάτες εὕρισκαν ἐκεῖ καταφύγιο, τροφὴ καὶ πρώτης τάξεως περιποίησι. Ἀλλὰ οἱ τετράποδες τρόφιμοι, μολονότι εὐχαριστημένοι ἀπὸ τὴν φιλοξενία, κατελαμβάνοντο συχνὰ ἀπὸ τὴν μανία νὰ ἐξερευνοῦν τὰ πέριξ... καὶ δὲν δίσταζαν νὰ πηδήσουν τὸ χαμηλὸ τοίχο καὶ νὰ εἰσχωρήσουν στὸν κῆπο τῆς Ἰσιδώρας Ντούνκαν. Ἀλλὰ ἡ μεγάλη καλλιτέχνις ἔτρεφε ἕνα ἀκατανόητο μῖσος πρὸς τὰ ζῶα, τὰ ἔδιωχνε τὰ ἐυλοκοποῦσε, τὰ κακοποιοῦσε.

Ἡ βαρώνη Ντ' Ὑζὲς ποὺ ἦταν προληπτικὴ συνέστησε σὴ χορεύτρια νὰ ἀλλάξη τακτική.

—"Οποιος κόνει κακὸ στὰ ζῶα, παθαίνει μεγάλες συμφορές, τῆς εἶπε. Προσέχετε, θὰ σᾶς συμβῇ κάποιο δεστύχημα.

Ἡ Ντούνκαν ὅμως δὲν ἐννοοῦσε ν' ἀκούσῃ τίποτα. Μιὰ μέρα, ἡ ὑπηρέτρια τῆς βαρώνης ποὺ εἶχαν χάσει δυὸ σκυλάκια, βρῆκε τὰ πτώματά τους σ' ἕνα γειτονικὸ ρυάκι. Ἡ Ν·ούνκαν τὰ εἶχε πνίξῃ.

"Ὑστερ' ἀπὸ λίγο καιρὸ τὰ δυὸ παιδάκια τῆς Ντούνκαν πνίγηκαν μέσα σ' ἕνα λεκφορεῖο, ποὺ ἔπεσε στὸ Σηκουάνα.

Ἡ βαρώνη Ντ' Ὑζὲς, στὴν ὁποία ἐπροξένησε ὀδυνηρὴ κατάπληξι ἡ τραγικὴ σύμπτωσις, διέταξε τὸ προσωπικὸ τοῦ πύργου της νὰ ἐπαγρυπνῇ, ὥστε κανένα ζῶο νὰ μὴ πηδήσῃ πιὰ στὸν πύργο τῆς χορευτρίας. Μολα αὐτα, ὅστερ' ἀπὸ λίγες μέρες οἱ ὑπηρέτες τῆς Ντούνκαν ἔπισαν ἕνα μαῦρο γάτο καὶ τὸν σ·ραγγάλισαν. Βρῆκαν τὸ πτῶμα τοῦ ἀτυχοῦς ζῴου μὲ μιὰ θηλειὰ περασμένη στὸ λαιμό.

Πέντε χρόνια ἀργότερα, ἡ Ἰσιδώρα Ντούνκαν πέθανε κατὰ τὸν ἴδιο τρόπο. Ἡ ἐσάρπα τῆς ποὺ εἶχε πυλίξει στὸ λαιμό, ἔμπλεξε καθὼς ἀνέμιζε, σὴ ρόδα τοῦ αὐτο κινήτου της, τὴ στιγμὴ ποὺ ξεκινοῦσε, καὶ τὴν σ·ραγγάλισε.

«Μυστηριώδης ἐκδίκησις τῆς μοιρας!...» εἶπαν οἱ προληπτικοί.

«Τραγικὴ σύμπτωσις!» σκέφθηκαν οἱ ἄνθρωποι ποὺ δὲν πιστεύουν στὶς προλήψεις...

"Ἐστω, ἀλλὰ πάντως, γιὰ καλὸ καὶ γιὰ κακό, φροντίζετε νὰ εἶσθε καλοὶ μὲ τὰ ζῶα...

ΕΚΛΕΚΤΟΙ ΓΑΜΟΙ

Σὲ οἰκογενειακὸ καὶ φιλικὸ κύκλο, ἔγιναν τὴν Κυριακὴ 12 - 9 - 43 οἱ γάμοι τοῦ ἀγαπητοῦ φίλου κ. Δημητρίου Ἀθ. Φιλάνδρα μὲ τὴν χαριτωμένη δίδα Μαγδαληνὴ Ἀν. Κόντου. Στὸ ταιριαστὸ ζευγάρι εὐχομαι κάθε εὐτυχία

Ι. Π.

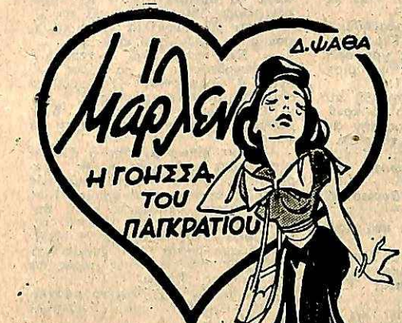

Στὴν οὐρὰ

Μεσημέρι. Ὥρα μιά. Ἥλιος. Ζέστη. Καὶ τραβοῦσε ἡ Μάρλεν μὲ τὴν παρέα της — ὁδὸς Πανεπιστημίου. Ἄνθος ἐξωτικὸν ἐρφάνταζε ἀνάμεσα στὶς τρεῖς κοπέλλες ποὺ ἐσκίαζε καὶ ἐξηφάνιζε μὲ τὴν συγκλονιστικὴ της ὀμορφιά. Ἡ τσάντα κρεμασμένη στὸν ὦμο, τὰ μαλλιὰ — ἐθέντινοι καταρράκτες ποὺ κυλοῦσαν κυματιστὰ στὸν ὀβέρκο της. Θαῦμα ἦταν. Πόζα εἶχε. Μονάχα ποὺ ὁ ἱδρώτας κατεβαίνοντας ἀπὸ τὸ εὐρὺ κοῦτελο παρέσυρε τὸ μισὸ της φρύδι καὶ χάραζε ἀνεπαίσθητα αὐλάκια στὴν πούδρα τοῦ προσώπου.

Τὰ βλέμματα τῶν περαστικῶν φυσικὰ σταματοῦσαν στὴν γόησσα τῆς παρέας καὶ πολλοὶ ἀναιδεῖς δὲν κυττοῦσαν τὸ κάλι τους, παρὰ πετοῦσαν καὶ τὴν κουβέντα τους:

— Μαννάρα μου!

— Μπαμπουνάρα μου!

— Ρὲ Βαγγελίστρα μου!

Τὰ πειράγματα δὲν τὰ ἀπέκρουε πάντα ἡ Μάρλεν. Τῆς ἄρεσε καθὼς περνοῦσε στὸν ὄμβρο νὰ δέχεται αὐτὸ τὸν μικρὸν φόρον θαυμασμοῦ τοῦ ἀνδρικοῦ πληθυσμοῦ τῆς χώρας πρὸς τὴν καλλονή της. Ἀλλὰ τὰ χυδαία πειράγματα τὴν ἐνοχλοῦσαν. Καὶ ὅσο ἄκουε αὐτὲς τὶς γελοῖες καὶ ἀπρεπεῖς ἐκδηλώσεις ἐσήκωνε τὸ κεφάλι της φηλὰ, τὸ τίναζε σὰν πουλάρι ποὺ ἐνεύριαζε.

Μεσημέρι, εἴπαμε. Ἥλιος. Ζέστη. Καὶ ἡ οὐρὰ τοῦ Παγκρατίου ἀτέλειωτη. Σ' αὐτὴ τὴν οὐρὰ πρέπει νὰ ἔχη κανεὶς τὴν ὑπομονὴ τοῦ ἀειμνήστου Ἰὼβ γιὰ νὰ περιμένη τὴ σειρά του.δίκως νὰ κάνη φόνον. Ἐννοεῖται ὅτι ὁ καλὸς θεὸς ὁ ἄλλους ἀνθρώπου ἔδωσε ὑπομονὴν καὶ σ' ἄλλους ἐξωπνάδα Ἔτσι οἱ ὑπομονητικοὶ περιμένουν καὶ οἱ ἐξυπνοι ηπδοῦν καὶ φεύγουν μὲ τὸ πρῶτο.

Ἡ παρέα τῆς Μάρλεν ἀνῆκε στὴν πρώτη κατηγορία. Κορίτσια ὑπομονητικὰ παρεπονοῦντο προκαταβολικῶς γιὰ τὸ θάσανο.

— Οὔφ!

— Θὰ περιμένουμε πάλι.

— Τοὐλάχιστο μισὴ ὥρα.

— Φρίκη!

— Βάσανο.

Ἐγύρισε τότε ἡ Μάρλεν μὲ κάποιαν ἀπορία καὶ ἐκύτταξε τὶς φίλες της.

— Μπᾶ; Περιμένετε;

— Ἀλλά; Ἐσύ, Μάρλεν;

— Ἐγώ!

— Ἐσύ;

— Αὐτὸ μοῦ ἔλειπε.

Αὐτὸ τῆς ἔλειπε, μιὰ γόησσα νὰ περιμένη οὐρά! Καὶ τί τῆς ἔδωσε λοιπὸν τόμένη οὐρὰ! Καὶ τί τῆς ἔδωσε λοιπὸν τόσο ὁ θεός, αὐτὴ τὴν συγκλονιστικὴν γοητείαν; Αὐτὰ τὰ θανάσιμα μάτια; Ἐκεῖνο τὸ φιδίσιο σῶμα; Αὐτὸ τὸ ὑγρὸ στόμα μὲ τὰ κείλη ποὺ ἔσταζαν ἡδονήν; Τί τὰ εἶχε αὐτὰ ὅλα ἂν δὲν θὰ μποροῦσε νὰ γοητεύση ἕναν παλιοτραμβαγιέρην, νὰ τὴν ἀφήση νὰ περάση;

— Ἐγὼ δὲν περιμένω ποτέ!

— Ποτέ;

— Ποτέ!

— Καὶ πῶς τὰ καταφέρνεις;

Ἡ Μάρλεν ἐξήγησε μὲ ὕφος εἰρωνικὸ εἰς βάρος τοῦ ἀνθρώπου γιὰ τὸν ὁποῖον μιλοῦσε:

— Ἕνα μειδίαμα στὸν ἐπιθεωρητὴ τῆς οὐρᾶς καὶ τσακίζεται ὁ καϋμένος.

Καὶ συνεπέρανε:

— Ἀστεῖοι ποὺ εἶνε οἱ ἄνδρες.

— Ὄχι πάντα.

— Ἐξαρτᾶται.

Καὶ αὐτὸ τὸ «ἐξαρτᾶται» τὸ εἶπε ἡ Μάρλεν μ' ἕναν τρόπο ποὺ ἐσήμαινε πολλά. Ἐξαρτᾶται, δηλαδή, ἀπὸ τὸ ποιὸς εἶνε ἐκεῖνος ποὺ μειδιᾷ. Ἂν μειδιᾷς ἐσύ, καϋμένη, τοῦ κάκου. Ὅταν μειδιᾷ ὅμως ἡ Μάρλεν ἡ γόησσα τοῦ Παγκρατίου, πέφτουν στὰ πόδια της, λυώνουν μπροστά της, καὶ κάνουν τοὺμπιες ὅλοι οἱ ἄνδρες οἱασδήποτε φυλῆς, ἡλικίας καὶ θρησκεύματος.

Αὐτὰ ἐδήλωσε ἡ Μάρλεν. Καὶ φθάσαν στὴν οὐρά. Τὰ τρία κορίτσια ἐοταμάτησαν λιγακι μ' αὐτὴ τὴν ὑπεροπτικὴ δήλωσι τῆς φίλης τους καὶ στάθηκαν παράμερα γιὰ νὰ παρακολουθήσουν. Μπροῦσε, πρά γματι, ἡ Μάρλεν νὰ γοητέψη μ' ἕνα μειδίαμά της τὸν ἐπιθεωρητή; Κανένας, λοιπόν, ἄνδρας δὲν μποροῦσε, πραγματικά, ν' ἀντισταθῇ σ' αὐτὸ τὸ γοητευτικὸ καὶ θανάσιμο μειδίαμα;

Φρίκη ἦταν ὁ ἐπιθεωρητής. Ἕνας χοντρὸς ἄνθρωπος ποὺ ἐφώναζε, ἔβριζε, ἐχτυπιόταν, ἴδρωνε, κρατοῦσε ἕνα κοντὸ καλάμι καὶ μεταχειριζόταν τοὺς ἀνθρώπους σὰν τραγιά. Κάθε ἄλλος θὰ ἔφριττε μπροστά του. Ἡ Μάρλεν ὅμως εἶχε τόση ἐμπιστοσύνη στὴν γοητείαν ποὺ ἀσκοῦ σὲ ἑπάνω στοὺς ἄνδρες, ὥστε ἐπληησίασε μὲ βῆμα σταθερὸ καὶ μὲ κεφάλι πίσω.

Θεέ μου τί μοῦτρο ἦταν ἐκεῖνο; Τί φωνή! Τί τρόποι! Τί ἀγριάνθρωπος ἦταν αὐτός; Ἐγύρισε εἴδε τὴ Μάρλεν.

— Πίσω!

— Κύριε;

— Πίσω στὴν οὐρά.

— Παρντόν;

Καὶ ἔκανε τὸ μέγα κόλπο της ἡ Μάρλυεν. Ἐκεῖ θὰ σὲ δοῦμε ἂν θὰ μπορέσης ν' ἀντισταθῇς θηρίον τῆς ἀποκαλύψεως — ἐκεῖ ποὺ δὲν μπόρεσε ν' ἀντισταθῇ ποτὲ κανένας ἄντρας ἐπὶ γῆς! Ἐλίγωσε τὰ μάτια της. Μισοκατέβασε τὰ βλέφαρα. Ἐσκυψε λίγο τὸ κεφάλι της, ἐδάγκωσε τὸ κάτω χεῖλος της καὶ ἄφησε νὰ διαγραφῇ στὸ πρόσωπό της ἕνα ἀδιόρατο γλυκύτατο χαμόγελο. Συγχρόνως ἐσήκωσε ἐλαφρὰ τοὺς ὦμους της καὶ κατεβάζοντας τὸ ἕνα φρῦδι ἐκάρφωσε γλυκύτατο τὸ βλέμμα της στὸ βλέμμα του.

Θεέ μου! Τί μαεστρία ἦταν αὐτὴ ἡ κοπέλλα! Γόησσα τῶν γοησσῶν, ἀνάφτρα, ἀπόφοιτος τοῦ κινηματογραφικοῦ πανεπιστημίου τῆς γοητείας τῶν λαμπρῶν ἀστρων τῆς ὀθόνης, ξεπέρασε ὅλες μαζὶ τὶς μοιραίες σ' αὐτὰ τὰ θανάσιμα μειδιάματα. Ποῦ ν' ἀνθέξης φτωχὲ καὶ ἄξεστε τραμβαγιέρη ἐσύ μπροστὰ σ' αὐτὰ τ' ἀνώτερα μαθηματικὰ τοῦ γυναικείου θελγήτρου; Καὶ ὅμως Ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος ἦταν γάϊδαρος! Καὶ ἀντὶ νὰ γοητευθῇ καὶ νὰ πέση ἀνάσκελα γιὰ νὰ τὸν πατήση ἡ Μάρλεν καὶ νὰ περάση μέσα στὸ τράμ, ἔμπηξε ἀπρεπῆ φωνή:

— Τί μὲ κυττᾶς, κυρά μου;

— Παρρντόν;

— Μωρὲ τί μπαρδὸν καὶ ξεμπαρδόν, τὸν φακίρη μοῦ παριστάνεις; Τί μὲ κυττᾶς ἔτσι, κυρά μου, σὰν μοσχάρι, κινέζικα σοῦ μιλάω; Ὁρίστε μας! Σύρε πίσω νὰ κάτσης οὐρὰ καὶ ἄσε τὶς σάχλαμποῦχλες μὲ σημεριάτικα.

Ὦ, νάνοιγε ἡ γῆ καὶ νὰ κατάπινε τὴν Μάρλεν. Οὐρλιασε ἀπὸ κακεντρέχεια ἡ οὐρα:

— Πίσω! Πίσω οἱ ὡραῖες! Πίσω οἱ γόησσες! Τί εἴμαστε, ἐμεῖς, ὁηλαδή; Ζῶα εἴμαστε ποὺ περιμένουμε; Μπράβο, κύριε ἐπιθεωρητή.

Ἀλλὰ ὁ κ. ἐπιθεωρητὴς ἐπεισμάτωσε. Ζόρικος ἄντρας ἦταν. Ν' ἀφήση νὰ γοητευθῇ αὐτὸς σὰν ξελιγωμ

ΙΟΥΛΟΥ ΜΑΡΥ

Χαμένη ευτυχία

26ο

Μά θά. εἶνε ἀπό τό αἷμα τοῦ Βαλόν. "Ετσι νομίζει. Ἀλλά ἕνας δυνατός πόνος, ὅμως τόν κάνει νά νοιώση πώς εἶνε κι' αὐτός πληγωμένος.

Μά δέν τόν ἐνδιαφέρει ἡ δική του πληγή.

Τό ἀμάξι ἔφθασε τώρα κοντά στήν Ἐπαυλι.

— Βοήθεια! Βοήθεια! φώναξε ὁ Μπωφόρ, πηδῶντας κάτω.

Στ'ἄκρη τῆς δενδροστοιχίας ποὺ ὁδηγοῦσε στήν Ἐπαυλι Λά Νοβίς ὀλέπει ἔξαφνα κάποιον νά περπατάη μὲ σκυμμένο τό κεφάλι.

Εἶνε ὁ Ροβέρτος. Ὁ Ροβέρτος ποὺ περιμένει μὲ ἀγωνία τόν Βαλόν. Γνωρίζει ὅτι ὁ πατέρας του θά γυρίση μὲ χρήματα πολλά, ξέρει ὅτι τό δάσος δέν εἶνε ἀσφαλές καὶ ἀνυπομονεῖ.

Οἱ φωνές τοῦ Μπωφόρ τόν κάνουν νά τρέξη πρός τό ἀμάξι.

— Τί τρέχει; Τί συμβαίνει;

Ὁ Μπωφόρ ὀρίσκεται σ' ἀξιοθρήνητη κατάσταση. Αἷματα τρέχουν στό πρόσωπό του.

—Ἀλλά ποιός εἶσθε; ρωτάει ὁ Ροβέρτος.

—Ὁ Μπωφόρ! Ὁ Μπωφόρ! ξεφωνίζει ἐξαντλημένος...

—Καὶ ὁ πατέρας μου; μήπως τοῦ συνέβη κανένα δυστύχημα;

—Μεγάλο δυστύχημα...

— Μήπως καμμιά νέα ἀποπληξία;...Μιλᾶτε μου γρήγορα...Γιατί διστάζετε;

—Ἀλλοίμονο!

Ὁ Μπωφόρ πνίγεται.

— Θάρρος, πέστε μου, κύριε Μπωφόρ, πέστε μου τήν ἀλήθεια... Τί ἔπαθε ὁ πατέρας μου;

—Ὁ κ. Βαλόν πέθανε.

—Πέθανε;

—Πρό ὀλίγου... κάποιος ἄθλιος κρυμμένος στούς θάμνους μᾶς πυροβόλησε.

— Πατέρα μου! Πατέρα μου! φώναξε ὁ Ροβέρτος σπαρακτικά.

—Ὁ κ. Βαλόν χτυπήθηκε κατάστηθα, ἐνῶ ἐγώ πληγώθηκα στό κεφάλι.

—Καὶ ποῦ εἶνε; Πέστε μου ποῦ ὀρίσκεται. Φτωχέ μου πατέρα!...

Ὁ Μπωφόρ τοῦ διηγεῖται μὲ συντομία τί τοῦς συνέβη.

— "Ας τρέξουμε γρήγορα, κ. Μπωφόρ, στόν τόπο τοῦ δυστυχήματος, κραυγάζει ὁ νέος.

Ἀνέβηκαν στό ἀμάξι καὶ ξεκίνησαν. "Οταν ἔφθασαν στό μέρος τῆς δολοφονικῆς ἐπιθέσεως κι' ὁ Ροβέρτος ἀντίκρυσε τόν πατέρα του αἱμόφυρτο, νεκρό, ἔπαθε νευρική κρίση.

Ὁ Μπωφόρ προσπάθησε νά τόν ἡσυχάση. Ἀμέσως κατόπιν τοποθέτησαν τό πτῶμα τοῦ Βαλόν στό ἀμάξι καὶ σιγά-σιγά ἐπέστρεψαν στήν Ἐπαυλι.

ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟΝ

Τήν ἴδια νύχτα ὁ Ροβέρτος φρόντισε νά εἰδοποιηθοῦν οἱ ἀρχές τοῦ Κρέιλ γιά τό τραγικό δυστύχημα.

Πραγματικά κατέφθασε σὲ λίγες ὧρες στήν Ἐπαυλι ὁ ἀνακριτής συνοδευόμενος ἀπό ἕναν ἀστυνομικό ὁ ὁποῖος εἰδοποιήθηκε τηλεγραφικῶς στό Παρίσι.

Ὁ κ. Λώζιέ, ὁ ἀνακριτής, ἦταν ἑξῆντα περίπου χρόνων, αὐστηρός καὶ ψυχρός. Εἶχε φήμη νοημονέστατου ἀνθρώπου, ἀλλά ἰδιοτρόπου. Οἱ ἀστυνομικοί τόν ἐγνώριζαν καλά καὶ λίγοι ἦσαν ἐκεῖνοι ποὺ δεχόντουσαν νά συνεργάζονται μαζί του. Ὑποστήριζε πολύ τίς ἰδέες του καὶ δέν παραδεχόταν τίς γνῶμες τῶν ἄλλων.

Ὁ ἀστυνομικός ὠνομαζόταν Πενσῶν. "Ηταν ἄνδρας ψηλός, γενναῖος, εὐθυμος καὶ συγχρόνως παλιός στρατιώτης παρασημοφορημένος. Ἐγνώριζε τόν κ. Λώζιέ γιατί καὶ ἄλλοτε εἶχε συνεργασθῆ μαζί του.

"Οταν ἔφθασε τό τηλεγράφημα ὁ Πενσῶ ἦταν τῆς ὑπηρεσίας.

Ὁ διευθυντής τῆς ἀστυνομίας τόν ἐκάλεσε καὶ τοῦ εἶπε:

—Θά πᾶτε νά ταχθῆτε στή διάθεση τοῦ κ. Λωζιέ. Σᾶς δίνω ἑκατό φράγκα γιά ἔξοδα. Μή λησμονῆτε ὅτι εἶνε ἡ τρίτη φορά ποὺ πᾶτε στό Κρέιλ γιά ὁπόθεση. Φαντάζομαι πώς καὶ τώρα, μὲ τή συνεργασία τοῦ κ. Λωζιέ δέν θά γυρίσετε ἄπρακτος.

—"Α! κ. Διευθυντά, ἄν εἴχατε τήν καλωσύνη νά στείλετε κάποιον ἄλλον στή θέσι μου, θά σᾶς εὐγνωμονοῦσα.

—Γιατί;

—Γιατί ὁ κ. Λωζιέ μοῦ χαλάει ὅλες τίς δουλειές. Μόλις ὀρεθῶ μπροστά του μοῦ φαίνεται πώς τό κεφάλι μου ἀδειάζει, σάν νά μοῦ ἔβγαλαν ἀπό μέσα τό μυαλό μου μὲ τό κουτάλι.

—Αὐτή ἡ φορά θά πετύχετε, εἶπε γελῶντας ὁ διευθυντής τῆς ἀστυνομίας. Πηγαίνετε.

— Θέλετε νά σᾶς μιλήσω εἰλικρινῶς κ. Διευθυντά; Θά κάνουμε μιά τρύπα στό γερό κι' αὐτή τή φορά. Κι' ἔφυγε στενοχωρημένος.

Τό πρωΐ ὀρῆκε τόν κ. Λωζιέ ἔφθαναν στήν Ἐπαυλι Λά Νοβίλ.

Στήν Ἐπαυλι εἶχαν στήσει στό μεταξύ ἕνα νεκροκρέβατο πρόχειρο, στό διάδρομο. Εἶχαν τοποθετήσει τό πτῶμα τοῦ Βαλόν καὶ ἐπερίμεναν τίς ἀρχές. Συγχρόνως εἰδοποιήθηκε ἀπ' τόν ἀνακριτή νά σπεύση στήν Ἐπαυλι ὁ Γεράρδος.

Τό γράμμα μὲ τό ὁποῖο ἔλαβε γνῶσι τοῦ δυστυχήματος ὁ νεαρός γιατρός, ἦταν ὀλιγόλογο. "Εγραφε: «Ὁ κ. Βαλόν τῆς ἐπαύλεως Λά Νοβίλ ἐδολοφονήθη ἀπόψε στό δάσος τῆς Ἀλάττης. Τό πτῶμα του μετακομίσθηκε στήν Ἐπαυλί του. Ἐλᾶτε νά μέ βοηθήσετε στήν ἐκθεσι».

— Ὁ κ. Βαλόν δολοφονήθηκε! φώναξε κατάπληκτος ὁ Γεράρδος.

Κι' ἄρχισε νά ντύνεται γρήγορα.

— Καϋμένε Ροβέρτε! ψιθύρισε. Ποιά συμφορά σέ ὀρῆκε!...

Ἡ Μαρκελίνα εἶχε σηγωθῆ πιό νωρίς τό πρωΐ αὐτό ἀπό τό κρεβάτι της κι' ὁ Γεράρδος τήν ἀντάμωσε ἀγαίνοντας ἀπ' τό σπίτι.

— Ποῦ πᾶς, Γεράρδε; Σ' ἐξήτησαν σέ κανέναν ἄρρωστο; τόν ρώτησε.

— Μακάρι νά ἦταν ἄρρωστος, μητέρα.

—Μά τί σοῦ συμβαίνει καὶ εἶσαι τόσο ταραγμένος;

—Πέθανε ὁ κ. Βαλόν! Τόν δολοφονήσανε! ἀπάντησε ἐκεῖνος.

— Πῶς; Πῶς; Τί εἶπες; Ἐξηγήσου.

—Δέν ξέρω τίποτε ἄλλο. Μὲ εἰδοποίησαν καὶ τρέχω στήν Ἐπαυλι.

Σ' ἕνα τέταρτο τῆς ὥρας ὁ Γεράρδος ἤταν στήν Ἐπαυλι.

Ὁ Ροβέρτος μόλις τόν εἶδε ἔπεσε στήν ἀγκαλιά του συντετριμμένος. "Αφθονα δάκρυα ἔτρεχαν ἀπ' τά μάτια του

— Γεράρδε, εἶπε, εἶσαι σοφός, εἶσαι ἐπιδέξιος... μά δέν θά μπορέσης νά δώσης ζωή στόν πατέρα μου. Εἶνε νεκρός! Μοῦ τόν σκότωσαν. Ὁρκίσου μου, τουλά χιστον ὅτι θά μέ βοηθήσης νά ἐκδικηθῶ τόν θάνατό του. Οἱ ἰατρικές σου παρατηρήσεις μποροῦν νά μᾶς διευκολύνουν νά ἀρούμε τόν ἔνοχο. Σέ παρακαλῶ, ὡς φίλος, σὲ ἱκετεύω νά μᾶς βοηθήσης νά ἀροῦμε τόν δολοφόνο...

—Τό καθήκον μοῦ ἐπιβάλλει, Ροβέρτε, νά μή σ' ἐγκαταλείψω καὶ ὁ Γεράρδος.

Πλησίασε κατόπιν τό πτῶμα τοῦ Βαλόν.

"Ολοι ὅσοι ἦσαν ἐκεῖ ἔφυγαν "Αφησαν τό Γεράρδο μόνο του μ' γιά νά τόν βοηθήση.

Ὁ Γεράρδος ἔδωσε διαταγή γιά νά ἐξέταση τή πληγή, ὅπως κι' ἔγινε

Ἡ σφαῖρα εἶχε τρυπήσει τό στῆθος στό μέρος τῆς καρδιᾶς. Ὁ Γεράρδος τήν ἔβγαλε ἀπό τό τραῦμα, τήν ἐξήτασε προσεκτικά καὶ τήν φύλαξε γιά νά τήν παραδώση στόν κ. Λωζιέ. Διεπίστωσε ἀκόμα ὅτι ὁ δολοφόνος πυροβόλησε ἀπό ἀποστάσεως πέντε ἢ ἕξη μέτρων.

Ἀφοῦ ὁ Γεράρδος τελείωσε τήν ἐξέτασι τοῦ πτώματος ἔγῆκε, ἔβαψε τή σφαῖρα στόν ἀνακριτή καὶ μίλησε ἰδιαιτέρως μαζί του.

Ὅταν ἡ συνομιλία τούς τελείωσε ὁ κ. Λωζιέ τοῦ εἶπε:

— Σᾶς παρακαλῶ, γιατρέ, νά μᾶς συνοδεύσετε ὥς τό μέρος ποὺ ἔγινε ἡ δολοφονία. Ἡ παρουσία σας θά μᾶς εἶνε χρήσιμη.

Ὁ κ. Λωζιέ, ὁ Πενσῶν καὶ ὁ Γεράρδος ἤσαν σὲ λίγο ἑτοιμοι νά φύγουν.

—Κύριε Μπωφόρ, εἶπε ὁ ἀνακριτής. Ἐλᾶτε μαζί μας, εἶσθε ἀπαραίτητος. Θά μᾶς πῆτε ἐκεῖ πῶς ἀκριβῶς ἔγινε τό ἔγκλημα. Πῶς εἶσθε, κύριε, ὑποφέρετε πολύ ἀπ' τήν πληγή σας;

—Πολύ λίγο, εὐτυχῶς. Ἡ σφαῖρα πέρασε ξυστά. Μοῦ ἔκαμε ἕνα ξεγδαρμα ποὺ σέ λίγες μέρες θά ἔχῃ περάσει, ἐλπίζω.

Ὁ Μπωφόρ εἶχε δεμένο πρόχειρα τό κεφάλι του μὲ τό μαντῆλι του.

—Θέλετε νά ἐξετάσω τήν πληγή σας καὶ νά σᾶς τή δέσω μὲ ἐπίδεσμο; ρώτησε ὁ Γεράρδος.

—Ἀργότερα, κύριε Γεράρδε, ἀπάντησε ὁ Μπωφόρ. Τώρα χαμένος χρόνος θά ἔχουμε καιρό.

Ξεκίνησαν. Ὁ Μπωφόρ μὲ τό ξαφνικό ποὺ εἶχε συμβῆ εἶχε λησμονήσει τή Μαρκελίνα. Λησμόνησε καὶ τή γυναῖκα του καὶ τήν κόρη του! Καὶ δέν σκεφτόταν, μιλῶντας μὲ τό Γεράρδο, ὅτι ὁ νέος αὐτός ἤταν γυιός τῆς γυναίκας του.

Μόλις ἔφθασαν ἐπί τόπου ἐξέτασαν τά ἴχνη τῶν ὑπηρέτων πάνω στό ἔδαφος καὶ ἀκόμα τούς θάμνους καὶ τή χλόη ὡς τήν ἄκρη τοῦ δάσους. Ὁ Πενσῶν πλησίασε τόν Μπωφόρ γιά μιά στιγμή καὶ τοῦ εἶπε :

— Πολύ θά ταραχθῆκατε, κύριε, τήν στιγμή τῆς δολοφονικῆς ἐπιθέσεως, καὶ μάλιστα ὅταν ἀφηνίασε τό ἄλογο καὶ πέταξε ἔξω ἀπ' τό ἀμάξι τόν ἄτυχο Βαλόν. Θά χάσατε ὡρισμένως τή ψυχραιμία σας.

—Πραγματικά,ἀπάντησε ὁ Μπωφόρ. Καὶ πρόσθεσε: "Οταν μάλιστα εἶνε ἠλικιωμένος κανείς...

—Ποιός σᾶς βοήθησε νά σηκώσετε τ' ἄλογο ποῦχε γλεστρήσει καὶ πέσει κάτω;

— Κανείς, γιατί τό δάσος τήν ὥρα ἐκείνη ἤταν ἔρημο. Ἀλλωστε ὅπως θά δῆτε, γιά νά ἀπαλλάξω τό ἄλογο ἔκοψα ὅπως-ὅπως τά χαλινάρια του.

— Τό εἴδαμε. Μοῦ ἐπιτρέπετε μιά ἐρώτησι κύριε;

—Ὄ,τι ἀγαπᾶτε. Γι' αὐτό ἀκριβῶς ἤλθα ἐδῶ γιά νά σᾶς διαφωτίσω σέ ὅ,τι μπορῶ.

—Τή στιγμή ποὺ τό ἄλογο ξαφνιάστηκε καὶ τ' ἀμάξι ἀναποδογύρισε, εἴπατε ὅτι σεῖς ὀρεθήκατε στούς θάμνους...

—Καὶ ἔχασα τίς αἰσθήσεις μου

—Μπορεῖτε νά μοῦ πῆτε ἄν μείνατε πολλήν ὥρα λιπόθυμος;

—Σ' αὐτό εἶνε δύσκολο νά σᾶς ἀπαντήσω. Φαντάζομαι ὅμως ὅτι ἔμεινα ἔτσι ὡς ἕνα τέταρτο τῆς ὥρας.

—Πιστεύετε πῶς ὁ σάκκος μὲ τά χρήματα ποὺ μετέφερε ὁ Βαλόν ἔπεσε στό μέρος ποὺ ἔγινε ὁ φόνος, ἤ στό μέρος ποὺ γλύστρησε τό ἄλογο; "Η νομίζετε ὅτι ὁ δολοφόνος τόν ἄρπαξε ὁ ἴδιος φθάνοντας κοντά στό ἀναποδογυρισμένο ἁμάξι;

—Δέν ξέρω τίποτε. Ἡ τελευταία ὑπόθεσις πάντως μοῦ φαίνεται πιθανότερη.

— "Οταν λιποθυμήσατε, μήπως καταλάβατε νά πλησιάζῃ κανείς πρός τό μέρος σας;

—"Οχι, τίποτε δέν ἄκουσα.

—Ποῦ ἔπεσατε κ. Μπωφόρ;

—Ἐλᾶτε νά σᾶς δείξω.

—"Οχι, δείξτε μου ἀπό δῶ. Δέν πρέπει νά πλησιάσουμε στό μέρος ἐκεῖνο γιατί θά μπερδέψουμε τά ἴχνη. Ὁ δολοφόνος γιά νά ἐπιτύχῃ τό σκοπό του θά ἀκολούθησε τό δρόμο πρός τό δάσος... Ἄν δῆτε τίποτε ἴχνη προσέξτε νά μή τά πατήσουμε καὶ γίνει σύγχυσις.

Μπῆκαν στό δάσος.

—Ἐδῶ ἔπεσα, εἶπε ὁ Μπωφόρ, δείχνοντας τή πατημένη χλόη.

—Τό ὑποπτεύθηκα. Νά, κυττᾶξτε καὶ ἴχνη αἵματος.

—Θά ἔχασα πολύ αἷμα κι' ἐγώ καὶ εἶμαι τόσο ἐξαντλημένος.

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ: Ἡ συνέχεια.

Τά παιδιά παίζει...

Μπερδεμένες συγγένειες

Δυό ἀδελφές ποὺ δέν εἶνε συγγενεῖς

Εἶνε δυνατόν δυό γυναῖκες νά ἔχουν τήν ἴδια ἀδελφή καὶ ὅμως νά μήν ἔχουν μεταξύ τους καμμιά συγγένεια;

Ὁ Ἀνδρέας παντρεύεται τήν Κλειώ καὶ ἀποκτοῦν μιά κόρη τήν Ἡρώ. Ὁ Ἀνδρέας καὶ ἡ Κλειώ χωρίζουν. Ὁ Ἀνδρέας ξαναπαντρεύεται καὶ παίρνει τήν Κατίνα καὶ ἀπό τήν ἕνωσι αὐτή γεννιέται μιά κόρη, ἡ Φίτσα. Ἡ Κλειώ ξαναπαντρεύεται ἐπίσης καὶ παίρνει τό Μιχάλη καὶ ἀπό τήν ἕνωσι αὐτή γεννιέται μιά κόρη, ἡ Μαριάνθη. Οἱ δυό κόρες, ἡ Φίτσα κι' ἡ Μαριάνθη ἔχουν ἀδελφή τήν Ἡρώ ἡ πρώτη ἀπό τόν πατέρα της καὶ ἡ δεύτερη ἀπό τή μητέρα της, ἐνῶ μεταξύ τους δέν ἔχουν καμμιά συγγένεια.

Ἀνεψιοὶ καὶ θεῖοι

Δυό ἄνδρες μποροῦν νά εἶνε ταυτοχρόνως θεῖοι καὶ ἀνεψιός ὁ ἕνας τοῦ ἄλλου;

Ὁ Αὐρήλιος καὶ ὁ Σταμάτης ἔχουν χηρέψει καὶ ἔχουν ὁ καθένας ἀπό μιά κόρη. Ἡ κόρη τοῦ Αὐρηλίου λέγεται Σμαρώ καὶ ἡ κόρη τοῦ Σταμάτη Ἑλένη. Ὁ Αὐρήλιος παντρεύεται τήν Ἑλένη καὶ ἀπό τήν ἕνωσι γεννιέται ἕνας γυιός, ὁ Μανώλης. Ὁ Σταμάτης παντρεύεται τή Σμαρώ καὶ ἀπό τήν ἕνωσι αὐτή γεννιέται ἕνας γυιός, ὁ Παῦλος. Ἄς δοῦμε τώρα ποιά εἶνε ἡ συγγένεια τοῦ Μανώλη καὶ τοῦ Παύλου. Ὁ Μανώλης εἶνε γυιός τοῦ Αὐρηλίου ἑπομένως ἀδελφός τῆς Σμαρῶς καὶ ἄρα θεῖος τοῦ Παύλου. Ἀλλά εἶνε ἐπίσης γυιός τῆς Ἑλένης καὶ ἀφοῦ ἡ Ἑλένη ἔχει ἀδελφό τόν Παῦλο, ὁ Μανώλης εἶνε ἐπίσης ἀνεψιός τοῦ Παύλου.

Ἱστορίες τοῦ χωρίου

ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

Παρεξήγησις μηδὲν

Κύτταξε Ἀντρέα, νά καλέσης καὶ δημοσιογράφους, γιατί, ἄν δέν καλέσης δημοσιογράφους, τότε, ποιός ὁ λόγος νά κάνουμε τό «σουαρέ»; Πῶς θά τό μάθη ὁ κόσμος!

— "Εννοια σου, Μαριγούλα θά διαλέξω νά σοῦ φέρω ἐγώ τούς πιό καλούς!...

— Πρέπει ὅλοι νά μᾶς μάθουνε, νά μᾶς ἀκούσουνε, γιατί ἔχουμε καὶ γιά παντρειά κορίτσι.

—"Εννοια σου...

Καὶ δέν ἦτο δύσκολον εἰς τόν κύριον Ἀνδρέαν νά διαλέξῃ καὶ νά φέρῃ εἰς τό «σουαρέ» τούς πιό καλούς καὶ τούς πιό παχειούς δημοσιογράφους — ὅπως διάλεγε τίς πιό καλές γυμάτες εἰς τήν ἀγορά —ὅπως μποροῦσε νά φέρῃ ὄχι μόνον δημοσιογράφους ἀλλά καὶ τμηματάρχας καὶ διευθυντάς τοῦ ὑπουργείου τῆς Παιδείας καὶ ὑπουργούς ἀκόμα κ α ἱ πρωθυπουργούς καὶ διευθυντάς τῶν Τοαπεζῶν καὶ μεγάλους διπλωμάτας.

Μέγας παράγων οἰκονομικὸν καὶ ἐμπορικὸς εἰς τήν ἀγοράν, σημαίνων, μὲ γνώμην π ο ὺ ἐβάρυνε εἰς τό Χρηματιστήριον τ ῆ ς Μαύρης Ἀγορᾶς.

Μιά τοιαύτη χειρονομία μιά συγκατάνευσις, καὶ ἀνεβοκατέβαιναν οἱ ἀξίες καὶ ἐβαραθροῦντο μειοχὲς καὶ ἐπιμπλεον χαμένα καὶ καταποντισμένα διάνεια, καὶ ἀνέβαιναν ἐπισφαλεῖς ἀξίαι εἰς ὕψη δυσθεώρατα.

Ἐτῆν πρώτης ἀνάγκης πλημμυρούσανε γιά μιά στιγμή εἰς τήν ἀγοράν καὶ τρόφιμα ἐξηφανίζονο ἀμέσως σάν νά τά ἔγγιζε ράβδος μαγική!...

Δέν εἶνε πολύς καιρός, ποὺ ὁ κυρ—Ἀνδρέας ἐφάνηκε στήν Ἀγορά καὶ κατέκτησε τά πάντα. Πολιτεῖαν, κοινωνίαν, κύκλους οἰκονομικοὺς, ἀρχάς καὶ ὑπηρεσίας δημοσίας...

Πόθεν ἦλθεν;

Ἀπό ποῦ ἀνέθωρεν;

Ποιός σκοτεινὸς καὶ θολωμένος οὐρανὸς τὸν γέννησε;

Κανένας δέν ἐγνώριζεν, οὔτε θά ἔμαθε ποτέ!..

Εὐτυχεῖς ὅσοι δέν ἔχουν ἱστορίαν, εἴτε ἔθνη, εἴτε ἀνθρωποι, εἶνε αὐτοί!...

Κι' ἀπό τῆς ἀπόψεως αὐτῆς, δίνλαδή, καὶ ἀπό αὐτῆς ἀκόμη τῆς ἀπόψεως, ὁ κυρ—Ἀνδρέας Κουρεμένος, ἦταν ὀτυχέστατος!.

⁂

Καὶ ἔτσι ἦλθεν, τό ἱστορικόν ἐκεῖνο βράδυ τοῦ μεγάλου «σουαρέ», κομίζων σάν κολοκυθάκια εἰς τό θοῦρλο, ἕναν ἀρχισυντάκτην σοβαρᾶς ἐφημερίδος, δύο κοσμικογραφους καὶ ἕναν ἀπό αὐτούς ποὺ γράφουνε ποιήματα.

"Εφερεν ἀκόμα καὶ τραπεζίτας καὶ ὑφυπουργούς, πρῶην στρατηγούς, δύο πρῶην πρεσβευτάς καὶ κόσμον ὁλόκληρον μεγαλεμπόρων, βιομηχάνων, μεγαλοεπιχειρηματιῶν καὶ καπνοβιομηχάνων νέων.

Οὐδέποτε εἶδαν οἱ δυστυχεῖς οὐτὲς πολεμικὲς ἡμέρες, συγκέντρωσιν μεγαλυτέραν, λαμπροτέραν, πλουσιωτέραν καὶ πιό ἐκλεκτήν...

Ἀπέσα τῆς πρωτευούσης ἡ ἀριστοκρατία νέα καὶ παλαιά.

Καὶ ἡ ἀλήθεια εἶνε ὅτι καὶ ἡ δεξίωσις ἦταν ἐφάμιλλος — ἄν ἐπιτρέπεται ἡ ἔκφρασις — τῶν εὐγενῶν προσκελημένων. Αἱ μενάλαι αἴθουσαι τῆς νέας πολυκατοικίας τοῦ κυρίου Ἀνδρέα Κουρεμένου — εἶχε ἀγοράσει τό τελευταῖον ἔτος 5—6 πολυκατοικίας — ἔλαμπαν ἀπό φῶτα, ἀπό πλούτον, ἀπό στολισμόν... Βαρύτιμα χαλιά, μετάξωτές αἰσθῆτες, ἔπιπλα ὀτερεά, ἀνατατυκά, βελούδινα καθίσματα, κρυστάλλινους ἀντανακλαστῆρες, μουσική ἀπό τήν πιό κοσμικὴ καὶ μεγάλη ταβέρνα τῆς Ἀθήνας — πάντοτε καὶ κατά γενικὴν προτίμησιν τζάζ—μπάντ — ποτά, μεζέδες, μπύρες, σαμπάνιες, χαβιάρια, ἀναψυκτικά, λικέρ, ὀρεκτικά καὶ φαγητά, τόσον ἀφθονα καὶ τόσον ἐκλεκτά, ποὺ μποροῦσαν τέσσερις φορές νά φάν καὶ νά χορτάσουν καὶ νά ξαναφάν' οἱ εὐγενεῖς προσκεκλημένοι.

— Καὶ τοῦ πουλιοῦ τό γάλα, ἔχεις ἀπόψε Μαριγούλα μου! ἔλεγε, μὲ στόμα μπουκωμένο ἡ κυρία Τουλουμπατζόγλου, στενή φίλη τῆς οἰκοδεσποίνης, «ἀπό τά μικρά τους χρόνια», ὅπως ἔλεγαν καὶ ὅπως ἦταν ἀ. χωριστοι, ὁ κυρ. Ἀνδρέας μὲ τόν σύζυγόν τ η ς, σπουδαῖον καὶ αὐτόν παράγοντα. ἀναδειχθέντα κατά τάς μυστηριώδεις καὶ θαυμαστουργοὺς αὐτάς ἡμέρας τοῦ πολέμου!

Ἡ Ἑλαιαν δὲ «φίλον καὶ συνεργάτην τοῦ Ἀνδρέα»!

Εἰς ποῖα ἔργα κοινωφελῆ κατ' ἐθνοσωτήρια εἶχαν συνεργασθῆ ε ἰς τό παρελθόν, ἡ ἱστορία δέν τό ἀναφέρει, διότι κανένας ἀκόμη δέν συνέγραψε τήν ἱστορίαν τῆς συγχρόνου ἐποχῆς καὶ τῶν κοσμοϊστορικῶν της γεγονότων.

—Καὶ τοῦ πουλιοῦ τό γάλα, ἔχεις ἀπόψε Μαριγούλα μου, ἔτσι νά χαρῆς καὶ νά ἰδῆς ὅπως θέλεις τήν Γαρουφαλίτσα σου!

Γαρουφαλίτσα ἦταν ἡ πολύφερνος καὶ καταστόλιστος καὶ ἀκτινοβολοῦσα ἀπό κοσμήματα σάν θαυματουργὸς εἰκών, πολύφερνος κόρη τῆς κυρίας Μαριγούλας.

Ἐρχόμεθα καὶ πάλιν εἰς τό «σουαρέ».

⁂

Δέν ἦταν μόνον ἡ λάμψις καὶ ἡ πολυτέλεια τῶν αἰθουσῶν ποὺ θάμβωσε τούς προσκεκλημένους, δέν ἦταν ὁ πλοῦτος, ἡ ποικιλία καὶ ἡ ἐκλεκτικότης τῶν ἐδεσμάτων καὶ τῶν ποτῶν, ποὺ θαυστο μάχιασε τούς πάντας, ἦτο καὶ τό ἐκλεκτόν ὑπηρετικόν προσωπικόν. ντυμένο μὲ σμόκιν, εἰς τήν ἐντέλειαν, ἄμωμον, πρόθυμον, ταχύ καὶ πανταχοῦ παρόν καὶ εἰς τήν διάθεσιν πάντων καὶ παντῶν!

Καὶ ἕνας «Μαΐτρ ντ' ὁτέλ» ὑπέροχος, τ ό σ ο ν ποὺ δέν θαυστῆ. χτηκε ὁ φίλος καὶ συνεταῖρος κ. Ντουλουμπατζόγλου νά μή σκύψῃ καὶ νά πῇ μυστικά εἰς τό αὐτί τοῦ κυρ. Ἀντρέα, μὲ ὅλην τήν διακρίνουσαν τ ο ὺ ς μεγάλους ἄνδρας τῆς συγχρόνου ἐποχ ῆ ς μας οἰκειότητα:

—Βρέ κατεργάρη κυρ—Ἀντρέα. βρέ, πόντε κυρ— Ἀντρέα, ποῦ τόν βρῆκες μουρέ, αὐτόν τόν θαυμάσι.

Ὁ κ. Ἀρχισυντάκτης ἐ διάβαζε τό ἄρθρον του.

ον διευθυντή!

—Δέν τόν ἐγνώριοες, τοῦ εἶπε ὁ Ἀντρέας.

—"Οχι.

—Γιά κύττα τον καλά.

—"Οχι, μά τόν Θεό, δέν τον γνωρίζω.

—Βρέ, δέν εἶνε τό παλιό μας τό ἀφεντικό, ὅταν δουλεύαμε στή «λάντζα» στό μεγάλο τό ξενοδοχεῖο του, καὶ πλέναμε τά πιάτα. σάν πρωτοῆρθαμε εἰς τήν πρωτεύουσα;

—Καὶ τῶρα πῶς κατάντησε ἔτσι ὁ φουκαρᾶς;

— "Ηθελε νά κάνῃ τόν τίμιο καὶ τόν ἔφαγε ἡ «Μαύρη Ἀγορά».

— Χμ! Ἔτσι ποὺ κατάντησε, πῶς ἤθελες νά τόν γνωρίσω!

⁂

Ἐποχὴ ἄφισε τό «σουαρὲ» αὐτό εἰς τήν πρωτεύουσα. Τήν ἄλλη ἡμέρα οἱ ἐφημερίδες γράψανε διά μακρῶν : «Θαύματα πρωτολεικά!... «Ἡ ἀριστοκρατία τῶν Ἀθηνῶν ἐν συνταγερμῷ» «Ἔνα προπολεμικὸν ὄνειρον, ποὺ ἠτανε πραγματικότης»! «Ὅταν κι νοῦνται οἱ παράγοντες τῆς χώρας» κλπ.

Εὐχαριστημένος ὁ ἀρχισυντάκτης τῆς μεγάλης ἐφημερίδου «Νέα Ἐποχή», ἐδιάβαζε τό ἄρθρο του, πίνων τόν γνήσιον καφέ του — δῶρον τοῦ κυρ—Ἀνδρέα — στό γραφεῖον του καὶ θαυμάζων τίς ὡραῖες καὶ ποιητικὲς περιγραφές του γιά τό «σουαρὲ», τήν οἰκογένειαν καὶ τήν δεσποινίδα Κουρεμένου, ὅταν τοῦ ἀνήγγειλαν τόν κυρ - Ἀνδρέαν.

—Θά ἤλθε νά μέ εὐχαριστήσῃ, φαίνεται ἐσκέφθη, γιά τό ἄρθρο μου! Μά ἡ ἀλήθεια εἶνε πώς ἤταν ἐμπνευσμένο !

Ἀλλά καὶ τοῦ ἀξίζε... Τέτοια κοινωνικοὶ παράγοντες πρέπει νά ἑνιοχοῦνται καὶ αὐτή εἶνε ἡ ὑψηλή ἀποστολή, μιᾶς ἐφημερίδος!..

Καὶ στραφεῖς πρός τόν κλητῆρα:

— Νά εἰσέλθῃ!... Νά εἰσέλθῃ, εὐχαρίστως.

Ἀλλά ἀντί ἑνός σιος αὐτός κυρ - Ἀνδρέα χε λλαστοῦ, θριαμβεύ. τοῦ, εὐχαριστημένου καὶ ὑπερενδόξου, ἐνός κυρ Ἀνδρέα ποὺ ἤτανε τό ζήτημα τῆς ἡμέας Κα εἰς τοὺς κοσμικοὺς κύκλους τῶν Ἀθηνῶν, ἐμπῆκε ἐναφῶνισες; κυρ - Ἀνδρέας συνόφρυς, συννεφιασμένος, φουσκομούτης, θυμωμένος, κρατῶντας ἕνα φύλλο τῆς «Νέας Ἐποχῆς».

—Τί εἶνε αὐτό ποὺ μοῦ κάματε κύριε δημοσιογράφε;

Ὁ ἀρχισυντάκτης ἐταράχθη.

— Τί;

— Ἔγράψατε εἰς τήν ἐφημερίδα σας σήμερα, «ὅτι ἡ κόρη μου εἰς τό προχθεσινό μας «σουαρὲ», ἔ σ ά ρ ω σ ε τά πάντα στό πέρασμά της, μέσα εἰς τό σαλόνι μὲ τή χάρι της, σ ά ρ ω σ ε τά πάντα μὲ τά θέλγητρά της, τήν κομψότητά της καὶ τήν γοητεία της. Τί θέλετε νά πῆτε μὲ αὐτά τά σαρώματα;

— Τί ἄλλο νά εἰπῶ μ' αὐτά, παρά ὅτι αὐτό εἶνε μιά τιμή καὶ ἕνας ὕμνος γιά τή δεσποινίδα! Μιά ρεκλάμα γιά τήν κόρη σας, ἕνας ἔπαινος, μεγάλος, ἀλλά δίκαιος. Σεῖς οἱ γονεῖς της, πρέπει νά εἶσθε εὐχαριστημένοι καὶ ὑπερήφανοι καὶ γι' αὐτά καὶ γιά αὐτήν...

—Εἶσθε βέβαιος, ὅτι κάτω ἀπό αὐτά δέν κρύβεται κανένας μοχθηρὸς ὑπαινιγμὸς ποὺ μπορεῖ νά μᾶς ἐκθέσῃ;

— Ἀπολύτως τίποτε ! Τί ὑπαινιγμός;

—Ἐπί τῆς καταγωγῆς μας...

— Τί εἶνε αὐτά ποὺ λέτε...θίγει αὐτό τό ἄρθρον τήν καταγωγή σας;

—Καὶ ὅμως τό φοβοῦμαι.

—Μά, γιατί;

—Γιατί ὅλη τήν περιουσία μου ἐγώ τήν ἔκαμα, πουλῶντας σαρώματα, σκοῦπες, δηλαδή, στούς δρόμους!....

ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

◆

Μικρὰ περίεργα

Σ'τήν Ἀφρικὴ τοῦ Ἰσημερινοῦ ἔχουν τήν συνήθεια νά τρῶνε κρέας πάστο πιθήκου. Κάποιος Γάλλος λοχαγός ποὺ δοκίμασε αὐτό τό περίεργο φαγητό, ἐθήλωσε πώς ποτέ... δέν θά τό ξεχάσῃ...

◆

Οἱ γυναῖκες τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδος ἔπιναν κρασί, ἀλλά δέν συμμε-ίχον στό γεῦμα. Ἀντιθέτως οἱ Ρωμαῖες συμμετεῖχον στά συμπόσια, ἀλλά δέν ἔπιναν κρασί....

◆

Κάποιος γιατρὸς ὑποστηρίζει ὅτι ἕνα ποτήρι θαλασσινοῦ νεροῦ εἶνε ἐξαιρετικό φάρμακο γιά τή ρευματίσω

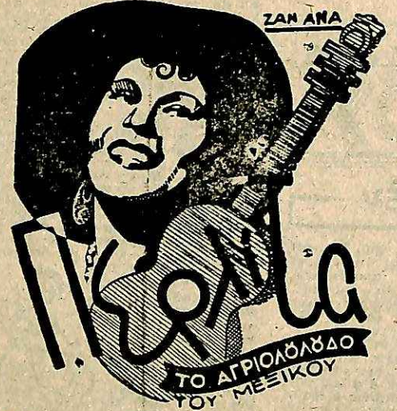

23ο

Ἦταν ὄμορφη, ναί, δὲν ὑπῆρχε καμμιὰ ἀμφιβολία. Μὰ καὶ αὐτὴ ἦταν ὄμορφη. Τί εἶχε παραπάνω ἡ Περλίτα ἀπ' αὐτήν; Ἴσως τὸ κορμὶ ποὺ ἦταν πιὸ λυγερὸ πιὸ λαστιχένιο; Ἴσως τὸ δέρμα ποὺ ἦταν τόσο λεῖο, τόσο χλωμὸ ,τόσο θελούδινο; Ἢ τὰ μάτια ποὺ ἀστραφταν σὰν ἄστρα, κι' ἄς ἦταν τώρα δακρισμένα;... Ὅλα μαζί... Κάτι εἶχε ἡ Περλίτα, κάτι ποὺ δὲν τὸ εἶχαν οἱ ἄλλες γυναῖκες. Καὶ γι' αὐτὸ τὸ κάτι, ὁ ἀρραβωνιαστικός της ἔκανε ἐγκλημα. Γι' αὐτὸ τὸ κάτι, τὴν πρόδωσε αὐνύφη τοῦ τόπου.

— Αὐτὸ εἶνε! εἶπε δυνατά, σὰν ν' ἀπαντοῦσε στὴ σκέψη της.

Τὴν κύτταξε ἡ Περλίτα παραξενεμένη.

— Ἄκουσε, μικρή μου, τῆς εἶπε ἐπὶ τέθανάσιμα.

— Γιατί; φώναξε ἐνώνοντας τὰ χέρια Ἐγὼ ὑποφέρω πιὸ πολὺ ἀπὸ σένα. ντόνα 'Ινές. Καὶ ἦλθα νὰ ζητήσω τὴ βοήθειά σου. Μὰ φοβᾶμαι. Τρέμω. Τρέμω γιὰ τ. Ραμόν. Ἂν μάθῃ πὼς ἦλθα σὲ σένα, χάθηκα. Χάθηκα κι' ἐγὼ καὶ ὁ Ραμὸν, σίγουρα δὲν γλυτώνει. Τί μποροῦμε νὰ κάνουμε γιὰ νὰ μὴ γίνῃ αὐτὸ τὸ κακό; Σὲ ἱκετεύω. Μίλησέ μου σὰ νὰ ἤμουν ἀδελφή σου, ταπεινή σου ἀδελφή.

Τὴν κύτταξε ἡ 'Ινὲς πάλι βαθειά. Μὰ τίποτε στὴ φυσιογνωμία της δὲν ἔδειξε συγκίνησι, ἀνθρώπινη κατανόησι.

— Τί μποροῦμε νὰ κάνουμε; εἶπε Αὐτὸ θὰ τὸ σκεφθοῦμε. Ναί, πρέπει νὰ τὸ σκεφθῶ καλά.

— Πότε, ντόνα 'Ινές; Ἀπόψε πρόκειται νὰ γίνω δική του.

— Ἀπόψε; ξεφώνισε ἡ 'Ινὲς καὶ τὸ αἷμα ἀνέθηκε στὰ μάγουλά της.

— Ναί, ἀπόψε, ἀποκρίθηκε ἡ Περλίτα, κοκκινίζοντας ὡς τ' αὐτιά. Μόλις προβάλει τὸ φενγάρι στὴ γωνιὰ τοῦ δάσους τῶν ἐρωτευμένων. Ἐκεῖ, ἀριστερά, μὲ περιμένει.

Δάγκωσε ἡ 'Ινὲς τὸ δάκτυλό της μὲ τέτοια λύσσα, ποὺ μάτωσε.

— Ντόνα 'Ινές! ξεφώνισε ἡ Περλίτα μὲ τρόμο.

— Φοβᾶσαι ποὺ μάτωσα; ἔκανε ἡ κόρη πέλλα σκληρά. Αὐτὸ δὲν εἶνε τίποτε.

— Ἄκουσε, ντόνα 'Ινές ἂν μὲ προδῶ κόρης, ἂν τοῦ πῆς τοῦ ἀρραβωνιαστικοῦ σου πὼς τὰ ξέρεις, εἶμαι χαμένη. Ἀμέσως θὰ διατάξῃ νὰ θανατωθῇ ὁ Ραμόν γιὰ νὰ μὲ τιμωρήσῃ. Καὶ ἐσύ, δὲν θὰ κερδίσῃς τίποτε. Σκέφθηκα λοιπόν, πὼς τὸ καλύτερο θὰ ἦταν ἂν παρουσιαζόσουν ἐσύ τὸ θράσυ, ἀπόψε, ποὺ θὰ μὲ περιμένῃ, τυχεῖα τάκα. Ἐτσι θὰ μᾶς ἀποκόψῃς, θὰ μὲ ἰδῆς μαζί του, καὶ θὰ τοῦ κάνῃς μιὰ σκηνὴ ζηλοτυπίας. Ἐσὺ ξέρεις καλύτερα ἀπὸ μένα τί θὰ τοῦ πῆς. Αὐτὸς θὰ φοβηθῇ, ἐπειδὴ δὲν θέλει νὰ σὲ χάσῃ. Ἐσένα θέλει νὰ παντρευτῇ ὁπωσδήποτε.

— Τὸν ἄτιμο! ψιθύρισε ἡ 'Ινὲς, τρίζοντας τὰ δόντια της. Δὲν θέλει νὰ παντρευτῇ ἐμένα. Θέλει μονάχα τὴν περιουσία μου. Τὸν ἄτιμο! . . .

— Ἂν παρουσιασθῆς λοιπὸν ἀναπάντεχα, θὰ σασταῖσαι. Ἐγὼ θὰ τοῦ ὁρκιστῶ πὼς δὲν ἔχω ἰδέα... Θὰ κάνω πὼς σὲ ντρέπομαι. Καὶ ἔτσι ντόνα 'Ινές, ὅλα διορθώνονται. Καὶ τὴν ἀγάπη σου σώζεις καὶ ἐμένα καὶ τὸν ἀγαπημένο μου.

Ἡ 'Ινὲς χτυποῦσε μὲ τὸ μαστίγιό της τὴ μακρυά της φούστα. Τὰ μάτια της ἦταν μαῦρα καὶ βαθειὰ σὰν τὴν ἄβυσσο. Τὰ χεῖλη της πανιασμένα σιγότρεμαν.

Ἂν τὴν ἔβλεπε ἔτσι ὁ Μοραλὲς, δὲν θὰ τὴν ἔβρισκε ὄμορφη. Μιὰ ἀνατρίχιλα περνοῦσε σὲ ὅλο της τὸ κορμί.

— Περλίτα, εἶπε, σοῦ δίνω τὸ λόγο μου πὼς κάτι θὰ κάνω Ναί, δὲν θὰ ἀφήσω νὰ γίνῃ αὐτὴ ἡ προδοσία. Ἀλλὰ, τί ἀκριβῶς θὰ κάνω, ἀκόμα δὲν μπορῶ νὰ τ' ἀποφασίσω. Πρέπει νὰ τὸ συλλογιστῶ.

— Μὰ ἐγὼ τί νὰ κάνω; Δὲν ξέρω.

— Ἐσύ; φυσικὰ θὰ πᾷς ἀπόψε ἐκεῖ ποὺ σὲ περιμένει.

— Θὰ πάω; Μὰ ἂν δὲν ἔλθῃς ἐσύ; Ἂν γίνῃ τὸ ἀνεπανόρθωτο; Ἐγώ, Ντόνα 'Ινές, τὴν ἀγάπη μου καὶ τὴν παρθενιά μου, θέλω νὰ τὴν χαρίσω στὸν Ραμόν

— Ἔννοια σου, φώναξε ἡ 'Ινές. Δὲν θὰ προφθάσῃ νὰ σοῦ κάνῃ κανένα κακό. Θὰ τὸν ἐμποδίσω. Μὲ ὁποιοδήποτε τρόπο, θὰ τὸν ἐμποδίσω.

— Ὥοτε νὰ εἶμαι ἥσυχη, ντόνα 'Ινές; Γιατί, νὰ τὸ ξέρῃς, Ἂν δὲν βοηθήσῃς, ἂν ἀφήσῃς καὶ γίνω δική του.. θὰ κρατήσω τὸ λογο μου, θὰ πάω, μὰ θάχω κρυμμένο στὴ φούστα μου ἕνα στιλέτο. Θὰ πληρώσῃ μὲ τὴ ζωή του τὴν ἀτιμία.

Ἡ 'Ινὲς γέλασε δυνατά, σκληρά.

— Μ' ἀρέσεις, κοπελλίτσα μου, εἶπε Ναί, μὰ τὸ Θεό, ἂν δὲν ἤσουν ἀντίζηλός μου, θὰ μπορούσαμε νὰ γίνουμε φίλες. Μὰ ἔτσι ποὺ ἤλθαν τὰ πράγματα, δὲν μπορῶ νὰ σὲ θεωρῶ φίλη μου. Πάντως ἐχεις προτερήματα. Εἶσαι γενναία καὶ ἀποφασιστική. Εἶσαι πιστὴ στὴν ἀγάπη σου..

— Ντόνα 'Ινές, μοῦδωσες τὸ λόγο σου, εἶπε ἀλλὰ μιὰ φορὰ ἡ Περλίτα, μὲ μάτια πλημμυρισμένα δάκρυα. Δὲν θὰ μ' ἀφήσῃς, ἔ; Δὲν θέλω νὰ προδώσω τὸν Ραμόν, ἀλλὰ δὲν θέλω νὰ γίνω καὶ φόνισσα. Ἀπὸ σένα ἐξαρτᾶται τὸ καθεστί.

— Ἔννοια σου, ἔννοια σου, τὴν ἔκοψε ἡ 'Ινὲς χτυπῶντας την προστατευτικὰ στὸν ὦμο. Τὸ ἀνέλαβα ἐγὼ πιὰ αὐτὸ τὸ ζήτημα. Πήγαινε τώρα ἐσύ, κοπελλίτσα μου καὶ ἔννοια σου.

Τὴν κύτταξε λίγη ὥρα ἡ Περλίτα στὰ μάτια ἐρωτηματικά, ἱκετευτικά. Ἔπειτα, κάτω ἀπὸ τὴν ἀνέρωχη σκληρὴ ματιὰ τῆς πλούσιας κοπέλλας, κατέβασε τὰ μάτια της καὶ ἔφυγε ἀργά, μὲ βῆμα διστακτικό.

ΕΝΑΣ ΤΡΕΛΛΟΣ ΚΑΛΠΑΣΜΟΣ

Ὅταν ἔμεινε μόνη ἡ 'Ινές, κάθησε καὶ ἔπιασε τὸ κεφάλι της μὲ τὰ δυό της χέρια. Ζαλιζόταν. Τώρα πιὰ δὲν ὑπῆρχε ἀμφιβολία Τῆς εἶχαν πῆ τὴν ἀλήθεια ὁ Κάρλο καὶ ἡ Κοντσίτα. Τῆς εἶχαν πῆ τὰ πράνγματα ἀκριβῶς ὅπως ἦταν.

Ὁ Μοραλὲς ἦταν ἄπιστος. Πρόδιδε τὴν ἀγάπη της μὲ τὸν χειρότερο τρόπο. Αὐτὴ τὴν ἔπαιρνε γιὰ τὴν ποσίκα της μοναχα, ἐνῶ ἡ καρδιὰ του ἀνῆκε σ' αὐτὴ τὴν χωριατοπούλα. Γιὰ τὴν Περλίτα ἔκανε κι' ἐγκλημα ἀκόμα!

Πετάχθηκε μὲ μιᾶς ἐπάνω ἡ 'Ινές κι' ἄρχισε νὰ τριγυρίζῃ στὸ δωμάτιο σὰν φυλακισμένο θηρίο.

Αὐτό, ποτὲ δὲ θὰ μποροῦσε νὰ τὸ φαντασθῆ. Πὼς θὰ βρισκόταν ἄντρας νὰ τὴν ἀπατήσῃ. Ν' ἀπατήσῃ αὐτὴ, τὴν πιὸ παινεμένη κοπέλλα τοῦ τόπου καὶ μὲ ποιάν; Μὲ μιὰ ἁπλὴ ἐργάτρια, μὲ μιὰ ἁπλὴ χωριατοπούλα!

— Μοραλές, μούγκρισε θραχνά... Σὲ μισῶ! Αὐτὴ τὴ στιγμὴ, ὅλη μου ἡ ἀγάπη ἔγινε μῖσος. Σὲ μισῶ θανατερά. Μόνον ὁ θάνατος εἶνε ἡ κατάλληλη τιμωρία γιὰ σέ να ..

Ἔκανε πολλὴ ὥρα βόλτες στὸ δωμάτιο. Τὸ μυαλό της δουλευε ὅλο καὶ πιὸ γρήγορα.

Ἔπρεπε νὰ ἐκδικηθῆ. Καὶ συλλογιζόταν μὲ ποιὸ τρόπο θὰ ἱκανοποιοῦσε τὴν ἐκδίκησί της. Τὸν ἀδελφό της τὸν εἶχε σκοτώσει ὁ γέρος, ὁ πατέρας τοῦ Λουϊτζι. Καὶ εἶχε πεθάνει μετά. Ἔτσι καὶ αὐτή, θὰ τὸν σκότωνε τὸν Μοραλές. Ναί; μέσα στὴν ψυχή της τὸν εἶχε κιόλας καταδικάσει. Καὶ ἂς πέθαινε μετὰ ἀπὸ ἀπελπισία καὶ ἀπὸ ἀγάπη.

Δάκρυα λύσσας ἀνέθηκαν στὰ μάτια της. Τὰ σκούπισε μὲ μιὰ κίνησι γεμάτη περιφρόνησι. Καὶ ἔπειτα ξαφνικά, ἀνοίξε τὴν πόρτα της καὶ θρέθηκε ἔξω στὴ βεράντα.

— Ἔ, ἐσύ, φώναξε στὸν ἱπποκόμο ποὺ στεκόταν ἀκίνητος σὰν θέσι του κρατῶντας τὰ χαλινάρια τοῦ ἀλόγου. Ἔλα!

Ὁ ἄνθρωπος ζύγωσε. Μ' ἕνα σβέλτο ηήδημα καβαλλίκεψε ἡ 'Ινές. Τὸ ζῶο, ἀσυνήθιστο ἀπὸ κακομεταχείρισι, τρόμαξε. Μὰ ἡ 'Ινὲς τοῦχωσε τὰ σπηροὺνια της βαθειὰ μέσα στὰ πλευρά του καὶ τὸν ὑπέταξε. Ὕστερα τὸ κτύπησε δυνατὰ μὲ τὸ μαστίγιό της.

Ὁρενισαμένο τὸ ζῶο ὥρμησε ἐμπρὸς μὲ τρελλὸ καλπασμό. Καὶ ὁ ἱπποκόμος τὴν κύτταξε σαστισμένος.

Μὲ τὸν τρελλὸ καλπασμὸ τοῦ ἀλόγου τὸ μυαλό της σταμάτησε, δὲν μποροῦσε νὰ δουλέψῃ. Μὰ τὸ σχεδιο τὸ εἶχε κιόλας ἑτοιμο στὸ κεφάλι της καὶ ὥρμοῦσε νὰ τὸ ἐκτελέσῃ. Διπύθυνε τὸ ἄλογο κάτω, πρὸς τὶς Πετρελαιοπηγές.

Ἀφροὶ ἔτρεχαν ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ ἀλόγου, ὅταν τὸ σταμάτησε ἀπότομα μπρο στὰ στὶς Πετρελαιοπηγές. Μὲ ὕφος ἀγέρωχο, ρώτησε ἡ μοῦ μποροῦσε νὰ θρῆ τὸν Κάρλο.

— Θ' ἀνεθῆ σὲ λίγο, τῆς εἶπαν. Εἶχε κάτω. στὴ δουλειά.

Ἔδεσε τ' ἄλογό της καὶ κάθησε σ' ἕνα γραφεῖο.

Τὰ λίγα λεπτὰ ποὺ περίμενε τῆς φάνηκαν αἰῶνας

Καὶ ὅταν ἐπὶ τέλοὺς ἀντίκρυσε τὸν Κάρλο, πετάχθηκε, χλωμὴ, μὲ μάτια σπιθοβόλα.

— Κάολο, εἶπε γρήνορα. Πρέπει νὰ σοῦ μιλήσω ἀμέσως. Αὐτὴ τὴ στιγμὴ. Ποῦ θέλεις νὰ πᾶμε;

— Δὲν ἔρχεσαι στὸ σπίτι μου, ντόνα 'Ινές;

— Ὄχι, ἀποκρίθηκε γρήνορα αὐτή. Ποῶτα - πρῶτα θὰ ἀρνήσω καὶ ἔπειτα δὲ θέλω νὰ μὲ ἰδοῦν στὸ σπίτι σου. Πᾶμε παράμερα νὰ σοῦ μιλήσω.

Πραγματικά, πῆγαν σὲ μιὰ ἐρημικὴ γωνιά. Ἡ 'Ινὲς φανέρωσε στὸν Κάρλο τί εἶχε σκεφθῆ.

ΠΩΣ ΘΕΛΕΙ ΝΑ ΕΚΔΙΚΗΘΗ Η ΙΝΕΣ

— Κάρλο, εἶπε ἡ 'Ινές, θραχνά, λαχανασμένη. Ὁ Ραμὸν χάνετσι. Θὰ τὸν ἔκτελέσουν χωρὶς ἄλλο. Ἀποφασίσθηκε ἡ θανάτωσί σου.

Ὁ Κάρλο χλώμιασε.

— Τί λές, ντόνα 'Ινές; φώναζε. Μὰ ἐσὺ δὲν μπόρεσες νὰ κάνῃς τίποτε;

— Ἀπολύτως τίποτε. Ὅ,τι μπόρεσα τὸ κανα, μὰ δὲν ὠφέλησε. Τὸ μόνο μέσον τώρα, εἶνε νὰ ματαιώσουμε τὴν ἐκτέλεσι.

— Πῶς εἶνε δυνατὸν νὰ τὴ ματαιώσουμε; Πῶς εἶνε δυνατόν;

— Ἄκουσε. Σκέφθηκα πολύ. Συνέλαβα ἕνα σχέδιο. Τὸ σχέδιο ὅμως αὐτὸ θέλει καὶ τόλμη καὶ ἀποφασιστικότητα.

Ὅ,τι δήποτε μπορῶ νὰ κάνω γιὰ νὰ τὸν σώσω. Ἡ Κοντσίτα μ' ἔχει παρακαλέσει τόσο. Γιὰ τὴν ἀγάπη τῆς Κοντσίτας θὰ κάνω ὅ,τι δήποτε.

— Λοιπόν, Κάρλο, ἀπὸ σένα ἐξαρτᾶται. Ἐσὺ θὰ σώσῃς τὸ φίλο μου. Ἐσὺ θὰ ματαιώσῃς τὰ σχέδια τοῦ Μοραλές. ἂν εἶνε ἀλήθεια, πὼς αὐτὸς προκαλεῖ τὸν θάνατο τοῦ Ραμόν.

— Αὐτὸ εἶνε ἀλήθεια, ντόνα 'Ινές. στὸ ὁρκίζουαι. Μὰ πές μου, θὰ θανατωθῆ καὶ ἡ Περλίτα; ρώτησε ὁ Κάρλο.

— Ὄχι. Σ' αὐτὴν λένε πὼς θὰ δώσουν χάρι.

— Ἄ, οἱ ἄτιμοι! οὔρλιαξε ὁ Κάρλο. Ντόνα 'Ινὲς, νοιώθω τέτοια λύσσα μέσα μου ποὺ εἶμαι ἕτοιμος νὰ δλα.

Ποῦ θὰ γίνῃ ἡ θανατικὴ ἐκτέλεσις; Πότε; Πῶς;

Ἡ θανατικὴ ἐκτέλεσις θὰ γίνῃ ἀπόψε. τὴ νύχτα. Καὶ ὁ μόνος τρόπος νὰ τὴν προλάβῃς. εἶνε νὰ ἀνάψῃς πυρκαϊὰ στὶς Πετρελαιοπηγές.

— Πυρκαϊὰ στὶς Πετρελαιοπηγές! φώνεξε θραχνὰ ὁ Κάρλο.

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ: Ἡ συνέχεια.

Ἀκοῦστε... Ἀκοῦστε...

...Ἕνα ἀπὸ τὰ πολυτιμότερα κειμήλια τῆς Βασιλικῆς Βιβλιοθήκης τῆς Στοκχόλμης εἶνε καὶ τὸ μαγικὸ (Βιβλίο τοῦ Διαβόλου). Ὅλα τὰ φύλλα τοῦ βιβλίου αὐτοῦ εἶνε ἀπὸ δέρμα γαϊδάρου καὶ οἱ περισσότερες σελίδες του κοσμοῦνται μὲ θαυμάσιες συνθέσεις ποὺ παριστάνουν σκηνὲς τῆς Κολάσεως καὶ μαγικὲς τελετές.

...Πρὸ χρόνων, ἐκόπη στὶς ὄχθες τοῦ Ρήνου μιὰ θαλανιδιά, τῆς ὁποίας ὁ κορμὸς εἶχε ὕψος 35 μέτρων καὶ βάρος 55 χιλιάδων χιλιογράμμων Πάνω στὸ θαλανιδιὰ αὐτὴ δὲν ἦταν ἡ μεγαλύτερη τοῦ κόσμου. Στὸ κοιμητήριο τοῦ Ἀλλουθὰλ τῆς Νορμανδίας ὑπάρχει μιὰ θαλανιδιὰ ποὺ σκεπάζει μὲ τὰ κλαδιά της ὁλόκληρο τὸ κοιμητήριο. Τὸ ὕψος τοῦ κορμοῦ της εἶνε 60 μέτρα καὶ ἡ περίμετρός του 18 μέτρα.

...Τὸ νὰ πίνῃ κανεὶς ἀνέρωτο κρασὶ ἐθεωρεῖτο ἀπὸ τοὺς ἀρχαίους Ἕλληνας καὶ Ρωμαίους βάρβαρο ἔθιμο.

...Στὸ Μαρόκο ἡ νύφη πρὸ τῆς τελετῆς τοῦ γάμου, ὑποχρεοῦται νὰ βάψῃ τὸ πρόσωπό της ἀσπροκόκκινο καὶ τὰ χέρια καὶ τὰ πόδια της κίτρινα.

Ἱστορίες τῆς Ἰωνῆς

Τὸ τέλος μιᾶς ἱστορίας

Περτατάει σιγὰ καὶ σκέπτεται. Εἶνε καιρὸς πιὰ νὰ τελειώνῃ αὐτὴ ἡ ἱστορία. Πολὺ κρατησε, περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλη. Δὲν θυμᾶται κανένα ἐρωτά του ποὺ νάζησε τρία ὁλόκληρα χρόνια, ὅπως αὐτὸς ποὺ πρέπει νὰ τελειώνῃ. Πῶς ἔγινε, ἀλήθεια, καὶ κράτησε τόσο ; Κι' ὁ ἴδιος δὲν μπορεῖ νὰ τὸ καταλάβῃ. Καὶ οὔτε μπορεῖ νὰ τὸ συγχώρῃση στὸν ἑαυτό του. Πῶς πῶς ἦταν ἀδύναμία χαρακτῆρος. Μὲ τὸ σήμερα καὶ μὲ τὸ αὔριο πέρασαν μῆνες, πέρασαν χρόνια, ἀνοίξεις, καλοκαίρια, χειμῶνες καὶ φθινόπωρα. Νὰ χαιρετᾶς τρεῖς ἀνοίξεις μὲ τὴν ἴδια γυναῖκα! Νὰ χαίρεσαι τρία καλοκαίρια μὲ τὴν ἴδια γυναῖκα... Νὰ μελαγχολῆς τρία φθινόπωρα μὲ τὴν ἴδια γυναῖκα. Ν' ἀκούς τοὺς παγωμένους βορηάδες νὰ σφυρίζουν τρεῖς χειμῶνες, μὲ τὴν ἴδια γυναῖκα! Αὐτὸ πάει πολύ.

Καταντᾶ στὸ τέλος νὰ μὴ χαίρεσαι καμμιὰ χαρὰ ποὺ σοῦ σ' ἐλνουν οἱ ἐποχές. Μιὰ ἀφόρητη μονοτονία, ποὺ εἶνε σὰν νάσαι μόνος σου..

Τὶ νὰ πῆς πιὰ μαζί της; Ὅλα ὅσα εἶχες νὰ πῆς πῆς, τὰ εἶπες καὶ τὰ ξανάπες. Ὅλα ὅσα εἶχε νὰ σοῦ πῆ στὰ εἶπε καὶ στὰ πανόπτε. Ἔμαθε ὅλες τὶς ἰδιοτεοπίες σου, ἔμαθες τὶς δικές της. Ξέρεις ὅτι τὸ θερμοὺτ τὴ ζαλίζει, ὅτι τὸ οὖζο τὴν πειράζει στὸ στομάχι, ὅτι κάποιο σημάδι ποὺ ἔχει σ' ὁ ἀριστερό της πόδι εἶνε ποὺ ἔπεσε μικρὴ ἀπὸ ἕνα δέντρο, ὅτι ὅταν σ' ἀγῇ στὸ ρεῦμα θὰ ἐρεθιστοῦν οἱ ἀμυγδαλές της καὶ ὅτι αὐτὲς τὶς ἀμυγδαλὲς θὰ πάῃ ὁπωσδήποτε φέτος νὰ τὶς κόψῃ, νὰ γλυτώνῃ ἀτ' αὐτὸ τὰ βάσανο, (Τοῦ τὸ λέει κάθε χρόνο). Ξέρεις τὶ μάρκα κραγιόνι ἀάζει στὰ χεῖλη της, τὶ πούντρα στὸ πρόσωπό της, ξέρεις τὶ ἐχει ἡ τσάντα της, ξέρεις τὶ ἐχει τὸ μυαλό της.

Κι' ἐκείνη ξέρει πὼς ὅταν εἶσαι δύσθυμος δὲν πρέπει νὰ σοῦ μιλάῃ γιατὶ αὐτὸ σ' ἐκνευρίζει φοβερά, πὼς οἱ γιατροὶ σοῦ ἔχουν πῆ νὰ περιορίσῃς τὸ ταιγκάρο ἀλλὰ ἐσὺ καπνίζεις περισσότερο, πὼς γράφεις μόνο μὲ πράσινο μελάνι, ξέρει τὶς δουλειές σου, ξέρει τὶ γράφει τὸ καρνέ σου, ξέρει τὶ ἐχεις στὸ πορτοφόλι σου. Τὰ ξέρεις ὅλα, τὰ ξέρει ὅλα. Τὶ ἄλλο νὰ πῆτε; Τὶ ἄλλο νὰ μάθετε ὁ ἕνας γιὰ τὸν ἄλλο

Καὶ νὰ πῆς πὼς εἶνε καμμιὰ ἐξαιρετικὴ γυναῖκα, ἀπὸ ἐκείνες ποὺ σοῦ στέλνει ἡ τύχη γιὰ νὰ ἀνασταπώσῃ τὴ ζωή σου, γιὰ νὰ σβύσῃ ὅλα τ' ἀλλα ἐνδιαφέροντά σου; Νὰ πῆς πὼς εἶνε κανένας τύπος γεμᾶος ἐκπλήξεις, ποὺ πάντα κάτι καινούργιο ἔχει νὰ σοῦ φανερώσῃ καὶ νὰ σοῦ ἀνασκοινώσῃ τὸ ἐνδιαφέρον ; Τίποτα ἕνας κοινὸς τύπος, μιὰ συνηθισμένη κοπέλλα, οὔτε πιὸ ἐξυπνη, οὔτε πιὸ κουτὴ ἀπὸ ἄλλες ποὺ συναντᾶς ἕνα σωρὸ κόθε τόσο στὸ ρεῦμα τῆς ζωῆς, ποὺ λένε. Μιὰ ἐπίπεδη νοοτροπία ποὺ ἔρεις ποῦ ἀρχίζει καὶ ποῦ τελειώνει "Ἕνα μυαλὸ ὅπως ὅλα σχεδὸν τὰ γυναικεῖα: Λίγο πονηρό, λίγο κουτὸ, λίγα ἀφελές, λίγο ὀστερόβουλο καὶ κάποτε—κάποτε καὶ λίγο ἐξυπνο...

Θὰ πῆς πὼς εἶνε ὄμορφη. Ναί, δὲν εἶνε κι' ἄσχημη. Ἀλλὰ ἡ ὀμορφιὰ εἶνε κάτι ποὺ τὴ συνηθίζει κανεὶς — ὅπως καὶ ἡ ἀσχήμια Μιὰ ὄμορφη γυναῖκα εἶνε ὄμορφη γιὰ σένα τὶς πρῶτες δεκαπέντε μέρες ποὺ σοῦ δίνεται, τὸν πρῶτο μῆνα ἴστω. "Ἔπειτα εἶνε ἡ φιλενάδα σου, ἡ γυναῖκα σου καὶ τίποτα περισσότερο. Συνηθίζεις τὰ μάτια της, τὸ τόξο τῶν χειλιῶν της, τὸ λακκάκι ποὺ σχημαίζει τὸ μάγουλό της ὅταν γελᾶῃ καὶ δὲν σοῦ κάνουν ἐντύπωσι, ὅπως τὴν πρώτη φορὰ ποὺ τὴν εἶδες. Εἶνε σὰν νὰ βλέπῃς τὸν ἑαυτό σου στὸν καθρέφτη... Τὸν ἔχεις συνηθίσει κι' αὐτόν... "Ἔτσι δὲν εἶνε ; "Ἔτσι.. Μιὰ γυναῖκα εἶνε ὄμορφη γιὰ ὅλους τοὺς ἄλλους ἐκτὸς ἀπὸ κεῖνον ποὺ γι' αὐτὸν θέλει πάντα νὰ εἶνε.

Θὰ πῆς πὼς τὸν ἀγαπᾶει. Κι' ἔπειτα; Μήπως αὐτὸς εἶνε λόγος τάχα ν' ἀγαπᾶμε μιὰ γυναῖκα στὸν αἰῶνα τὸν ἄπαντα; Καὶ ποιὸς μπορεῖ νὰ τὸν βεβαιώσῃ ὅτι κι' αὐτὴ δὲν νοιώθει τὰ ἴδια αἰσθήματα τῆς συνήθειας κοντά του; Γιατὶ αὐτὴ νὰ τὸν ἀγαπᾶῃ περισσότερο ἢ ἀλλοιώτικα ἀπ' ὅ,τι αὐτὸς τὴν ἀγαπᾶει; "Ἴσως δὲν τὸ σκέφτηκε. Εἶνε μερικὰ ἁπλὰ πρεγματάκια ποὺ τὰ γυναικεῖα μυαλὰ δὲν τὰ σκέττονται ποτέ Κι' ἀν δὲν τὸ σκέφθηκε ὅμως θὰ πῆς τὸ πῆ αὐτός. Κι' ἐὰν θὲ τὸ σκεφτῆ καὶ θὰ τὸ ὁμολογήσῃ καὶ δὲν θάχῃ ἀντίρρησι. Γιατὶ νάχῃ; "Ἀλλὰ κι' ἂν ἔχῃ, δὲν πρόκειται νὰ πηρεάσῃ τὴν ἀπόφασί του.

Ναί, εἶνε καιρὸς νὰ τελειώνῃ αὐτὴ ἡ ἱστορία. Ἀρκετὰ κράτησε καὶ δὲν μπορεῖ νὰ καταλάβῃ πῶς. Νὰ βρῆ τὴν ἀπόλυτη ἐλευθερία του, νὰ μείνῃ μόνος. "Ἐχει τόσῃ ἀνάγκη ἀπὸ μοναξιά. "Ἕνα βάρος θὰ φύγῃ ἀπὸ πάνω του. Αὐτὸς ὁ ἔρως δίνει τὴν ἐντύπωσι σὰν κάτι νὰ τοὔχουν κολλήσει στὴ πλάτη, ὅπως καὶ κάθε ἔρωτας ποὺ διαρκεῖ πολὺ—σκέπτεται. "Ἂς πάῃ στὸ κελὶ ἡ κοπέλλα.. "Ἂς τραβῆξῃ τὸ δρόμο της καὶ τὴς εὐχῆ αὐ κάθε εὐτυχία «γιὰ τὴν ὁποία εἶνε ἄξια— αὐτὴ τὴ φράσι θὰ τῆς πῆ, ἴσως τὴν παρηγορήσῃ. Ναί, ὁπωσδήποτε θὰ τελειώσῃ ἀπόψε. Αὐτὸ ποὺ σκέπτα αι τόσον καιρὸ καὶ ὅλο τὸ ἀναβάλλει, θὰ τῆς τὸ πῆ. "Ἄλλως τε τῆς ἔκανε νὺξι ἀπὸ τὸ τηλέφωνο:

—"Ἐχω νὰ σοῦ πῶ κάτι σοβαρό.

Νὰ πάῃ πιὰ αὐτὸ τὸ ἐνοχλητικὸ ἐνδιαφέρον γιὰ τὴν ὑγεῖα του, γιὰ τὶς δουλειές του, γιὰ τὸ πὼς πέρασε τὴν μέρα του, γιὰ τὴ γραββάτα του ποὺ εἶνε πάντα κακοδεμένη, γιὰ τὴν ἀταξία τῆς κάμαρᾶς του, γιὰ τὰ λουλούδια ποὺ μαράθηκαν στὸ βάζο...

Τὸν περιμένει σ' ἕνα ζαχαροπλαστεῖο, ὥρα ἐφτά. Εἶνε καθισμένη στὴ γωνιὰ τοῦ βάθους, μ' ἕνα βιβλίο ἀνοιγμένο μπροστά της (Πάντα παίρνει ἕνα βιβλιο μαζί της γιατὶ συχνὰ ἀργεῖ κι' ἐκεῖνη περιμένει χωρὶς διαμαρτυρία. Τὄχει συνηθίσει πιά). Πηγαίνει, κάθεται κοντά της. Ἐκεῖνη χαμογελᾶ, τὰ μάτια της πετοῦν χαρές, τὸ χέρι της σφίγγει τὸ δικό του.. Τὄχει συνηθίσει κι' αὐτὰ. "Ἐπειτα τὰ μάτια της πέφτουν στὴ γραββάτα του. Πάλι κακοδεμένη θὰ εἶνε, τὰ χέρια της τοῦ σφίγγουν τὸ κόμπο καὶ κάτι γλυκὸ νοιώθει ξαφνικὰ νὰ κυκλο φορῆ στὸ αἷμα του. Αἰσθάνεται τὴ διάθεσι ν' ἀπλώσῃ τὰ πόδια του.

— Αὐτὴ ἡ γραββάτα σου! τοῦ λέει καὶ χαμογελᾶ, ἐνῶ τὴ διορθώνει.

Κτὶ βλέπει τὸ λακκάκι στὸ μάγουλό της, ποὺ τὄχει συνηθίσει. Μικρὴ σιωπή. "Ἐκείνη τὸν κυττάζει στὰ μάτια, αὐτὸς φυλλομερᾶ μηχανικὰ τὸ βιβλίο. "Ἐπειτα βλέπει ἔξω τ' αὐτοκίνητα ποὺ τρέχουν, τοὺς διαβάτες ποὺ περνοῦν..

—Λοιπὸν, τοῦ λέει αὐτή. "Ἐχεις νὰ μοῦ πῆς κάτι σοβαρό;

—Ναί...

—Τί εἶν' αὐτὸ τὸ τόσο σοβαρό;

Κάνει κάτι νὰ τῆς πῆ, μὰ δὲν τὸ λέει. Μιὰ ἐπανάστασι γίνεται μέσα του.

—Λοιπόν; ξαναρωτάει ἐκείνη.

Τότε τῆς πιάνει τὰ χέρια, τὴν κυττάζει στὰ μάτια καὶ τῆς λέει:

—Θέλεις νὰ παντρευτοῦμε;

⁂

Φεύγουν ἀργά, μισοαγκαλιασμένοι. Δὲν μιλοῦν. Κι' ἐκεῖνος ἔχει σκυμμένο τὸ κεφάλι σὰν νὰ ντρέπεται κάποιον — ἴσως τὸν ἑαυτό του. Μὰ εἶνε τόσο χαρουμενο τὸ περιπάτημά του...

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

◆

..Τὰ γνωστὰ ἐν ἐνεργείᾳ ἠφαίστεια σ' ὅλο τὸν κόσμο ἀνεξοχνται σὲ 675.

..Ἡ μεγαλύτερη φάλαινα τοῦ κόσμου βρίσκεται σὰν ζωολογικὸ κῆπο τοῦ Μπουένος Ἄϋρες, τὸ δὲ βάρος της ἀνέρχεται σὲ 100 τόννους.

Ἕνα βιβλίο μιὰ λέξη

Τὰ στήθη σου εἶνε δυὸ λευκὰ περιστέρια πάνω στὸ ἀλάβαστρο τοῦ κορμιοῦ σου. Τὰ στήθη σου εἶνε δυὸ ἀμφορεὶς ἀπὸ χρυσάφι, ξεχείλα ἀπὸ τὸ θεῖο νέκταρ τῆς ἀγάπης.

Τὰ στήθη σου εἶνε δυὸ λευκὰ λωτὰ αἰωνίως ἀνθισμένα, δυὸ μαγικὰ λωτὰ ποὺ μὲ γοητεύουν καὶ μὲ σέρνουν κοντά σου ἀκατανίκητα. "Ἀφησέ με νὰ ἀναπαύσω τὸ κουρασμένο κεφάλι μου πάνω στὰ ρόδα τοῦ στήθους σου, πάνω στὰ χλωμὰ τριαντάφυλλα τοῦ παρθενικοῦ κόρφου σου... "Ἀφησέ με ν' ἀκούσω τοὺς κτύπους τῆς λαγγεμένης καρδιᾶς σου, ποὺ κτυπᾶ μόνον γιὰ μένα καὶ ποὺ κάθε παλμός της εἶνε καὶ ἕνας ὅρκος ἀθάνατης ἀγάπης.. Ἡ καρδιὰ σου μοῦ μιλάει. Οἱ παλμοί της εἶνε ὅ

Νύχτα θανάτου

Δραματικό διήγημα

Ένα θραδάκι, καθώς ὁ Πῶλ Ζεκιὲ ἔβγαινε ἀπὸ τὸ σπίτι του ἄκουσε μιὰ γλυκειὰ γυναικεία φωνὴ νὰ τοῦ λέῃ:

— 'Αγάπη μου, ἔρχεσαι σπίτι μου;

'Ο Πῶλ γύρισε καὶ ἀντίκρυσε μιὰ γυναῖκα μὲ λυγερὸ ἀνάστημα καὶ γλυκὸ πρόσωπο. Χωρὶς νὰ τῆς ἀπαντήσῃ, ἐξακολούθησε τὸ δρόμο του.

— Γιατὶ δὲν μοῦ ἀπαντᾶτε; Αὐτὸ δὲν εἶνε εὐγενικὸ ἐκ μέρους σας, τοῦ εἶπε ἐκείνη. 'Ελᾶτε μαζί μου. Θὰ περάσουμε εὐχάριστα.

'Ο Βλαδίμηρος τὴν ξανακύτταξε καὶ τὴν ἀκολούθησε. Καθισμένος πλάι της τώρα, ναρκωμένος ἀπὸ τὰ χάδια καὶ τὰ φιλιά της τὴν ἄκουγε νὰ τοῦ διηγῆται τὴ ζωή της. Ἦταν ἀπὸ καλὴ οἰκογένεια. Δεκάξη χρονῶν εἶχε ἐρωτευθῆ τὸ δάσκαλό της καὶ εἶχε φύγει μαζί του. Σὲ λίγους μῆνες ὅμως ἐκεῖνος τὴν ἐγκατέλειψε. Μὴ τολμῶντας νὰ γυρίσῃ σπίτι της, εἶχε γίνει γκουβερνάντα. Ὕστερα ἐζησε μ' ἕναν ἀξιωματικό, τὸν ἐγκατέλειψε καὶ αὐτὸν καὶ πῆρε τὸν κατήφορο. Καὶ τώρα, ἀναστέναξε, ἡ μόνη σκέψις ποὺ μὲ βασανίζει εἶνε τὸ μέλλον μου. Ἡ ὁμορφιὰ περνάει. Τὰ μάτια κάνουν τὸ φῶς τους καὶ τὰ μάγουλα μαραίνονται.

— Λόγω τιμῆς, εἶσαι πολὺ ὡραία, τῆς εἶπε ὁ Πῶλ. Σὲ θεβαιώνω πὼς εἶχα καιρὸ νὰ συναντήσω γυναῖκα σὰν καὶ σένα.

— Ναί, ἀλλ' αὔριο θὰ μ' ἔχῃς ξεχάσει. Μὴ μοῦ πῆς «ὄχι», ἀγαπητέ μου. Ἔχω πεῖρα περισσότερη ἀπὸ σένα. Σ' εὐγνωμονῶ γιὰ τὶς ὧρες τῆς ἀγάπης ποὺ μοῦ χάρισες, μὰ πρέπει, πρέπει νὰ τελειώσουν ὅλα...

— Πᾶψε πιά, γιατὶ τὰ λόγια σου μοῦ κάνουν κακό, τῆς φώναξε ὁ Ζεκιέ.

— Καὶ ὅμως εἶνε ἀλήθεια ὅ,τι σοῦ λέω, Πῶλ. Δὲν θ' ἀργήσῃ νάρθῃ ὁ καιρὸς ποὺ θᾶμαι ἀνίκανη γιὰ ὅ,τι δήποτε. Θᾶμαι ξαπλωμένη σὲ κανένα ἀνήλιαγο δωμάτιο καὶ θὰ συλλογίζομαι τὰ ὡραῖα μου νειάτα. Γι' αὐτὸ ἀποφάσισα νὰ πεθάνω. Θὰ ἤθελα ὅμως κι' ἕνα σύντροφο γιὰ τὸ ταξίδι αὐτό...

— Ποῦ νὰ βρεθῇ ὅμως σύντροφος γιὰ ἕνα τέτοιο ταξίδι; ἀπόρησε ὁ Πῶλ.

— Σύντροφος; "Οποιος καὶ νᾶνε ἀνόμεσα σ' αὐτοὺς ποὺ συναντῶ στὸ δρόμο.. Μόλις ἀποκοιμηθῇ θὰ τὸν σκοτώσω καὶ ἔπειτα θὰ σκοτωθῶ καὶ ἐγώ. Μὰ τί ἔχεις; φοβήθηκες;

Τοῦ Πῶλ μιὰ ἰδέα πέρασε ἀπὸ τὸ μυαλό: "Αν εἶμαι ἐγὼ ὁ σύντροφος ποὺ ζητάει Μὲ ὡραία παρέα ἐμπλεξα. Μὰ ὄχι, βλέπω ὄνειρα.

— Μὰ γιατὶ φοβήθηκες; ρώτησε. 'Εσένα θὰ σκότωνα; Τί θλάκας ποὺ εἶσαι! Θὰ σκότωνα κανένα πρόσωπο, κανένα ἀντιπαθητικό, ὄχι ὅμως ἐσένα ποὺ εἶσαι τόσο καλός! Πῆρα τὴν ἀπόφασι τὸ πρωί καὶ

ΙΟΥΛΙΟΥ ΧΩΘΡΟΝ

Η ΚΑΤΑΡΑ τοῦ πεθαμένου

6°

—Δὲν θυμοῦμαι...Ἴσως. Ὁ πρεσβύτερός μου μὲ φλογίζει μὲ κάνει νὰ λέω ὅ,τι φθάσω.

Ὁ Ντυπὸν τὸν κύτταξε καλά.

— Ἄκουσέ με, φίλε μου, τοῦ εἶπε. Ἂν σὲ βασανίζῃ κανένα μυστικὸ γιατὶ δὲν μοῦ τὸ λὲς νὰ ἡσυχάσῃς;

Ὁ Σολάνζ δὲν ἀπαντοῦσε. Τί ἔπρεπε νὰ κάμῃ; Νὰ φανερώσῃ τὸ μυστικό του; Καὶ ὅμως δὲν ὑπῆρχε—ἀλλοίμονο—ἄλλη λύσις, ἐφ' ὅσον στεκόταν ὁ θάνατος πάνω ἀπ' τὸ κεφάλι του. Δίσταζε ὡστόσο. Θεωροῦσε ἱερὸ τὸ μυστικό του. Δὲν εἶχε καὶ τόση ἐμπιστοσύνη στὸν Ντυπόν.

Ἡ ἀγωνία του καὶ τὸ μαρτύριό του εἶχαν φτάσει στὸ ἀπροχώρητο. Κι' ἡ κατάστασίς του ὅλο καὶ χειροτέρευε. Ἔνοιωθε τρομερὴ ἐξάντλησι. Ὁ λάρυγγάς του ἦταν ξηρός, τὰ μάτια του πετοῦσαν φλόγες... Ἔπρεπε νὰ πάρῃ μιὰ ἀπόφασι.

Ὁ Ντυπὸν σώπασε λίγες στιγμὲς κι' ὅσ:ρα γυρίζοντας στὸ Σολάνζ τοῦ εἶπε:

— Ἄκουσέ με, Μωρίς. Ἔχεις κάποιο βάρος στὴν καρδιά, κάποια βασανιστικὴ σκέψι κατατυραννεῖ τὸ πνεῦμα σου. Τὸ ἔχω καταλάβει αὐτὸ ἀπ' τὴν πρώτη στιγμὴ ποὺ σ' ἀντάμωσα πάνω σ' αὐτὸ τὸ κρεβάτι τοῦ θανάτου. Στὴν ἀρρώστεια τῆ δική σου πρέπει, ὅπως ξέρῃς, νὰ ἔχῃ κανεὶς ἥσυχη τὴν καρδιά του καὶ ἤρεμο τὸ πνεῦμα του γιὰ νὰ τὴν σκαπουλάρῃ. Πρέπει λοιπόν...

Ὁ Σολάνζ τὸν κύτταξε μὲ τὰ θολὰ ἀπ' τὸν πυρετὸ μάτια του, χωρὶς νὰ τὸν διακόπτῃ, χωρὶς νὰ λέῃ λέξι.

— Πρέπει λοιπόν, ἐξακολούθησε ὁ Ντυπόν, νὰ πάρῃς τὴν ἀπόφασί σου. Εἶμαι φίλος σου ἢ δὲν εἶμαι, Μωρίς; Ἂν εἶμαι φίλος σου γιατί διστάζεις; Ἐγὼ στὴ θέσι σου θ' ἄνοιγα τὴν καρδιά μου σ' ἕναν ἔμπιστο φίλο μου. Πές μου τί σοῦ συμβαίνει, καλέ μου Μωρίκιε. Ἐλευθέρωσε τὸ μυαλό σου ἀπ' τὴ σκέψη ποὺ τὸ βασανίζει... ξαλάφρωσε τὴν καρδιά σου. Ἐμπιστέψου μου τὸ μυστικό σου. Κι' ἔχεις τὸ λόγο μου πὼς ἂν μπορῶ νὰ σὲ βοηθήσω θὰ τὸ κάμω μ' ὅλη μου τὴν καρδιά.

Ὁ Σολάνζ τὸν κύτταξε, τὸν κύτταξε ἐπίμονα, ἐρευνητικά βουβά...

Ὁ Ντυπὸν ὡστόσο δὲν τὰ ἔχασε. Δὲν τὸν τάραξε τὸ ἐλάττωμα ἐκεῖνο τοῦ ἑτοιμοθανάτου ποὺ προσπαθοῦσε νὰ εἰσχωρήσῃ ὡς τὰ βάθη τῆς ψυχῆς του.

—Ἐμπρός, παλληκάρι μου, νέγκισε. Τὶ περιμένεις; Ξαλάφρωσε τὸν ἑαυτό σου.

—Ἂν ἤμουν βέβαιος πὼς θὰ πεθάνω...ψιθύρισε ὁ Σολάνζ, διστάζοντας πάντα.

—Νὰ πεθάνῃς; Ὄχι, διάβολε. Ποιὸς τὸ λέει αὐτό; Δὲν θὰ πεθάνῃς.

—Τότε... γιατί;

—Γιατί νὰ μιλήσῃς; Γιατί εἶσαι ἄρρωστος ἄνθρωπος καὶ γιατὶ θὰ σοῦ κάνῃ καλὸ αὐτό, θὰ ἡσυχάσῃς.

Ὁ Σολάνζ δίσταζε ὡστόσο.

Μὰ ὁ Ντυπὸν τὸ εἶχε πάρει ἀπόφασι νὰ ταῦ ἀποσπάσῃ τὸ μυστικό του.

—Πιστεύεις στὴ Θεία Πρόνοια; τὸν ρώτησε.

—Καὶ βέβαια πιστεύω, φίλε μου.

—Λοιπόν, γιατὶ δὲν παραδέχεσαι ὅτι μ' ἔστειλε ἡ Θεία Πρόνοια στὸ πλευρό σου στὴ δύσκολη αὐτὴ στιγμή;

Ὁ Σολάνζ στύλωσε πάλι τὰ μάτια του πάνω στὸν Ντυπόν.

—Φρανσοᾶ, εἶπε, ἂν σοῦ ἀνοίξω τὴν καρδιά μου, ἂν σοῦ φανερώσω τὸ μυστικό μου, μοῦ ὁρκίζεσαι πὼς θὰ φανῇς πιστός καὶ τίμιος φίλος;

—Σοῦ τ' ὁρκίζομαι, Μωρίς.

—Μοῦ ὁρκίζεσαι ὅτι θὰ ἐκτελέσῃς ἐκεῖνο ποὺ δὲν θὰ μπορέσω νὰ ἐκτελέσω ἐγώ, ἂν μ' ἐμποδίσῃ ὁ θάνατος;

—Σὰ τὸ ὁρκίζομαι.

Ὁ Σολάνζ ἀναστέναξε στενοχωρημένος.

Δίσταζε ἀκόμα. ὑπέφερε, βασανιζόταν.

—Τὸ μυστικό μου, φρανσοᾶ, δὲν θὰ τὸ ἔλεγα οὔτε στὸν ἀδελφό μου, οὔτε στὸν ἴδιο τὸν πατέρα μου, εἶπε.

Ὁ Ντυπὸν τὸν χτύπησε φιλικὰ στὸν ὦμο.

—Δὲν σὲ διάζω, Μωρίς, τοῦ εἶπε. Ἂν δὲν θέλῃς νὰ μιλήσῃς δὲν ἐπιμένω. Ἰσότσο ἕνα πρᾶγμα ἔχω νὰ σοῦ πῶ: Πὼς δὲν εἶμαι ἀνάξιος τῆς ἐμπιστοσύνης σου. Ἔζησα ἀκατάστατα ὡς τώρα, δὲν λέω ὄχι. Μολαταῦτα εἶμαι τίμιος ἄνθρωπος Μωρίς. Καὶ θὰ σκεπτόμουν τόσο νὰ σὲ προδώσω, ὅσο καὶ νὰ τρυπήσω τὸ πλοῖο αὐτό, νὰ τὸ βυθίσω καὶ νὰ φύγω κολυμπῶντας.

—Σ' εὐχαριστῶ, Φρανσοᾶ, ψιθύρισε ὁ ἐτοιμοθάνατος. Ἂν κρατήσῃς τὸ λόγο σου θὰ ζήσῃς εὐτυχῆς τὴν ὑπόλοιπη ζωή σου, γιατὶ ἡ ἀμοιβή σου θὰ εἶνε γενναία. Ἂν ὅμως μὲ προδώσῃς...

Ἡ φωνή του κόπηκε. Μὲ δυσκολία ἀνέπνεε. Κατόρθωσε μολαταῦτα νὰ ἀνασηκωθῇ καὶ νὰ στηριχθῇ στὸν ἀγκῶνα του. Κάρφωσε τὰ μάτια του στὸν Ντυπόν καὶ συνέχισε μὲ φωνὴ ὑπόκωφη, βαρειά, ἐπιβλητική:

— Ἂν μὲ προδώσῃς, Φρανσοᾶ, νὰ εἶσαι καταραμένος! Ἂν μὲ προδώσῃς νὰ σὲ τιμωρήσῃ σκληρὰ ὁ Θεὸς καὶ νὰ σὲ κάμῃ νὰ πεθάνῃς ὅπως ἐγὼ πεθαίνω. Νὰ πεθάνῃς χωρὶς κανένα ἀγαπημένο πρόσωπο πλάϊ σου, ἔρημος καὶ μόνος, χωρὶς συμπάθεια, χωρὶς ἀγάπη...

—Ἀμήν! φώναξε ὁ Ντυπόν, προσπαθῶντας νὰ φανῇ ἀτάραχος καὶ νὰ κρύψῃ τὴν ἀνατριχίλα ποὺ ἔνοιωθε στὴ ραχοκοκκαλιά του.

Ὁ Σολάνζ ἀνάσανε βαθειά.

Ὁ Ντυπὸν καταλάβαινε ὅτι λίγη ὥρα ζωῆς τοῦ ἔμενε ἀκόμα κι' ἀνυπομονοῦσε.

—Δέχομαι τὴν κατάρα σου, Μωρίς, τοῦ εἶπε. Τὴ δέχομαι γιατὶ δὲν πρόκειται νὰ σὲ προδώσω. Καὶ τώρα λέγε μου, φίλε μου, ποιὸ εἶνε τὸ τρομερὸ αὐτὸ μυστικό;

Ὁ Σολάνζ σώπαινε.

Ἔξαφνα ὄρθωσε τὸ κεφάλι του καὶ φώναξε μὲ ἐραχνὴ φωνή:

—Φρανσοᾶ, ἂν φαγῆς προδότης, τὸ φάντασμά μου θὰ σὲ κυνηγάῃ νύχτα καὶ μέρα καὶ θὰ κάνῃ τὴ ζωή σου ἀνυπόφορη, κολασμένη.

— Ἀμήν! εἶπε πάλι ὁ Ντυπόν, προσπαθῶντας νὰ χαμογελάσῃ.

Ἔγινε σιωπὴ γιὰ λίγα δευτερόλεπτα. Κατόπιν ὁ ἐτοιμοθάνατος κύτταξε γύρω του μ' ἀγωνία.

—Μᾶς ἀκούει κανείς; ρώτησε.

—Ὄχι, εἴμαστε μόνοι μας, τὸν καθησύχασε ὁ Ντυπόν.

— Σκύψε κοντά μου, Φρανσοᾶ. Ὅ,τι ἔχω νὰ σοῦ πῶ θέλω νὰ στὸ πῶ στ' αὐτί.

Συγκινημένος ἔσκυψε ὁ Ντυπόν. Μὲ ἀργή, δύσκολη, ἀπόκοσμη φωνὴ ὁ Σολάνζ ἄρχισε νὰ τοῦ ἐμπιστεύεται τὸ μυστικό του.

. . . . . .

Λίγο ὕστερα ἀπ' τὰ μεσάνυχτα ὁ Μαυρίκιος Σολάνζ πέθανε.

Ὁ Ντυπὸν δὲν εἶχε φύγει οὔτε στιγμὴ ἀπὸ κοντά του.

Τὸ μυστικὸ ποὺ εἶχε μάθει, ἐπὶ τέλους, τὸν εἶχε καταπλήξει. Δὲν πίστευε στ' αὐτιά του, νόμιζε πὼς ὀνειρεύεται.

Μόλις ὁ φίλος του ξεψύχησε τοῦ ἔκλεισε τὰ μάτια ποὺ εἶχαν μείνει καταφωμένα ἑπάνω του καὶ τὸν κύτταζαν, θαρρεῖς, καὶ πέρα ἀπὸ τὸ θάνατο, κι' ἀτιέσως κατόπιν ἔψαξε τὶς τσέπες του καὶ πῆρε ὅλα τὰ χαρτιά του. Ἔκρυψε ἔπειτα σ' ἕνα μέρος ἀσφαλὲς καὶ τὸ κιβώτιο μὲ τὸ θησαυρὸ τοῦ αὐτοκράτορος κι' ἐκάλεσε τὸν πλοίαρχο.

—Ὁ φίλος μας Σολάνζ μᾶς ἄφησε χρόνους! τοῦ εἶπε.

—Ὁ πλοίαρχος σταυροκοπήθηκε ἐλλικρινῶς συγκινημένος.

—Κρῖμα στὸ παλληκάρι, εἶπε. Ἦταν τίμιος, καὶ γενναῖος ἄνθρωπος.

Τύλιξαν τὸ νεκρὸ σ' ἕνα σεντόνι τοῦ ἔδεσαν ἕνα σίδερο στὰ πόδια καὶ τὸν ἔρριξαν στὴ θάλασσα.

—Ὁ ὕπνος σου νὰ εἶνε ἐλαφρός, παλιὲ μου σύντροφε, μουρμούρισε ὁ Ντυπόν, σκύβοντας στὴν κουπαστὴ καὶ κυττάζοντας τὸ φωσφορίζον κῦμα ν' ἀνοίγῃ γιὰ νὰ δεχθῇ τὸ νεκρὸ στὰ βάθη τοῦ ὠκεανοῦ. Ἀληθινὰ εἶχες βαρὺ φόρτωμα νὰ κουβαλίσῃς σ' αὐτὸ τὸν κόσμο. Μὰ δὲν εἶχες γεροὺς ὦμους γιὰ νὰ τὸ σηκώσῃς. Καὶ ἡ Πρόνοια ἡ ὁποία εὐνοεῖ τοὺς δυνατοὺς τὸ μετέβιβασε σὲ μένα. Θὰ σκεφθῶ φυσικὰ πὼς θὰ τὸ μεταχειρισθῶ. Καλὸ κατευόδιο, παλιὲ μου φίλε!...

Κοντοστάθηκε γιὰ μιὰ στιγμὴ σκεπτικὸς κι' ὕστερα χασκογέλασε σαρκαστικὰ φιθυρίζοντας:

— Ἡ κατάρα... Ποιὸς πιστεύει στὶς κατάρες; Δὲν εἶμαι κανένα νήπιο, διάβολε. Ἡ κατάρα, τὸ φάντασμα - ἐρυκόλακας, ἀλλη-λοῦϊα...ἀλληλούϊα...Στὸ διάβολο!

Δυὸ μέρες ἀργότερα ἡ «Σάντα Λουτσία» ἔφτασε στὸ τέρμα τοῦ ταξειδιοῦ της. Πάνω στὸ πλοῖο ὑπῆρχε ἕνας μόνο ἐπιβάτης. Ψηλὸς, κοκκινομάλλης, ἰσχνός. Βγαίνοντας ἔξω δήλωσε στὶς ἀρχὲς πὼς λέγεται Μαυρίκιος Σολάνζ. Τοῦ ζήτησαν τὰ χαρτιά του. Τὰ ἔδειξε πρόθυμα. Ἦσαν ἐν τάξει καὶ τὸν ἄφησαν νὰ φύγῃ.

Κρατῶντας μιὰ βαλίτσα κι' ἕνα κιβώτιο, ὁ ψευτο—Μαυρίκιος Σολάνζ ἀνεχώρησε τὴν ἴδια μέρα γιὰ τὸ Ἀσπινουόλ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΣΤ'

ΔΥΟ ΑΠΕΛΠΙΣΜΕΝΟΙ

Ὅπως θὰ θυμοῦνται οἱ ἀναγνῶσται μας, ὁ Κέππελ Ντάρκ εἶχε καταδικασθεῖ σὲ ἰσόβια καταναγκαστικὰ ἔργα ὡς δολοφόνος τοῦ ἐμπόρου διαμαντικῶν Χάρρυ Τρέντ.

Ὁ Ντάρκ θὰ καταδικαζόταν σὲ θάνατο. Μὰ οἱ ἔνορκοι δίστασαν τὴν τελευταία στιγμὴ ἢ ἔχοντας ὑπ' ὄψιν τους τὴν κατ. θεσι τῆς συζύγου τοῦ ἐπιστάτου τοῦ μεγάρου, ἡ ὁποία ἐπέμενε ὅτι εἶδε τὸν Τρέντ νὰ μιλῇ τὴ νύχτα τῆς δολοφονίας μέσα στὴ βιβλιοθήκη, μ' ἕναν ἄγνωστο ὑποπτο ἄνθρωπο μὲ μαῦρα γένεια.

Μετὰ τὴν ἔκδοσι τῆς ἀποφάσεως οἱ ἀρχὲς διέταξαν τὴν μεταφορὰ τοῦ καταδίκου ἀπὸ τὶς φυλακὲς τῆς Νέας Ὑόρκης στὶς φυλακὲς Σίνγ-Σίνγ.

Μόλις τὸ πληροφορήθηκε αὐτὸ ἡ Ὀλυμπία Ρέιθν, ζήτησε νὰ δῇ τὸν ἀγαπημένο της καὶ τὸ κατόρθωσε, παρὰ τὶς διαμαρτυρίες τῆς μητέρας της.

—Ἀγαπημένε μου Κέππελ, τοῦ εἶπε μὲ δουρκωμένα τὰ μάτια, ξέρω πὼς εἶσαι ἀθῶος. Σοῦ ὁρκίζομαι ὅτι δὲν θὰ πάψω νὰ σ' ἀγαπῶ κι' ὅτι θὰ σὲ περιμένω νὰ γυρίσῃς κοντά μου, γιατὶ θ' ἀποδειχθῇ μιὰ μέρα ἡ ἀθωότης σου. Σοῦ ὑπόσχομαι ὅτι δὲν θὰ παντρευτῶ κανένα ἄλλο, ὁτιδήποτε κι' ἂν συμβῇ.

Τὰ λόγια τῆς γενναίας κόρης συγκίνησαν βαθύτατα τὸν Ντάρκ.

—Λατρευτή μου Ὀλυμπία, τῆς ἀπάντησε, ἡ ἀγάπη σου καὶ ἡ πίστις σου στὴν ἀθωότητά μου μὲ κρατοῦν στὴ ζωή. Διαφορετικὰ θὰ εἶχα συντριβῇ, θὰ εἶχα ἀποθάνει ἔπειτα ἀπὸ τόσες συμφορές.

Κουράγιο, ἀγαπημένε μου Κέππελ. Ὁ Θεὸς εἶνε μεγάλος.

—Ναί, θὰ κάμω ὑπομονή. Δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ μ' ἐγκαταλείψῃ ὁ Παντοδύναμος. Χαῖρε Ὀλυμπία, χαῖρε ἀγάπη μου...

Ἡ Ὀλυμπία τὸν ἔσφιξε στὴν ἀγκαλιά της πνιγμένη στ' ἀναφυλητά.

Ὁ Κέππελ ἔσκυψε καὶ τὴν φίλησε στὸ μέτωπο. Τὰ μάτια του εἶχαν δουρκώσει. Ἕνα δάκρυ στάλαξε στὰ ρόδινα μάγουλά της.

— Χαῖρε, λατρευτή μου Ὀλυμπία!...

Τὸ ἴδιο βράδυ τοῦ φόρεσαν τὶς χειροπέδες τὸν μετέφεραν μ' ἕνα μάξι στὸν σιδηροδρομικὸ σταθμὸ καὶ τὸν ὡδήγησαν σ' ἕνα βαγόνι κοντὰ στὴ σκευοφόρο

Ὁ οὐρανὸς ἦταν βαρυσυννεφιασμένος. Ἀστραπὲς φῶτιζαν μὲ τὸ λευκό τους φῶς τὴν γύρω ἔκτασι. Δυνατὲς τὴ νὺ κατέβηκε. Κι' ἔξαφνα ἐξέσπασε μιὰ τρομερὴ, μιὰ πρωτοφανοῦς σφοδρότητος καταιγίς.

Τὸ τραῖνο ξεκίνησε κάτω ἀπὸ ραγδαιοτάτη βροχή.

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ: Ἡ συνέχεια.

ΓΕΛΩΤΟΘΕΡΑΠΕΙΑ

Πυροσβέστες μιὰ φορὰ

—Ἐμεῖς στὴ Μασσαλία, λέει ὁ Μάριος, ἔχουμε σπουδαίους πυροσβέστες. Ἀτρόμητοι καὶ χεροδύναμοι ὅσο δὲν φαντάζεσαι. Γιὰ νὰ καταλάβῃς τὶ δύναμι ἔχουν σοῦ λέω τὸ ἑξῆς: Μιὰ μέρα πῆρε φωτιὰ τὸ πέμπτο πάτωμα μιᾶς πολυσβέστες. Καταφθάνουν οἱ πυροσβέστες καὶ τεντώνουν κάτω τὸ καραβόπανο, πάνω στὸ ὁποῖο ἔπρεπε νὰ πηδήσῃ ἕνας ἄνθρωπος ποὺ βρισκόταν στὸ σπίτι ποὺ καιγόταν. Ἦταν ὁλοπαλλᾶ πήδησε στὸ πανί. Ἦταν ὅμως τόσο καλὰ τεντωμένο ποὺ ὁ ἄνθρωπος ἔφανταρίσε στὸν ἀέρα καὶ ἔπεσε πάλι στὸ τόπι. Αὐτὸ ἐπαναλαμβανόταν σμυχεχὸς ὡς ποὺ στὸ τέλος, γιὰ νὰ τελειώνουν, ἔτρεβα τὸ πιστόλι του καὶ μπάμ! ἕνας πυροσβέστης ὁ πιὸ τολμηρός, προβολεῖ τὸν ἄνθρωπο—τόπι. Κι' ἔτσι βέβ ἐανσπήδησε πιὰ στὸν ἀέρα καὶ τὸν σώσαμε!...

Σὲ καλὸ του!...

Θὰ θυμᾶστε ὅλοι τὸ δραματικὸ ναυάγιο τῆς «Λουζιτάνιας». Τὴ παρακαλοῦσα μόνο νὰ μοῦ δώσῃς στιγμή, λοιπόν, ποὺ τὸ ὑπερωκεάνιο ἄρχισε νὰ βουλιάζῃ, ἐπάνω στὸ κατάστωμά του βρισκόντουσαν δυὸ Ἑβραῖοι. Ὁ ἕνας ἀπ' αὐτοὺς θρηνοῦσε ἀπελπισμένα.

— Σὲ καλό σου !... Τὶ κάνεις ἔτσι, καϋμένε Σολομών; τοῦ εἶπε τότε ὁ σύντροφός του, γιὰ νὰ τὸν παρηγορήσῃ. Μήπως... εἶνε δικό σου ὁ πλοῖο;

Αὐτὸ τὸν ἔφθανε

Μιὰ μέρα ὁ Θεὸς συνάντησε στὸν Παράδεισο ἕναν καθολικό, ἕναν διαμαρτυρόμενο καὶ ἕναν Ἑβραῖο.

— Θὰ δώσω στὸν καθένα σας ὅ,τι μοῦ ζητήσῃ, εἶπε. Σύ, διαμαρτυρόμενε, τί θέλεις;

—Ἐγὼ Κύριε;... Τὴ δύναμι.

—Στὴν χαρίζω... πάρ' τὴν. Κι' ἐσύ; ρώτησε ὁ Ὕψιστος τὸν καθολικό.

—Ἐγὼ Κύριε, θὰ ἤθελα ὅλο τὸ χρυσάφι τοῦ κόσμου.

—Χάρισμά σου. Στὸ δίνω ὅλο. Ἐσύ; Σαμουήλ, τί θὰ μοῦ ζητήσῃς; ρώτησε τέλος τὸν Ἑβραῖο.

—Ἐγὼ Κύριε; Τίποτε... Θὰ σὲ ...τὴ διεύθυνσι τοῦ καθολικοῦ!..

Ἡ κόρη τοῦ Γιαννιξῆ

Διηγηθήκαμε σὲ περασμένο τεῦχος τὴν τραγωδία μιᾶς ὡραίας Γιαννιώτισσας κόρης, τῆς Ρήνας Μπαρζέλη, ποὺ κατέστρεψε τὴν ὁμορφιά της γιὰ νὰ μὴν πέσῃ σκλάβα στὰ χαρέμια τοῦ φοβεροῦ Ἀλῆ πασᾶ.

Ὁ Ἠπειρώτης ἱστορικὸς Παναγ. Ἀραβαντινὸς διηγεῖται καὶ ἄλλο περιστατικό. Ἡ ἡρωΐδα αὐτὴ τὴ φορὰ στάθηκε ἐξευπνότερη ἀπὸ τὴν πρώτη καὶ τὸ ὄνομά της εἶνε Μορφούλα Γιαννιξῆ, ἀπὸ τὶς φιλιάτες. Ὅμορφη καὶ αὐτή, μὲ γαλάζια μάτια καὶ ξανθὲς πλεξοῦδες ποὺ κατέβαιναν ὡς τὰ πόδια της. Τραγουδοῦσε θαυμάσια τὰ ντόπια τραγούδια, ἤπανε χαρευταροῦ καὶ ἀποτελοῦσε τὸ καμάρι τοῦ χωριοῦ της. Τὰ ἡαλληκάρια εἶχαν ξετρελλαθῆ μαζί της. Ἡ Μορφούλα ὅμως εἶχε δώσει τὴν προτίμησί της στὸν Τάσο Κυρατζᾶ, ποὺ καὶ αὐτὸς εἶχε ὅλα τὰ προσόντα, ἀρρενωπότητας καὶ ἀρχοντιᾶς, γιὰ νὰ γίνῃ μὲ τὸν καιρὸ ἄντρας της. Ὁ Τάσης τῆς ἔλεγε, καμμιὰ φορά:

— Μὴν πολυβγαίνῃς ὄξω, Μορφούλα μου γιατὶ οἱ τζοχανταραῖοι τοῦ Ἀλῆ πασᾶ τρεῖς γυρίζουνε παντοῦ σὰν τὰ τσακάλια καὶ φοβᾶμαι μὴ μᾶς βρῇ καμμιὰ συφορά!

— Δὲ φοβᾶμαι 'γώ, ἀπαντοῦσε ἐκείνη. Ἐμένα δὲ μὲ παίρνει κανένας μὲ τὸ στανιό!...

—Ὅμως νὰ ποὺ μιὰ μέρα στὴ γιορτὴ τοῦ Ἅν Γιωργιοῦ (ποὺ στὴν Ἤπειρο τιμᾶται ξεχωριστὰ), ὁ Τύραννος ἤρθε ἔξαφνα καβαλλάρης, στάθηκε μπροστὰ στὸ χορὸ στάσι καὶ παρακολουθοῦσε. Οἱ φιλιατινοὶ ταράχθηκαν, ἀλλὰ ποῦ τολμοῦσαν νὰ στὰ ματήσουνε τὸ γλέντι. Ὁ Ἀλῆ πασᾶς τοὺς ἐφώναξε.

— Χορεῦτε, γλεντῆστε! Μ' ἀρέσει νὰ σᾶς βλέπω!

Μὲ τὸν Ἀλῆ πασᾶ ἦταν καὶ οἱ ἀπαραίτητοι σωματοφύλακές του, καθὼς καὶ τρεῖς Εὐρωπαῖοι περιηγητές, ποὺ τὸν συνώδευαν γιὰ νὰ τοὺς ἐπιδείξῃ τὸ «θιλαέτι του»! Ἕνας ἀπὸ αὐτοὺς ἐπέστησε τὴν προσοχὴ τοῦ Τυράννου στὴν καλλονὴ τῆς Μορφούλας Γιαννιξῆ:

— Αὐτὴ ἡ κοπέλλα εἶνε θαῦμα! τοῦ εἶπε. Πῶς τὴ λένε;

— Θὰ τὸ μάθουμε, ἀπήντησε ὁ Ἀλῆς καὶ ξερογλυφότανε χαιδεύοντας τὰ γένεια του.

Ἡ κοπέλλα φοροῦσε τὴ γιορτινή της φορεσιά, τὰ γιορτάνια τῆς καὶ τὰ φλωριά της καὶ χόρευε σὰν πεταλούδα. Ὁ Ἀλῆς τὴν ἐκάλεσε κοντά του.

— Πῶς σὲ λένε, κορίτσι μου; τὴν ἐρώτησε προσπαθῶντας νὰ γλυκάνῃ τὴ φωνή του. Λένε, μὴ φοβᾶσαι.

— Δὲ φοβᾶμαι κανένα, ἀπάντησε ἡ τολμηρὴ φιλιάτισσα. Εὐμορφούλα λέγομαι. Κόρη τοῦ Στάθη Γιαννιξῆ εἶμαι καὶ...προσκυνῶ τὴν ἀφεντιά σου.

Ὁ Τύραννος ζάρωσε λίγο τὰ φρύδια. Δὲν ἦταν συνηθισμένος νὰ τοῦ μιλᾶνε μὲ τόσο θάρρος. Ὡστόσο, δὲν εἶπε τίποτα, μόνο ἀνεκοίνωσε τὸ ὄνομά της στὸ Γάλλο περιηγητή. Ὁ γυιὸς τῆς Μονμάρτρης ξερογλύφτηκε καὶ αὐτὸς καὶ εἶπε τὴ γνώμη του.

— Εὐμορφούλα... Ὄνομα καὶ πρᾶμα, πασᾶ μου!

Ἀλλ' ὁ Ἀλῆ πασᾶς ἀπὸ τὴ στιγμὴ ἐκείνη εἶχε πάρει τὴν ἀπόφασί του. Ἐκάλεσε ἀμέσως τοὺς γονεῖς τῆς κόρης καὶ τοὺς εἶπε:

— Νὰ πάρετε τὴν κόρη σας καὶ νὰρθῆτε στὰ Γιάννενα. Στὸ γυρισμό μου θέλω νὰ σᾶς βρῶ ἐκεῖ.

Ἐκάλεσε καὶ τὸν ἀρχηνὸ τῆς σωματοφυλακῆς τοῦ Ταχὴρ Ἀμπάζη καὶ τοῦ φώριζε λίγα λόγια στ' αὐτί. Αὐτὸς παίρνει παράμερα τὸ Στάθη Γιαννιξῆ καὶ τοῦ λέει:

— Αὐτὸ ποὺ σᾶς εἶπε ὁ Βεζύρης εἶνε «ἐξ ἀποφάσεως». Κύττα μὴν παρακούσῃς, γιατὶ χάθηκες! Στὰ Γιάννενα, θἀρθῆτε πρῶτα ν' ἀνταμώσετε ἐμένα, νὰ σᾶς πάω στὸ Σεράϊ, στὰ Λιθαρίτσια.

Ἅμα τὸ ἄκουσε αὐτὸ ὁ Τάσης Κυρατζᾶς ταράχθηκε.

— Πάω, σὲ χάνω, Μορφούλα μου! τῆς ἔλεγε

Καὶ ἡ τολμηρὴ κοπέλλα τοῦ ἀπαντοῦσε:

— Ἡσύχασε... θὰ βρῶ τρόπο νὰ γλυτώσω...

Φυσικά, οἱ δυστυχισμένοι γονεῖς ἔκαναν σὰν τρελλοί. Ὁ Γιαννιξῆς ἔλεγε στὴ γυναίκα του:

— Νὰ φύγουμε νύχτα ἀπὸ τὸ χωριό. Νὰ γλυτώσουμε τὸ κορίτσι. Νὰ χαθοῦμε ἀπὸ τὸν κόσμο.

Ἡ Γιαννιξίνα τραβοῦσε τὰ μαλλιά της.

— Καὶ ποῦ νὰ πάμε, ἄντρα μου; Ποῦ νὰ κρυφτοῦμε; Ὅλος ὁ τόπος εἶνε γιομάτος ἀπὸ χαφιέδες. Δὲν ἄκουσες τί σοῦ εἶπε ὁ θεοκατάρατος ὁ Ταχήρ. Εἶνε ἀπόφασι!

Ἡ Μορφούλα στεκότανε συλλογισμένη. «Δὲν γίνεται, ἔλεγε μέσα της. Ὁ Ἅν Γιώργης θὰ μᾶς βοηθήσῃ...»

Ἀξαφνα τῆς ἔρχεται μιὰ φωτεινὴ ἰδέα καὶ λέει στοὺς γονεῖς της:

— Λοιπόν, ἐγὼ θὰ πάω μόνη μου στὸ Σεράϊ καὶ θὰ ἰδῆτε πὼς θὰ φύγω ἀπὸ κεῖ ἀπείραχτη.

— Πῶς θὰ γίνῃ αὐτό, κακόσουρτη; ἔκλαιγε ἡ μάννα της. Δὲν ἔχεις ἀκούσει γιὰ τὸν Ἀλῆ πασᾶ;

— Παρθένα θὰ μπῶ, παρθένα θὰ φύγω! Μόνο νὰ τἀξουμε λειτουργιὰ στὸν Ἅν Γιώργη τὸν Ἠπειρώτη!...

Κινᾶνε οἱ Γιαννιξῆδες μὲ τὴν κόρη τους καὶ πάνε στὰ Γιάννενα. Ἅμα ἔφθασε καὶ ὁ Τύραννος μὲ τὴ συνοδεία του, ἡ Μορφούλα βρίσκει τὸν Ταχὴρ καὶ τοῦ λέει θαρρετά:

— Τί τοὺς θέλει ὁ Βεζύρης τοὺς γονεῖς μου στὰ Λιθαρίτσια; Μονάχη νὰ μὲ πᾶς. Ἔ, καταλαβαίνω: Ἐμένα θέλει

— Ἐμ, βέβαια, χαμογέλασε ὁ διαβόητος Ἀρβανίτης.

Τὴν ἴδια μέρα ὁ Ταχὴρ Ἀμπάζης συνώδευσε τὴν ὡραία φιλάτισσα στὸν ὀντὰ τοῦ Ἀλῆ. Στὸ δρόμο τῆς ἔλεγε:

— Ἀμ, δὲ φοροῦσες, καϋμένη καὶ τὰ γιορτάνια σου; Ἔτσι ἤρθες, σὰν νὰ πήγαινες στὴ βρύση;

— Τί τὰ χρειάζεται τὰ φλωριὰ καὶ τὰ γιορντάνια, ἀπαντοῦσε κείνη ἡ πονηρή. Ἔχει μπόλικα ὁ Ἀλῆ πασᾶς.. Ἐμένα θέλει, ἐμένα!... Πᾶμε...

Καὶ βιαζότανε νὰ μπῆ. Ὁ Ταχὴρ θὰ συλλογιζόταν: «Μωρ' τούτη εἶνε ζεθγαλμένη! Τὶς ἄλλες τὶς πάω καὶ κλαίνε...»

Ὁ ὀντᾶς ἦταν ἀδειανός. Ἡ Μορφούλα εἶπε τοῦ Ταχὴρ:

— Ἐσὺ νὰ φύγῃς. Δὲν χρειαζόμαστε... μάρτυρες.

Καὶ ὁ Ταχὴρ τὴν ἄφησε μόνη. Ἡ κόρη στάθηκε στὴ μέση τοῦ ὀντᾶ καὶ κύτταξε γύρω, μὲ περιέργεια.

Ἀξαφνα ἀνοίγει μιὰ πόρτα καὶ παρουσιάσθηκε ὁ Ἀλῆ πασᾶς. Ὁ κολασμένος γέρος, ὁ ἀσελγὴς γυιὸς τῆς Χάμκως, προχώρησε μὲ σατανικὸ χαμόγελο. Τότε συνέβη μιὰ παράξενη σκηνή. Ἡ κόρη μόλις τὸν εἶδε, ἔμπηξε μιὰ κραυγὴ καὶ σωριάστηκε χάμω σπαρταρίζοντας καὶ βγάζοντας ἀφροὺς ἀπὸ τὸ στόμα

— Ὠ! Ὠ! εἶπε ὁ Ἀλῆς, τί 'νε τοῦτο ποὺ βλέπω, ὀρέ; Αὐτοῦνη εἶνε σεληνιασμένη!

Εἶνε γνωστὸν ὅτι οἱ Ὀθωμανοὶ θεωροῦν τοὺς ἐπιληπτικοὺς πρόσωπα σημαδεμένα ἀπὸ τὸν Ἀλλάχ. Γι' αὐτὸ καὶ ἡ ἐπιληψία χαρακτηρίζεται ὡς «Ἱερὰ μανία» καὶ οἱ ἐπιληπτικοὶ θεωροῦνται ἱεροί. Στὸ θέαμα, λοιπόν, ἐκεῖνο ὁ Ἀλῆς ἐτοιμάζε. Ἐνοιωσε τόση ἀπέχθεια, ὥστε θγῆκε ἀμέσως ἀπὸ τὸν ὀντᾶ φωνάζοντας:

— Πάρτε την ἀπὸ δῶ γρήγορα! Δὲν τὴ θέλω στὸ Σεράϊ μου!...

Καὶ ἡ Μορφούλα Γιαννιξῆ ἐξακολουθοῦσε νὰ παίζῃ μὲ μοναδικὴ ἠθοποιία τὸ ρόλο της, νὰ σπαρταράῃ χάμω, νὰ γουρλώνῃ τὰ μάτια, ἀκόμη νὰ θγάζῃ καὶ ἀσε νὰ γίνῃ, ἂν ζοῦσε ἀλλοῦ καὶ σὲ ἄλλη ἐποχή!...

Μπῆκαν οἱ εὐνοῦχοι τοῦ Ἀλῆ καὶ τὴν ἐσήκωσαν, τὴν ἔφεραν στὴν αὐλή, τῆς ἔριχναν νερὸ στὸ πρόσωπο, τῆς ἔτριβαν τὰ χέρια...

Σὲ κάμποση ὥρα, ἔκανε τάχα πὼς συνέρχεται ἀνεσηκώθηκε καὶ κύτταξε γ

Ένα σωτήριο — αποτσίγαρο

ΕΥΘΥΜΗ ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΑ

— Θέλεις νὰ καθήσουμε ἐκεῖ κάτω; Σ' ἀρέσει; ρώτησε ὁ Ρι-χάρδος Πιέτρι τὴν Ἔλσα Μάρι, προχωρῶντας πρὸς ἕνα ἀπ' τὰ παράθυρα τοῦ ἐστιατορίου «Στέλλα».

— Θαυμάσια! συγκατένευσε ἡ Ἔλσα... Ἀπ' ἐδῶ τὸ βλέπομε ὅλα!

— Ὅσο γιὰ μένα, μ' ἐνδιαφέρει μόνο νὰ βλέπω τὸ προσωπάκι σου.

Ἡ Ἔλσα χαμογέλασε καὶ ὁ Ριχάρδος συνέχισε:

— Ἕνα πρᾶγμα δὲν μπορῶ νὰ ἐξηγήσω. Γιατὶ ὁ πατέρας σου θέλει νὰ σὲ πείσῃ πὼς δὲν εἶμαι ὁ ἄνδρας ποὺ σοῦ ταιριάζει.

— Ἴσως ἔχει δίκηο! εἶπε ἡ Ἔλσα. Ἀλλὰ ἐγὼ κάνω πάντα τὸ ἀντίθετο ἀπ' ὅ,τι λέει ὁ πατέρας μου.

— Τότε, ἀγάπη μου, θὰ ἔπρεπε νὰ πείσῃς τὸν πατέρα σου.

— Κι' ἐγὼ τὸ ἐπιθυμῶ αὐτό, εἶπε ἡ Ἔλσα, ἀλλὰ ὁ μπαμπᾶς δὲν σὲ συμπαθεῖ καὶ τόσο. Λέει πὼς εἶσαι ἕνας μοντέρνος κομψεύομενος νέος, ποὺ δὲν ξέρει νὰ κάνῃ τίποτε ἄλλο ἀπὸ ὑποκλίσεις καὶ πὼς ὁ ἄνδρας ποὺ θὰ πάρω γιὰ σύζυγο πρέπει νὰ εἶνε ἐνεργητικὸς καὶ ἀποφασιστικός.

— Ἂν δὲν ἐπρόκειτο γιὰ τὸν πατέρα σου, θὰ βρισκα ἀρκετὰ πράγματα γιὰ σοῦ πῶ εἰς βάρος του... Ἀλλὰ γιὰ κύτταξε κάτω!

— Θεέ μου, ὁ πατέρας μου! Καὶ ἔρχεται πρὸς τὰ ἐδῶ! Ἐλπίζω νὰ μὴν μᾶς δῇ. Γιατὶ διαφορετικὰ χάθηκα!

Ἐν τῷ μεταξὺ κατέφθασε τὸ γκαρσόνι μὲ τὶς σοῦπες κι' ὁ Ρι-χάρδος πέταξε ἀπ' τὸ παράθυρο τὸ μισοκαπνισμένο τσιγάρο του γιὰ ν' ἀρχίσῃ νὰ τρώῃ.

— Θεέ μου! ξεφώνισε συγχρόνως.

— Τί συμβαίνει; ρωτάει ἔντρομη ἡ Ἔλσα.

— Ἐλπίζω νὰ μὴν ἔπεσε πάνω σὲ κανένα διαβάτη!

Κι' ὁ Ριχάρδος ἔσκυψε ἔξω ἀπ' τὸ παράθυρο.

— Διάβολε! φώναξε. Ἔπεσε πάνω στὸ καπέλλο ἑνὸς κυρίου! Μὲ συγχωρεῖς μιὰ στιγμὴ ἀγάπη μου, πρέπει νὰ τρέξω νὰ τὸν εἰδοποιήσω.

Μὲ τρία πηδήματα ὁ Ριχάρδος βρέθηκε στὸ πεζοδρόμιο. Ὁ κύριος ὅμως, πάνω στὸ καπέλλο τοῦ ὁποίου βρισκόταν τὸ ἀποτσίγαρο εἶχε ἀπομακρυνθῆ κι' ὁ Ρι-χάρδος ἔτρεχε γιὰ νὰ τὸν προφτάσῃ. Ὅταν τὸν ἔφτασε τέλος, τὸν χτύπησε δυνατὰ στὸν ὦμο.

Ἐκεῖνος ποὺ ἀνῆκε στὴν κατηγορία τῶν ἀνθρώπων ποὺ «φαρεύουν» πορτοφόλια στὶς τσέπες τῶν πελατῶν τῶν ἐστιατορίων τὸ ἔβαλε ἀμέσως στὰ πόδια, τρέχοντας σὰν τρελλός.

—Ἐ! φώναξε ὁ Ριχάρδος. Ἐ, κύριος!

Ὁ κύριος ὅμως ἐξακολουθοῦσε νὰ τρέχῃ μὲ τὰ τέσσερα.

—Τὸ καπέλλο σας! φώναξε ὁ Ριχάρδος τρέχοντας πίσω του λαχανιασμένος.

Ἀλλὰ ὁ ἄγνωστος δὲν τὸν ἄκουγε. Ὁ Ριχάρδος πεισμάτωσε ἀπὸ τέλος. Καὶ καθὼς εἶχε γερὰ πόδια, σφίχτηκε. Ἔβαλε τὰ δυνατά του, ἔφτασε τὸν ἄγνωστο καὶ ὅμως προφτάσῃ νὰ τοῦ μιλήσῃ, χλωμὸς καὶ ταραγμένος ἐκεῖνος, ἔβγαλε ἀπ' τὴ τσέπη του ἕνα πορτοφόλι, τοῦ τὸ ἔβαλε στὸ χέρι καὶ τὸ ξαναδέχζει στὰ πόδια.

Ὁ Ριχάρδος τὰ εἶχε χαμένα. Χωρὶς νὰ κατελάβαίνῃ τίποτε ἀπολύτως, ξαναγύρισε στὸ ἐστιατόριο μὲ τὴν ἀπόφασι νὰ παραδώσῃ τὸ πορτοφόλι στὴν ἀστυνομία.

Στὸν προθάλαμο τοῦ ἐστιατορίου συνάντησε τὸν πατέρα τῆς Ἔλσας.

— Χαίρετε κύριε Μαρί, τοῦ εἶπε.

—Γειά σου, νεαρέ μου! τοῦ ἀπάντησε ἐκεῖνος ἀπότομα καὶ θυμωμένα.

— Ὡραῖος καιρὸς! τόλμησε νὰ πῇ ὁ Ριχάρδος.

— Κακὸς καὶ ψυχρὸς, νεαρέ μου!

—Σᾶς συνέβη τίποτε τὸ δυσάρεστο κ. Μάρι καὶ εἰσαστε τόσο κακόκεφος;

—Βεβαιότατα, νεαρέ μου. Ἔχασα τὸ πορτοφόλι μου! Κάποιος μοῦ τὸ ἔκλεψε πρὶν λίγη ὥρα.

Ὁ Ριχάρδος κατάλαβε πιά. Ἔβγαλε ἀπὸ τὴν τσέπη του τὸ πορτοφόλι ποὺ τοῦ εἶχε παραδώσει ὁ ἄγνωστος καὶ μὲ μιὰ μεγαλοπρεπέστατη χειρονομία τὸ ἔβαλε κάτω ἀπ' τὴ μύτη τοῦ πατέρα τῆς ἀγαπημένης του.

—Ἰδοὺ τὸ πορτοφόλι σας, τοῦ εἶπε χαμογελῶντας.

—Πῶς;... Τί βλέπω; Ποῦ τὸ βρήκατε ἀγαπητέ μου;

—Ἀπλούστατα, εἶπε ὁ Ριχάρδος. Εἶδα τὸν κλέφτη τὴν στιγμὴ ποὺ σᾶς τὸ δουτοῦσε κἠ ἔτρεξα πίσω του. Ὕστερα ἀπὸ κυνηγητὸ ἀρκετῶν λεπτῶν κατώρθωσα νὰ τὸν φθάσω καὶ νὰ τοῦ τὸ παρω πίσω, ἀφοῦ τοῦ ἔσπασα τὰ μοῦτρα στὰ χαστούκια.

—Διάβολε! φώναξε ὁ κύριος Μαρί. Τί μοῦ λέτε!... Δὲν τὸ πίστευα ποτὲ ὅτι θὰ κάνατε ἕνα τέτοιο κατόρθωμα. Σᾶς εἶμαι εὐγνώμων...

—Σᾶς παρακαλῶ! εἶπε μὲ μετριοφροσύνη ὁ Ριχάρδος. Δὲν ἔκανα διὰ καὶ τίποτα σπουδαῖο...

—Τί λέτε! Γιὰ μένα αὐτὸ τὸ πορτοφόλι εἶνε τὸ πᾶν. Δὲν πρόκειται μόνο γιὰ τὰ χρήματα. Ὑπάρχουν μέσα σ' αὐτὸ διάφορες σημειώσεις μεγίστης γιὰ μένα ἀξίας. Δὲν ξέρω πὼς νὰ σᾶς τὸ ξεπληρώσω αὐτὸ ποὺ μοῦ κάνατε...

—Ἀπλούστατα, κύριε Μαρί, ἐπιτρέποντάς μου νὰ ἔλθω αὔριο σπίτι σας γιὰ νὰ συζητήσωμε γιὰ τὴν κόρη σας.

—Γιὰ τὴν κόρη μου;... Χμ... Νάρθῆτε, νεαρέ μου. Σᾶς θαυμάζω καὶ εἶμαι πρόθυμος νὰ σᾶς ἀκούσω. Καὶ τώρα χαίρετε.

Καὶ ὁ κ. Μαρὶ ἀπομακρύνθηκε. Ὁ Ριχάρδος ἔτρεξε στὸ τραπεζάκι ὅπου ἡ Ἔλσα τὸν περίμενε μὲ ἀνυπομονησία.

—Ἐπὶ τέλους, ἤλθες, τοῦ φώναξε. Μὰ ποῦ ἤσουν τόσην ὥρα; Φαντάζομαι, ὅτι αὐτὸ ποὖπαθες, θὰ σὲ κάνῃ νὰ κόψῃς τὴν κακή σου αὐτὴ συνήθεια νὰ πετᾶς τὰ ἀναμμένα ἀποτσίγαρα ἀπ' τὸ παράθυρο!

— Κάθε ἄλλο, ἀγάπη μου. Ἀπὸ σήμερα, κάθε φορὰ ποὺ θὰ βρίσκωμαι σὲ δύσκολη θέσι θὰ πετῶ ἕνα ἀποτσίγαρο ἀπ' τὸ παράθυρο καὶ οἱ δουλειές μου θὰ κανονίζωνται μιὰ χαρὰ, ἄψε-σβύσε!....

Α. ΣΟΛΛΙ

Θρύλοι γιὰ παραδόσεις

Μέσα στὶς φλόγες

Στὴν Προβηγκία, σὲ μικρὴ ἀπόσταση ἀπὸ τὸ Σὰν—Ρέμο, κοντὰ πλῆθος πουλιῶν, ὑψώνεται ἀκόμη καὶ σήμερα ἕνας παμπάλαιος πύργος, ὁ πύργος τῶν Φαρώνων Ρωμανό. Ἡ πρόσοψίς του εἶνε γυρισμένη πρὸς τὴ δύσι κι' ἔχει πάρει ὕστερα ἀπὸ δύο αἰώνων ζωὴ ἕνα χρῶμα κιτρινωπό.

Ἀπ' ὅλους τοὺς πυργίσκους τοῦ πύργου εἶνε κι' ἕνας ποὺ ἐξακολουθεῖ νὰ εἶνε κατάλευκος, σὰν νὰ χτίστηκε χθές. Ὁ πυργίσκος αὐτὸς ἔχει μιὰ παράξενη ἱστορία.. Ἀκοῦστε την:

Ἡ "Ιλδα ντὲ Σαὶν—Ντιντιέ, ἡ ὄμορφη πυργοδέσποινα, ποὺ ἦταν ὄμορφη σὰν ἄγγελος κι' ἔπαιζε ἄρπα σὰν τὴν Ἁγία Κορίνα, συμπαθοῦσε τὸν ἱππότη Ἀντιφάνωρ. Κι' ὁ ἱππότης ὅμως τὴν ἀγαποῦσε σὰν τρελλός. Ἀλλὰ γιὰ τὴν δυσαυχία τοῦς ὁ βαρῶνος Ρωμανὸ, ὁ σύζυγος τῆς "Ιλδας, δὲν ἔβλεπε μὲ καλὸ μάτι τὴν τρυφερὴ συμπάθεια ποὺ ἔτρεφε γιὰ τὸν ἱππότη ἡ γυναῖκα του.

Ἔτσι ὁ Ἀντιφάνωρ καὶ ἡ "Ιλδα περνοῦσαν δύσκολες μέρες γιατὶ δὲν τοὺς ἦταν καθόλου εὔκολο νὰ ἰδωθοῦν καὶ νὰ μιλήσουν γιὰ τὴν ἀγάπη τους. Ἦταν δὲ τόσο μεγάλη ἡ δυσκολία αὐτὴ ὥστε σὲ διάστημα τριῶν ἐτῶν δὲν μπόρεσαν νὰ δώσουν ὁ ἕνας στὸν ἄλλο οὔτε μιὰ σίγουρη ἀπόδειξι τῆς ἀμοιβαίας των ἀγάπης. Ὁ Ἀντιφάνωρ ξεσποῦσε στὴν ποίησι γιὰ νὰ ἀναπαρηγοριᾶ κι' ἡ "Ιλδα ἔπαιζε ἄρπα παθητικοὺς σκοποὺς στὴν ἄρπα της.

Ὁ βαρῶνος Ρωμανὸ εἶχε παντοῦ κατασκόπους καὶ μεταχειριζόταν τέτοια τεχνάσματα ὥστε κατώρθωνε νὰ πιάνῃ πάντα τὶς ἐπιστολὲς ποὺ ἀντάλλασσαν μεταξύ τους οἱ δυὸ ἐρωτευμένοι. Ἡ "Ιλδα δάγκωνε πολλὲς φορὲς ἀπὸ πείσμα τὰ φλογοκόκκινα χεῖλη της, τὰ ὁποῖα δὲν εἶχε φιλήσει ἀκόμη ἡ ποθητός της Ἀντιφάνωρ.

Παρ' ὅλ' αὐτὰ ὅμως ἡ ὡραία πυργοδέσποινα δὲν ἔννοοῦσε νὰ ὑποχωρήσῃ κι' ἔκανε ὅρκο πὼς μιὰ μέρα θὰ χώριζε καὶ θὰ γινόταν γυναῖκα τοῦ λατρευτοῦ της ἱππότη.

♣

Μιὰ μέρα, ἐνῷ ὁ νεαρὸς ἱππότης, κυριευμένος ἀπὸ βαθειὰ ἀπελπισία συλλογιζόταν τὶ θὰ ἦταν προτιμότερο νὰ κάνῃ; νὰ πνιγῇ στὸ ποτάμι ἢ νὰ ψάλῃ τὴν ἐρωτικὴ του θλῖψι σ' ἕνα αἰσθηματικότατο ποίημα, ἔλαβε ἕνα μήνυμα τῆς "Ιλδας ἡ ὁποία τὸν καλοῦσε νὰ πάῃ τὸ γράδυ τῆς ἑπομένης κάνω ἀπ' τὸν νότιο πυργίσκο καὶ νὰ μείνῃ ἐκεῖ ἀκίνητος ὡς ποὺ νὰ τοῦ μιλήσῃ ἡ ἶδια.

Ἡ χαρὰ τοῦ ἱππότη ἦταν ἀπερίγραπτη. Τὴν ὁρισμένη ὥρα βρισκόταν κάτω ἀπ' τὸν πυργίσκο, κρυμμένος στὴν κόχη μιᾶς προεξοχῆς τοῦ τοίχου. Ἐκεῖ περίμενε ἀνυπόμονα τὴν ἐμφάνισι τῆς λατρευτῆς του. Ἔξαφνα ἀκούστηκαν φωνές. Οἱ ὑπηρέτες πετάχτηκαν μαζὶ μὲ τὸν βαρῶνο ἔξω ἀπ' τὸν πύργο ξεφωνίζοντας σὰν τρελλοί Εἶχε ἐκραγεῖ πυρκαϊὰ στὸ ἀνατολικὸ τμῆμα τοῦ πύργου. Ὁ Ἀντιφάνωρ δὲν κουνήθηκε καθόλου ἀπ' τὴ θέσι του. Ξαφνικὰ ἀκουσε τὸν πυρ-νοδεσπότη νὰ φωνάζῃ:

— Χίλια τάλληρα δίνω σὲ κεῖνον ποὺ θὰ μοῦ φέρῃ τὴν βαρώνη. Εἶνε στὴν κάμαρά της, στὴν κορυφὴ τοῦ νότιου πυργίσκου.

Κανεὶς ὅμως δὲν ἤθελε νὰ διατρέξῃ τὸν κίνδυνο νὰ καῇ.

Σὲ μιὰ στιγμὴ ὁ Ἀντιφάνωρ αἰσθάνθηκε κάτι ν' ἀγγίζῃ τὸ κοπέλλο του. Ἦταν ἡ ἄκρη μιᾶς μεταξωτῆς σκάλας ποὺ τοῦ ἔρριξε ἡ "Ιλδα γιὰ ν' ἀνέβῃ.

Ὁ ἱππότης ἄρπαξε τὴ σκάλα, σκαρφάλωσε χωρὶς νὰ τὸν ἀντιληφθῇ κανεὶς καὶ πήδησε μέσα στὸν κοιτῶνα τῆς πολυαγαπημένης του. Οἱ δυὸ ἐρωτευμένοι ἀγκαλιάστηκαν τότε μὲ παραφορὰ χωρὶς νὰ δίνουν σημασία στὶς κραυγὲς ποὺ ἔφταναν ἀπ' ἔξω.

♣

Ξέρετε τῶρα τί λέει μιὰ μεσαιωνικὴ παροιμία: «Ὅστε ἡ ἀγαπημένη χορταίνει τὸν φίλο της, οὔτε ὁ φίλος χορταίνει τὴν ἀγαπημένη του».

Αὐτὸ ἀκριβῶς συνέβη κι' ἐδῶ, παρ' ὅλο τὸν κίνδυνο ποὺ διέτρεγαν οἱ δυὸ ἐρωτευμένοι.

"Οταν γιὰ μιὰ στιγμὴ ἡ "Ιλδα συνῆλθε κάπως ἀπ' τὴ γλυκειὰ ἐρωτικὴ νάρκη της. προσπόθησε ν' ἀναστηκωθῇ καὶ ψιθυρίσε φιλῶντας τὸν λατρευτό της Ἀντιφάνορα:

—Ἀγαπημένε μου ἀοῦ φαίνεται πὼς οἱ φλόγες ἐξύνωσαν πολύ. Δὲν αἰσθάνεσαι τὴ λαύρα ποὺ γνῶμων...

Εἶνε καιρὸς νὰ φύσκορπαῦν:...

—Ὄχι ἀκόμη.. "Ἐχουμε καιρό.

—Ὄνι ἀκόμη.. "Ἐχουμε καιρό.

Πέρασαν μερικὲς στιγμὲς ἀκόμη. Οἱ δυὸ ἐρωτευμένοι σφιχταγκαλισμένοι ρουφοῦσαν ἀνάσταναγμη. Οἱ δυὸ ἐρωτευμένοι σφιχταγκαλισμένοι ρουφοῦσαν ἀνάσταναγμη. "Ἐξαφνα τὸ μέλι τῆς ἀγάπης. "Ἐξαφνα τὸ πασπέτασμα τῆς πόρτας ἄνεψε, λαμπάδιασε κι' ἔνινε στάχτη. Αὐτὴ τὴ φορὰ ὁ Ἀντιφάνωρ συνῆλθε πρῶτος καὶ εἶπε στὴν ἀγαπημένη του:

—Θὰ κοοῦμε!... "Ἐλα νὰ κατεβοῦμε.

Αὐτὴ ὅμως διψασμένη ἀκόμη γιὰ φιλιά, τὸν ἀγκάλιασε μὲ τὰ λευκὰ κοινένια μπράτσα της καὶ τὸν ἔσφιξε ὅσο πιὸ δυνατὰ μποροῦσε. Ὁ Ἱππότης ἐσκακοῦπησε τὸ κεφάλι του στὸ στῆθος τῆς ἀγαπημένης του ποὺ εὐωδίαζε ἀπ' τὸ μῦρο τῆς σάρκας της καὶ κοιμήθηκε μαζί της γιὰ πάντα...

Ὁ νότιος πυργίσκος κατεστράφη ὁλότελα ἀπ' τὴν πυρκαϊὰ καὶ τὰ σώματα τῶν δυὸ ἐρωτευμένων ἔγιναν στάχτη.

Ὁ βαρῶνος Ρωμανὸ ἀπαρηγόρητος γιὰ τὸν χαμὸ τῆς γυναίκας του ἔβαλε ὕστερα ἀπὸ καιρὸ νὰ ἐξανατίσουν τὸν πυργίσκο καὶ γι' αὐτὸ σήμερα μόνος αὐτὸς ἀπ' ὅλο τὸ οἰκοδόμημα, εἶνε κατάστρος.

ΚΑΤΟΥΛ ΜΑΝΤΕΣ

Λικάρα

τοῦ Ἀλφόνσου Κάρρ

• Ἡ φιλία χωρὶς ἔρωτα μοιάζει μὲ ἄγονο ἀγρό, μὲ γῆ καταραμένη, ποὺ οὔτε ἡ δροχὴ οὔτε ἡ δροσιὰ τὴν γονιμοποιοῦν ποτέ.

• Ἡ εὐτυχία εἶνε ἕνα λευκὸ νέφος ποὺ κηλιδώνεται μὲ τὸ παρα μικρό.

• Ὁ ἔρως πεθαίνει μέσα στὴ φτώχεια.

• Ὁ ἔρως εἶνε ἡ πολυτέλεια τῆς ζωῆς.

• Ὁ ἔρως σβύνεται ἀπὸ τὴν ἀπόλαυσι ὅπως οἱ δυνάμεις ἀπὸ τὴν παρατεταμένη ἀγάπαυσι. Μόνο ἡ πάλη τὶς διατηρεῖ.

• Ὁ ἔρως ποὺ αἰσθάνεται κανεὶς εἶνε μέσα στὸν ἑαυτό του. Τὸ πρόσωπο ποὺ ἀγαπᾶ εἶνε ἀπλῆ πρόφασις.

• Ὑπάρχουν στιγμὲς ποὺ ἡ ἀνέφελη εὐτυχία προξενεῖ φρικτὸν πόνον.

• Ἡ φιλία εἶνε μιὰ σιωπηλὴ σύμβασις διὰ τῆς ὁποίας τὴν δυστυχία τὴν σηκώνουν δύο γιὰ νὰ φαίνεται λιγώτερο βαρειά.

♦

ΟΤΑΝ ΜΕΘΥΣΕ

Μιὰ φορὰ ὁ διάβολος παρουσιάστηκε σ' ἕναν ἄνθρωπο καὶ τοῦ εἶπε:

—Ἤοθα γιὰ νὰ σὲ πάω! Θὰ σοῦ χαρίσω τὴν ζωή μόνο κεῖ μόνο ἂν κάνῃς ἕνα ἀπὸ τὰ τρία ποὺ θὰ σοῦ πῶ. Νὰ σκοτώσῃς τὸν πατέρα σου, ἢ τὴ μητέρα σου ἢ νὰ μεθύσῃς.

Ὁ ἄνθρωπος σκέφτηκε.

—Τί νὰ κάνω · Νὰ σκοτώσω τὸν πατέρα μου εἶνε φαβεσό. Τὴ μητέρα μου χειρότερο Καλύτερα νὰ μεθύσω.

Μέθυσε λοιπὸν, καὶ μεθυσμένος καθὼς ἦταν σκότωσε καὶ τὸν πατέρα του καὶ τὴ μητέρα του.

Οἱ λωλάδες τῆς ΕΦΤΑΛΙΑΣ

Καρέγλα

Μέσα στὸ συγκινητικὸ σκιοφῶς τῆς ἐκκλησίας, ἡ καντηναλάφταινα, μιὰ στραβοσκουφω μ ἐνη πασόρα γρηᾶ, πάνω στὴ διπλὴ σκάλα ἀνάβει ἑνὸς 'Αγίου τὰ καντήλια.

Γεμάτη ἡ ἐκκλησία ἀπὸ κόσμο, ὁ σωλέας, ὁ γυναικωνίτης, ὡς καὶ στὸν νάρθηκα ἀκόμα, καρφίτσα νὰ ρίξῃς δὲν πέφτει κάτω. Εἶνε ἡ Ὑψώσις τοῦ Σταυροῦ.

Καὶ οἱ Χριστιανοὶ μὲ τὰ σκολιανά τους ποὺ μυρίζουν μπαοῦλο, λεβάντα καὶ ναφταλίνα, μαζεύονται μπουλούκια - μπουλούκια ν' ἀκούσουν τὸ «Σῶσον Κύριε τὸν λαόν σου..»

Νωρὶς - νωρὶς καὶ ἡ 'Εφταλία πλύθηκε, ἄλλαξε γιὰ νᾶνε καθαρὴ καὶ ἤρθε μὲ τὸ μπρικάκι της καὶ τὴ Ντουντοῦ ν' ἀκούσῃ τὴν λειτουργία της καὶ νὰ πάρῃ ἁγιασμὸ τοῦ Σταυροῦ γιὰ νὰ πιάσῃ προζύμι.

— Δὲν μπορῶ, τὸ «ἀντέτι» ὅπως τῶρα ἀπ' τὴ μάννα μου θὰ τὸ κάνω! ἔλεγε δεζιὰ καὶ ζερβὰ ἡ 'Εφταλία.

Ὅπως πάντα δὲ, καπάτσα καὶ ἄξια, βρῆκε μιὰ καρέγλα καὶ κάθησε.

— Καλὲ ἐσένα καὶ ὁ πετεινός σου, γεννᾷ! Καὶ ἐδῶ τυχερὴ βρέθηκες! τῆς εἶπε ἡ Ντουντοῦ.

'Η καντηναλάφταινα ὅμως τὴν εἶδε καὶ ἀμέσως ἔτρεξε νὰ τὴν εἰδοποιήσῃ:

— Χριστιανή μου, αὐτὴ ἡ καρέγλα εἶνε τσῆ Ντουκμετσῆδαινας. Τῶρα νάρχῃ θὰ σὲ πλύνῃ τὸ Τασταλῆ τσάϊ!

Μὰ ἡ 'Εφταλία ἔκανε πὼς δὲν ἀκούει

Μεγάλη κατάνυξι βασιλεύει στὸ ἐκκλησίασμα. Σκυμμένοι οἱ Χριστιανοὶ ζητοῦνε τὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ! "Ὅλοι ταπεινώνουν τὰ κεφάλια μ' εὐλάβεια, μόνον ἡ 'Εφταλία ἀνέβηκε πάνω στὴν καρέγλα γιὰ νὰ βλέπῃ καλύτερα.

Ὁ παπᾶς μὲ τὸ Σταυρὸ στὸν ἀσημένιο δίσκο μὲ τὰ τρία κεράκια καὶ τὰ σταυρολούλουδα γύρω προβάλλει ἀπὸ τὸ Ἱερό. Μέσα στὴν ἡσυχία ποὺ ἐπικρατεῖ, θόρυβος καὶ γυναικεῖες φωνὲς ἀκούγονται ξαφνικά.

Οἱ Χριστιανοὶ στενοχωριοῦνται καὶ προσπαθοῦν νὰ σταματήσουν τὸ σούσουρο:

— Σσσστ! Σσσστ! ψιθυρίζουν ἀπὸ παντοῦ.

Μὰ ὁ θόρυβος καὶ οἱ φωνὲς τῶν γυναικῶν ἀκούγονται τῶρα πιὸ δυνατά. Εἶνε ἡ Ντουκμετσῆδαινα ποὺ ἔφασε. Καὶ δρασκελῶντας κοσμο καὶ γτουνιά, λαχανιασμένη καὶ ἀγριεμένη, ξεφώνισε στὴν 'Εφταλία:

— Κατέβα, μωρὴ, ἀπ' τὴ καρέγλα μου! Μὰ ἡ 'Εφταλία «χαμπερίμ γιόκ». 'Αλλοῦ βρέχει...

— Καλὲ, ἀδικια ὥρα νὰ σοῦρθῃ, δὲν ἀκοῦς, καλέ;

— Γιὰ μὴ φωνάζῃς καὶ δὲ θὰ στὴ φάω, ἄσε νὰ δῶ κι' ἔπειτα, πάρτνινε, ἀποκρίνεται ἡ 'Εφταλία.

— Μωρὴ ποὺ νὰ σὲ δῇ ἡ τύφλα! Μωρή, μοῦ τὴ ρήμαξες καινοὐργια καρέγλα μὲ τσοὶ πατοῦνες σου!

— Σιγὰ τὸ πολυέλαιο, καλὲ αὐτὴ ὅπως εἶνε ξεχαρβαλωμένη, αὐτὲ γιὰ τσοὶ ἀφανοὶ δὲ κάνει!

— Ξεχαρβαλωμένη εἶσαι σὺ καὶ τὸ σοῖ σου! Δός μου, καλέ, τὴ καρέγλα μου! Μὲ κόλασες, μωρή, κακὸ χρόνο νάχῃς. Θὰ φωνάξω τὸν ἔμφορα

— Μὴ μὲ φοβερίζεις, μωρὴ, μὲ τὸν ἀγαπητικό σου..

— 'Εμένα, μωρή;

— Ναί, ἐσένα!

Μὰ ἀμέσως πιαστήκανε ἀπ' τὰ μαλλιά!

Εὐτυχῶς, δυὸ κυρίες ἀπ' τὴν Ε.Ο.Χ.Α. καὶ ἡ δασκάλα τοῦ συνοικισμοῦ ἔτρεξαν νὰ τὶς χωρίσουν.

— Καλὲ κυρία 'Εφταλία μου, ντροπὴ καλέ! Ὁ Σταυρὸς περνᾷ!

'Η δασκάλα πάλι ἤθελε νὰ τὶς συμβιβάσῃ καὶ ἄρχισε τὴν ἀνάκρισι:

— Κυρία 'Εφταλία, πόθεν ἐσχὲς τὸ κόθισμα;

— Ἄϊντε, μωρὴ καὶ σὺ, διαόλου 4η Αὐγούστου, μὲ τὸ πόθεν ἔσχες.

Καὶ ἀπὸ λόγο σὲ λόγο καὶ ἀπὸ θρισιὰ σὲ θρισιά, ὁ καυγᾶς ἔφθασε ἐκεῖ ὅπου δὲν ἐπαιρνε ἄλλο.

Τέλος πῆραν εἴδησι καὶ ἀπὸ τὸ παγκάρι καὶ εὐθὺς ἔτρεξαν δυὸ ἐπίτροποι μ' ἕνα ἀστυνόμο καὶ πετάξανε τὴν 'Εφταλία ἔξω.

— Νὰ τὸ ξέρετε, σὰν σᾶς τύχῃ περίστασι, νὰ ταζοῦστε στὰ τζαμιά, γιατὶ οἱ ἐκκλησίες μας γινήκανε γιασάκι! ἔλεγε ἡ 'Εφταλία μ' ἀγανάκτησι σὰν ἔφταξε σπίτι της.

ΣΩΚΡ. ΡΩΝΑΣ

• • •

Μέσα σὲ 70 χρόνια

"Ἕνας σοφὸς Γερμανὸς, ὁ Π. "Εθερεπτ ἐλογάριασε ὅτι ἕνας ἄνθρωπος 70 ἐτῶν ἔχει διαθέσει, κατὰ μέσον ὅρον, τὸν καιρό του ὡς ἑξῆς:

— Σὲ ὕπνο, 24 χρόνια, 9 μῆνες καὶ 18 ἡμέρες.

— Σὲ ἐργασία, 11 χρόνια, 8 μῆνες καὶ 4 ἡμέρες

— Σὲ ἀνάπαυσι ὅσο καὶ γιὰ τὴν ἐργασία.

— Σὲ τεμπελιά, 1 χρόνο, 5 μῆνες καὶ 15 ἡμέρες.

— Σὲ κίνησι 5 χρόνια, 10 μῆνες καὶ 5 ἡμέρες.

— Γιὰ νὰ τραφῇ, 5 χρόνια, 10 μῆνες καὶ 8 ἡμέρες.

— Γιὰ νὰ ντυθῇ, 2 χρόνια, 11 μῆνες καὶ 25 ἡμέρες.

— Γιὰ νὰ φλυαρῇ, 1 χρόνο, 5 μῆνες καὶ 10 ἡμέρες.

— Γιὰ νὰ σκέπτεται, 1 χρόνο, 5 μῆνες καὶ 12 ἡμέρες.

— Σὲ διάφορες ἀσήμαντες πράξεις, 1 χρόνο, 6 μῆνες καὶ 15 ἡμέρες.

— Καὶ τέλος, στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ ὡραίου φύλου χάνει ὁ ἄνθρωπος εἶνε ἡ κυριολεξία τοῦ Γερμανοῦ, 1 χρόνο, 5 μῆνες καὶ 20 ἡμέρες!

• • •

Ὁ μόνος τρόπος

— Γιατρέ μου, ἔχω θγάλει τὴ γλῶσσα μου ἔξω πέντε λεπτὰ καὶ δὲν τὴν κυττάζατε ἀκόμη.

— Ἐντελῶς περιττὸν, κυρία μου, ἤθελα μόνο νὰ γράψω τὴ συνταγὴ μὲ τὴν ἡσυχία μου.

Ἤξερε τὴ δουλειὰ της

— Μαρία, σὺ ἔσπασες τὸ πιάτο στὰ δύο;

— Σᾶς παρακαλῶ, κυρία, ἐγὼ ὅταν σπάζω πιάτο, τὸ σπάζω καθὼς πρέπει.

Τὸ λακριντὶ τοῦ Θρασύβουλα

Ἐπιδημία

Ὀπερατέρ, ἠθοποιοί,
ρεζισὲρ καὶ ξέρω ποιοι
τραβᾶνε «φίλμ» ἀράδα.
Ἤγουν τὸ σύμπαν στὰ στραθὸ
γαινίες σήμερα τραβᾶ
γραμμὴ καὶ κουτουράδα

Τραβᾶνε «φίλμ» ἀνελλιπῶς
καὶ κάνουν ὅλοι πῶς καὶ πῶς
καὶ σαματᾶ καὶ σάλο
γιὰ νὰ τραβήξουν τὴ (μιλιά,
τὸ φῶς, τὸ φόντο, (τὰ... μαλλιά,
μὴν πῶ καὶ τίποτ' (ἄλλο.

Καὶ τέλος δίχως νὰ (σταθῇ
ὁ σκηνοθέτης προ- (παθεῖ
τὴν τέχνη του νὰ (δείξῃ
Τραβάει ἀράδα κι' ἐν (σπουδῇ
κι' ὁ θεατὴς ποὺ θὰ (τὴν δῇ
ἀμάν, τί θὰ... τρα- (βήξῃ!

Ο ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑΣ

τὰ Ντέρτια τοῦ ΚΙΡΚΟΡ

ΣΟΦΟΣ

Τζάνουμ στὸ Ἀτήνα, ἰκόσμος τοὸκ ἀγκράμματος ἐνεται! 'Ἰξύλο ἀπελέκηπο εἶνε, ντὶπ ἀπὸ ἐφερεύρεσι ντὲν πα σέρει! 'Εγὼ μπὲ σοφὸ ἄντρωπο ντὲν εἶμαι, ἄμα τσερβέλο μου γερὸ εἶνε, παραγκεμισμένο σὰν γιαλαντζῆ ντολμᾶς εἶνε, ἰστὲ ὅλα τὰ πράματα ἐγκὼ καλὰ ἠσσέρω, καλὰ ἐξηγημένα κάνω.

'Ἰζυνοικισμὸς σὲ μένα ἔρκεται, Ἰζυνοικισμὸς ἐμένα ρωτάει. 'Ἀρτὶν ἀπατημένο ὑναῖκα μου Ἰκάνει, ντικηγκόρο νὰ Ἰχωρίσῃ ἐμένα τὰ πάρῃ. Ντουντοῦ νὰ θγκάλῃ τιταυτότητα τέλει, σὲ μένα ρωτημένο τὰ κάνῃ ἡ τιταυτότητα πῶς ἐνεται. Σαρκὶς ζυγκαριὰ του Ἰξύγκικο νὰ κάνῃ τέλει, ἐμένα ἔρκεται, ρωτημένο νὰ κάνῃ πῶς μιὰ ὀκὰ τιρακόσια ντιράμια ἰγίνεται. 'Ἰταβερνιάρης 'Ἀρπατσοῦν μααζὶ του νὰ ἰθαφτίσῃ τέλει, κρασὶ του νὰ Ἰθαφτίσῃ τέλει, ἰσυμβουλὴ σὲ μένα ρωτημένο τὰ κάνῃ.

—Ἀμὰν μπέ, ἰστὲ Ἰκόσμος πολὺ μπουντὰ λᾶς εἶνε, σὲ Ἰζυνοικισμὸς ἄντρωποι, πολὺ ἰσερσέμηδες εἶνε. 'Εγκὼ πιρόεντρο Ἰζυνικοισμοῦ τὰ γίνω, γιατὶ ἰσοφὸς ἄντρωπς εἶμαι!

Πιροχτὲς πάλι, Ἰγεἰτόνάς μου Πιρόδρομος — καϊτευντικὸ του ὄνομα Μποντόζης λέεται — ἤρτε βρῆκε ἐμένα ἰσυμβουλὴ νὰ Ἰζιτήσῃ.

— Κιρκὸρ ἐφέντη, εἶπε, ἀδερφό μου στὸ Τεσσαλονίκη νὰ γράφω γρήγορα τέλω, ἄμα πῶς ντὲν ἠσσέρω.

— Γκράμμα ἀρεοπορικὸ νὰ Ἰγράψῃς.

— Ντὲν Ἰκαταλαβαίνω, λέει. 'Ἀρεοπορικ

ΦΩΝΑΙ ΤΟΥ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

29ο — Εἶσαι τριανταπέντε χρόνων. Ἔζησες τὴ ζωή σου. Πέρασες ἀπὸ ὅλες τὶς περιπέτειες ποὺ γράφει ἡ μοῖρα σὲ μιὰ γυναίκα. Ἀγάπη, τρέλλα, ἐλπίδα, πόνο, σπαραγμό, ἀπελπισία. Τώρα εἶσαι μητέρα. Τί ἄλλο παρὰ μητέρα μπορεῖ νὰ εἶσαι;

Ἡ ἄλλη ψυχὴ ὅμως τῆς ἔλεγε:

— Κυνήγησες σὲ ὅλη σου τὴ ζωὴ τὴν εὐτυχία. Σοῦ ξέφευγε πάντα. Μὰ τώρα ἦλθε γελαστὴ καὶ ἔπεσε στὰ πόδια σου. Δὲν ἔχεις παρὰ ν' ἁπλώσῃς τὸ χέρι σου νὰ τὴν πιάσῃς. Ὁ Πᾶνος ὁ Λόντος εἶνε ὁ ἄντρας ποὺ θὰ σοῦ χαρίσῃ τὴν εὐτυχία. Τὸ ξέρεις, τὸ καταλαβαίνεις. Εἶνε πιὸ ἄξιος νὰ σὲ κάνῃ εὐτυχισμένη παρὰ ὅ,τι ἦταν ὁ φάνης. Εἶνε νέος καὶ γερὸς ἀκόμα. Ὁ φάνης ἦταν ἕνα μεγάλο παιδί. Ὁ Πᾶνος εἶνε ὁ ὥριμος ἄντρας, ὁ ἀγαθός, ὁ ἀλτρουϊστής. Τὸν γνωρίσες καλά. Δὲν σὲ μεθᾶνε οἱ αἰσθήσεις σου. Τὸν ἀγαπᾶς πιὸ πολὺ μὲ τὴν ψυχή. Καὶ αὐτὸς ἀγαπᾶσε τὴν ψυχή σου. Ἡ βάσι τῆς εὐτυχίας εἶνε στερεά, ἀκλόνητη, δὲν εἶνε χάρτινο παλάτι. Τί καὶ ἂν ἀργὰ ἀποφάσισε ἡ εὐτυχία νὰ σοῦ φερθῇ μὲ καλωσύνη; Δὲν ἔχεις δικαίωμα ν' ἀρνηθῇς. Τὸν ἀγαπᾶς. Γιατὶ νὰ τὸν κάνῃς νὰ πονέσῃ; Γιατὶ διστάζεις νὰ ξαναρχίσῃς τὴ ζωή σου; Ἄλλες κοπέλλες παντρεύονται μιὰ φορά. Χαρὰ σὲ σένα, ποὺ ἡ μοῖρα σοῦ ὥρισε νὰ ζήσῃς δυὸ φορές, νὰ περάσῃς δυὸ φορὲς ἀπὸ τὸν παράδεισο, ἀδιάφορο ἂν ἀντίκρυσες καὶ τὴν κόλασι

Πάλευαν οἱ δυὸ φωνὲς μέσα της. Μὰ καμμιὰ δὲν νικοῦσε. Τὴ μιὰ μέρα ἀποφάσιζε πὼς θὰ τούλεγε ναί. Τὴν ἄλλη μέρα ὅμως ἄλλαζε γνώμη.

Ἐκεῖνο ποὺ τὴν συγκρατοῦσε πιὸ πολύ, ἦταν τὸ ὕψος τῆς Μελίτας. Ὧρες - ὧρες ἡ Νέλλη ἔνοιωθε νὰ σπαράζεται ἡ καρδιά της ὅταν τὸ συλλογιζόταν.

Κάτι εἶχε μπῆ ἀνάμεσά τους. Ἡ Μελί τα δὲν ἦταν ὅπως πρῶτα. Ἄλλοτε, δὲν ἔπεφτε νὰ κοιμηθῇ, ἂν δὲν φιλοῦσε τὴ μητέρα της. Μὲ διάφορα προσχήματα ἀπόφευγε αὐτὸ τὸ φιλί. Συχνά, τὰ μάτια της ἦσαν δουρκωμένα. Ἡ Νέλλη βασάνιζε τὴ σκέψι της γιὰ νὰ βρῇ τὴν αἰτία αὐτῆς τῆς συμπεριφορᾶς. Βασάνιζε καὶ τὴ Μελίτα μ' ἐρωτήσεις. Ἀλλὰ σκόνταβε πάντα στὸ κλειστό, θλιμμένο ὕφος ποὺ εἶχε πάρει ἡ παιδούλα τὸν τελευταῖο καιρό. Καὶ στὸ τέλος, τὰ ἀπέδιδε ὅλα στὸ αἴσθημα ποὺ ὑποπτεύοταν πὼς εἶχε γεννηθῇ στὴν ψυχὴ τῆς Μελίτας γιὰ τὸν ἀδελφό τῆς Λέλας.

Σ' αὐτὴ τὴν ψυχολογικὴ κατάστασι θρίσκοταν ἕνα ἀπόγευμα ἡ Νέλλη, ὅταν ἔλαβε ἕνα γράμμα ἀπὸ τὴ Λίνα.

Εἶχαν περάσει τρία χρόνια ἀπὸ τότε ποὺ εἶχε φύγει ἡ Λίνα. Δὲν εἶχε δώσει σημεῖα ζωῆς στὸ μεταξύ. Ἀνοιξε γρήγορα τὸ γράμμα ἡ Νέλλη καὶ διάβασε με ἀγωνία.

«Θεία,

Τρία χρόνια πέρασαν ποὺ δὲν σὲ εἶδα. Τρία χρόνια, οὔτε σοῦγραφα οὔτε σοῦ δωσα σημεῖο ζωῆς. Στὴν ἀρχή, ἡ ἀγάπη μὲ εἶχε ζαλίσει. Ἐπειτα μὲ ζάλισε ἡ δυστυχία. Θεία, δυὸ μῆνες ἔζησα εὐτυχισμένη, ἡ μέλλον νόμιζα πὼς εἶμαι εὐτυχισμένη. Καὶ ἔπειτα ἄρχισε ἡ κόλασι.

Ὁ Ἄλκης ὁ Πρεζάνης μοῦ ὑποσχέθηκε πὼς θὰ μὲ παντρευθῇ. Μοῦ ἐπανέλαβε τὴν ὑπόσχεσί του κάμποσες φορές. Ἔπειτα ξαφνικὰ ἄλλαξε στάσι καὶ ἄρχισε νὰ γελᾶη ὅταν τοῦλεγα πὼς θέλω νὰ νομιμοποιήσουμε τὴ σχέσι μας. Μιὰ μέρα μοῦ ἀποκρίθηκε κυνικά: «Βγάλτο ἀπὸ τὸ μυαλό σου. Δὲν ἤσουν κορίτσι ὅταν σὲ πῆρα καὶ δὲν ἔχω καμμιὰ ὑποχρέωσι.»

Ἀπὸ τότε, θεία, δὲν τοῦ ξαναμίλησα γιὰ γάμο. Πῆρα τὴν ἀπόφασι νὰ ζήσω στὸ περιθώριο τῆς ζωῆς. Μὰ καὶ αὐτὸ δὲν ἦταν τόσο εὔκολο, ὅσο τὸ φαντάστηκα. Σιγὰ - σιγὰ ἔσβυσε ὁλότελα τὸ πάθος τοῦ Ἄλκη γιὰ μένα. Στὴ θέσι του μπῆκε ἕνα ἀνεξήγητο μίσος. Ἐγὼ ὅμως ἔκαινα ὑπομονὴ ἐπειδὴ στὸ μετοξὺ ἔγινα μητέρα.

Καὶ ἀπὸ τότε πούγινα μητέρα, μοῦ φαίνεται πὼς μὲ μίσησε πιὸ πολύ. Τὴν κορούλα μας οὔτε θέλησε ποτὲ νὰ τὴν ἰδῇ. Τὴν ἔβγαλα φανή. Δὲν πιστεύω νὰ μοῦ κακιώσης γι' αὐτό, θεία.

Ἐδῶ καὶ ἕξη μῆνες μ' ἐγκατέλειψε γιὰ πάντα ὁ Πρεζάνης, Μ' ἄφησε χωρὶς τύψι, ὅπως δὲν θὰ ἀφνε οὔτε μιὰ ὑπηρέτρια στοὺς δρόμους.

Πάλεψα, θεία, δὲ θέλησα νὰ σ" ἐνοχλήσω. Ντρεπόμουν καὶ σὲ λυπόμουν. Ξέρω πόσα ὑπέφερες. Δὲν ἤθελα νὰ σοῦ δώσω πιὰ βάρος. Ἂν ἤμουν μόνη, θὰ προτιμοῦσα νὰ πεθάνω παρὰ νὰ ἀπευθυνθῶ σὲ μένα. Μὰ ἔχω τὸ παιδί. Τὸ παιδί μοῦ δίνει τὸ θάρρος νὰ σοῦ γράψω. Δὲν ζητῶ οἴκτο γιὰ μένα, ζητῶ ἔλεος γιὰ τὸ παιδί θέλω νὰ ἐργασθῶ, νὰ γίνω ἐν ἀνάγκη καὶ παιδαγωγὸς σὲ κανένα σπίτι. Ἀλλὰ τὸ παιδί, τί θὰ τὸ κάνω; Μ' αὐτὸ δὲν μπορῶ νὰ ἐργασθῶ. Χωρὶς ἐργασία θὰ πεθάνουμε κι' αὐτὸ κι' ἐγὼ ἀπὸ στερήσεις.

Αὐτὴ εἶνε ἡ τραγική μου κατάστασις, θεία. Χρωστῶ τὸ ἑνοίκιο τριῶν μηνῶν. Θὰ μοῦ κάνουν ἔξωσι. Ἂν μὲ λυπᾶσαι, δῶσε μου ἀπάντησι. Γράψε μου νὰ ἔλθω νὰ κατοικήσω στὸ σπίτι πάλι. Θὰ ἐργάζωμαι, δὲν θὰ σοῦ εἶμαι βάρος. Μόνο ἑνοίκιο νὰ μὴν ἔχω νὰ πληρώνω, καὶ νὰ μπορῶ νὰ ἀφήσω τὸ παιδί σὲ σένα γιὰ νὰ ἐργάζομαι.

Σοῦ φιλῶ τὸ χέρι καὶ σ' εὐχαριστῶ,

Λίνα.»

Ἡ Νέλλη ἄφησε τὸ γράμμα νὰ πέσῃ κάτω. Τὸ χέρι της λὲς καὶ εἶχε παραλύσει. Τὸ ἔνοιωθε παγωμένο.

Ἦταν μόνη στὸ σπίτι Ἡ Μελίτα ἔλειπε. Τὸ μυαλό της γιὰ κάμποση ὥρα στὰ θηκε, ἀνίκανο νὰ ἐργασθῇ, λὲς καὶ εἶχε δεχθῇ ἕνα τρομερὸ κτύπημα στὸ κεφάλι. Καὶ ἔπειτα, μὲ μιᾶς, λυγμοὶ τῆς φούσκωσαν τὸ στῆθος. Ἔγειρε τὸ κεφάλι της καὶ ἄρχισε νὰ κλαῖη ἀπελπισμένη. Ἀνάμεσα στοὺς λυγμούς της ἡ φωνὴ της ἀκουγόταν γεμάτη ἀπελπισία:

— Εἶνε ἡ μοῖρα μου αὐτή. Τώρα ποὺ μοῦ χαμογελοῦσε ἡ εὐτυχία. Πῶς μπορῶ νὰ πῶ στὸν ἄντρα ποὺ μ' ἀγαπάει, στὸν ἄντρα ποὺ προσφέρεται νὰ μὲ ἀναλάβῃ καὶ μένα καὶ τὴν κόρη μου: «"Ἐχω καὶ μιὰ ἀνεψιὰ καὶ τὸ παιδί τῆς ἀνεψιᾶς μου;» "Ἀχ, σκληρὴ μοῖρα! Γιατὶ μοῦ τὸ κάνεις αὐτό;

Δάγκωνε τὰ χέρια της ἀπὸ ἀπελπισία. "Ενοιωθε τὴν καρδιά της νὰ κομματιάζεται. Ἀπὸ τὸ ἕνα μέρος ἡ λύπη γιὰ τὴν εὐτυχία της ποὺ κινδύνευε, ἀπὸ τὸ ἄλλο ἡ λύπη της γιὰ τὴν κατάντια τῆς Λίνας. Σπάραζε ἡ καρδιά της ὅταν συλλογιζόταν πὼς ἡ γυναῖκα αὐτή, ποὺ εἶχε πέσει ἠθικά, ποὺ κυλιόταν τώρα ντροπιασμένη στὰ πόδια της, ἦταν ἡ κόρη τῆς ἀδελφῆς της.

Ἔκλαψε πολύ. Καὶ ἔξαφνα σκούπισε τὰ μάτια της. Χωρὶς νὰ τὸ καταλάβῃ καὶ ἡ ἴδια πῶς, ἀπὸ τὴ μιὰ στιγμὴ στὴν ἄλλη, ἔνοιωσε μέσα της μιὰ μεταμόρφωσι. Ἡ καρδιά της, ποὺ ἦταν κομματισμένη, λὲς καὶ πέτρωσε. Τὰ μάτια της πούτρεχαν ποτάμι τὰ δάκρυα, στέγνωσαν. Τὰ κατάλαβε πὼς στηλώνονταν σκληρά, ἀδιάκριτα, μακρυά Καὶ τὰ χεῖλη της σφίχτηκαν.

Μιὰ ἐπανάστασι γινόταν μέσα της. Χωρὶς λυγμοὺς τώρα, πρόφερε ἀποφασιστικά:

— "Οχι, δὲν μπορῶ πιά. Θθάνουν ὡς ἐδῶ οἱ θυσίες. Δὲν εἶμαι σταλμένη στὸν κόσμο μονάχα γιὰ νὰ θυσιάζουμαι. "Ἐχω δικαίωμα νὰ ζήσω!

Μὲ τὰ λόγια αὐτά, ἔνοιωσε ἕνα ζαφνικὸ μίσος μέσα στὴν ψυχή της γιὰ τὴ Λίνα. Θυμήθηκε πὼς ἡ γυναῖκα αὐτὴ τῆς εἶχε κλεψει τὸν ἄντρα της, ἔστω καὶ γιὰ λιγες μέρες. Μὰ, τότε, δὲν τὴν εἶχε μισήσει τόσο. Τώρα, καταλάβαινε πὼς ἡ δυστυχία τῆς Λίνας δὲν ἔπρεπε νὰ τῆς φέρνῃ λύπη. "Ἦταν ἄξια τῆς τύχης τη. Οὔτε καὶ ἡ ἴδια της ἡ μάννα δὲν θὰ τὴ λυπόταν. Τί ἄλλο μποροῦσε νὰ κάνῃ γι' αὐτήν; Δούλεψε καὶ τὴ μεγάλωσε σὰν παιδί της. Θέλησε νὰ τὴν ὁδηγήσῃ πάντα στὸ καλό. Στάθηκε φίλη της καὶ μάννα της μαζί. Καὶ τί ἀνταποδωσι θρῆκε; Δυροῦσε νὰ βάλῃ πάλι αὐτὸ τὸ χαλκᾶ στὸ λαιμό της, ν' ἀναλάβῃ ν' ἀναστήσῃ τώρα καὶ τὸ μωρὸ τῆς Λίνας.

Θὰ τῆς ἐστελνε, ἀπὸ τὸ ὑστέρημά της ἕνα βοήθημα καὶ θὰ τῆς ἔγραφε πὼς ἦταν ἀδύνατον νὰ τὴ δεχθῇ στὸ σπίτι. Καὶ θὰ ἔλεγε στὸν Πάνο τὸ ναί.

Αὐτὴ ἦταν ἡ μόνη σωτηρία Νὰ γλυτώσῃ καὶ ἀπὸ τὸν ἑαυτό της καὶ ἀπὸ τὴ μοῖρα. Ὡς γυναῖκα τοῦ Πάνου, δὲν θὰ μποροῦσε πιὰ νὰ θυσιάζεται γι' ἄλλον παρὰ λείπε ὡστόσο. Θὰ τὴ βοηθοῦσε, ὅταν θὰ μποροῦσε.

Ἀλλὰ νὰ τὴν ἀναλάβῃ ὁλότελα, ὄχι. Αὐτὸ πιὰ καὶ ὁ Θεὸς ὁ ἴδιος θὰ τόβρισκε ἀνώτερο ἀπὸ τὶς ἀνθρώπινες δυνάμεις.

Σ' αὐτὴ τὴ διάθεσι ἤλθε ἡ Μελάτα καὶ τὴ βρῆκε. Τῆς ἔδειξε τὸ γράμμα καὶ ἡ μικρὴ ἔκλαψε πολὺ γιὰ τὴ δυστυχία τῆς ἐξαδέλφης της. Ἀλλὰ δὲν ἐπέμεινε νὰ τὴν πάρουν στὸ σπίτι.

Η ΚΟΡΗ

"Ὅλη τὴ νύχτα ἡ Νέλλη δὲν ἔκλεισε μάτι. Εἶχε πάρει τὴ μεγάλη ἀπόφασι νὰ μιλήσῃ τῆς Μελίτας γιὰ τὸ σχέδιό της. Νὰ τὴ βολιδοσκοπήσῃ τοὐλάχιστον. Τὴν ἄλλη μέρα, τὸ μεσημέρι, ἀφοῦ ἔφαγαν, ἡ Νέλλη εἶπε ξαφνικὰ στὴν κόρη της χωρὶς νὰ τὴν κυττάζῃ.

— Μελίτα! Τί θἄλεγες ἂν μιὰ μητέρα, χήρα μὲ παιδί, ἀποφάσιζε νὰ ξαναπαντρευτῇ;

Ἡ μικρὴ κέρωσε. Τὰ χέρια της πάγωσαν. Δὲν ἀποκρίθηκε ἀμέσως. Στὸ τέλος ἡ φωνή της ἀκούσθηκε ἀχνή:

— Γιατὶ μοῦ κάνεις αὐτὴ τὴν ἐρώτησι, μαμά;

— Ἀδιάφορο. Θέλω νὰ μοῦ πῆς τὴ γνώμη σου.

Ἡ Μελίτα ἔμεινε λίγη ὥρα ἀκίνητη, κοκαλωμένη. "Αξαφνα, σήκωσε τὰ μάτια της φλογισμένα στὴ μητέρα της. Καὶ ἡ φωνή της ἀκούσθηκε γεμάτη πάθος:

— Θἄλεγα πὼς εἶνε τέρας αὐτὴ ἡ μητέρα. Δὲν μπορεῖ νὰ κάνῃ μεγαλύτερο κακὸ στὸ παιδί της παρὰ νὰ τοῦ δώσῃ πατρυιό. Δὲν μπορεῖ νὰ κουρελιάσῃ πιὸ πολὺ τὴν καρδιὰ τοῦ παιδιοῦ της, παρὰ μὲ τὸ νὰ παντρευτῇ.

— Γιατί; ρώτησε ἡ Νέλλη βραχνά.

— Γιατὶ τὸ παιδί θὰ χάσῃ τὴν πεποίθησι πὼς ἡ μητέρα του ἀγαπάει αὐτὸ πιὸ πολὺ ἀπὸ κάθε τί στὸν κόσμο.

Δίστασε ἡ Νέλλη πρὶν κάνῃ μιὰ σκληρὴ ἐρώτησι. Στὸ τέλος εἶπε σιγά:

— Καὶ εἶνε ἀπαραίτητο μιὰ γυναῖκα ν' ἀγαπᾶη μονάχα τὸ παιδί της στὸν κόσμο;

— Μαμά! φώναξε ἡ μικρή, μόλις συγκρατῶντας τὰ δάκρυά της, δὲν ξέρω. Μη τέρα ἐγὼ δὲν εἶμαι. Μὰ μοῦ φαίνεται πὼς θὰ προτιμοῦσα νὰ πεθάνω παρὰ νὰ πικράνω ἔτσι τὸ παιδί μου

— Εἶσαι μονοκόμματη, Μελίτα, φώναξε ἡ Νέλλη, μόλις συγκρατῶντας τὰ νεῦρα της. Μιλᾶς ἔτσι ὅμως, ἀκριβῶς ἐπειδὴ δὲν εἶσαι μητέρα. Ἀργότερα, θὰ ἀλλάξῃς καὶ σὺ πεποιθήσεις.

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ: Ἡ συνέχεια.

Ἐνοταντανὲ

Ἀπλούστατον

"Ὅπως ὅλοι οἱ ταχυδακτυλουργοί, ἔτσι καὶ ὁ κ. Μπαλαμούτης εἶχε τὴ συνήθεια νὰ φλυαρῇ προτοῦ ἀρχίσῃ τὰ πειράματά του. Ἐκείνη τὴν ἡμέρα λοιπὸν προχώρησε στὸ προσκήνιο καὶ εἶπε στοὺς θεατάς:

— Κυρίες καὶ κύριοι, ἂν στὸ ἄκροατήριο ὑρίσκεται κανένας κύριος ποὺ θέλει νὰ μάθῃ τὸ ὄνομα τῆς γυναίκας ποὺ θὰ πάρῃ, ἂς λάβῃ τὸν κόπο νὰ σηκωθῇ ὄρθιος καὶ ἀναλαμβάνω νὰ τοῦ τὸ πῶ. Λοιπόν; Δὲν ὑπάρχει κανεὶς ποὺ νὰ ἐπιθυμῇ νὰ μάθῃ τὸ ὄνομα τῆς μελλούσης συζύγου του;

Στὸ κέντρο τῆς πλατείας σηκώθηκε ἕνας νέος, κομψός, μυρωδάτος, φρέσκος, ψαΐος καὶ ὁλέθριος. Ὁ Μπαλαμούτης ἔκανε μιὰ βαθειὰ ὑπόκλισι καὶ φώναξε:

— Εὐχαριστῶ τὸν κύριο ποὺ δείχνει ἐμπιστοσύνη στὴ μαντική μου δύναμι Καὶ τώρα, κύριε, θέλετε βέβαια νὰ μάθετε τὸ ὄνομα τῆς γυναίκας ποὺ θὰ γίνῃ σύζυγός σας; Δὲν εἶν' ἔτσι;

— Μάλιστα! τοῦ ἀπάντησε συγκινημένος ὁ νεαρός.

— Ὡραῖα! Πολὺ ὡραῖα! Ἐπειδὴ ὅμως θέλω νὰ γίνεται τὸ κάθε τί κανονικὰ καὶ ἐν τάξει, παρακαλῶ νὰ μοῦ πῆτε προηγουμένως τὸ ὄνομά σας. Λοιπόν, κύριε, πῶς λέγεσθε;

— Κουτεντιάδης. Παναγιώτης Κουτεντιάδης...

— Εὐχαριστῶ καὶ πάλιν τὸ κύριο, συνέχισε εὐγενέστατα ὁ ταχυδακτυλουργός μας. Λοιπόν, προσέξετε... Ὁ κύριος μπορεῖ νὰ εἶνε ἀπολύτως βέβαιος ὅτι ἡ κυρία του θὰ λέγεται κυρία... Κουτεντιάδου!

Ο ΦΑΚΟΣ

Ἡ ἐκδίκησις τῆς Ἄννας

Ὅσους κυτιοῦσαν τὰ μάτια της, κοβόταν ἡ πνοή τους, τὰ γόνατά τους λύγιζαν. Κι' ὅσοι ἄκουγαν τὴ φωνή της, μεθοῦσαν, ἔχαναν τὸ νοῦ τους..

Δὲν ἦταν ἁπλῶς ὡραία. Ὡμορφες κοιτέλλες ὑπῆρχαν πολλὲς στὴν Ἱερουσαλὴμ.. Ἡ ὀμορφιά της εἶχε κάτι τὸ ἐξωτικό, κάτι τὸ ἀλλόκοτο, κάτι ποὺ μαγνήτιζε.

Τὴν ἔλεγαν "Ἄννα.

Δὲν εἶχε πατέρα.

Ζοῦσε μὲ τὴ μητέρα της σ' ἕνα φτωχικὸ σπιτάκι. Κι' ἡ μητέρα της ἦταν τὸ ἴδιο ὡραία σὰν τὴν κόρη της.

Ἡ κόρη τριαντάφυλλο τοῦ Ἀπριλιοῦ ποὺ ὁλίς ἀνοίξε Ἡ μητέρα φλογερὸ ἐκατόμφυλλο.

Τὶς νύχτες ὅταν ἔπεφτε τὸ σκοτάδι, κάτω ἀπ' τὰ παράθυρά τους στέναζαν οἱ κιθάρες, στέναζαν οἱ ἐρωτευμένοι.

Μέσα σ' ὅλους αὐτοὺς, ἕνας ἐχώριζε. Ὁ Ἰσᾶ, ὁ γυιὸς τοῦ πλουσίου ἐμπόρου. "Ἦταν ὁ πιὸ ὡμορφος ἄντρας τῆς Ἱερουσαλήμ. Βεργολυγερὸ κορμὶ καὶ ἄξιο παλληκάρι. Γόης ἀληθινός. Σκλὰ θωναν οἱ ματιές του Χτυποῦσαν γι' αὐτὸν πολλὲς τρυφερὲς καρδιές.

Μὰ ὁ Ἰσᾶ μιὰ μονάχα ἀγαποῦσε Γιὰ μιὰ μονάχα χ υποῦσε ἡ καρδιά του. Κι' αὐτὴ ἡ μιά, ἡ ξεχωριστή, ἡ εὐτυχισμένη, ἦταν ἡ "Ἄννα.

Ἡ κοπέλλα δὲν ἄργησε νὰ μαντέψῃ τὴν ἀγάπη του. Καὶ δὲν τοῦ γύρισε τὶς πλάγες, ὅπως ἔκανε σ' ὅλα παλληκάρια. Τοῦ γλυκοχαμογέλασε καὶ τὸ ἴδιο βράδυ τοῦ πρόσφερε τὰ χεῖλη της τὰ ἕλικα νὰ ρουφῆξη τὸ μεθυστικὸ κρασὶ τῆς ἀγάπης.

— Καλέ μου!..

— Ἀγαπημένη μου!...

— Ὁ Θεὸς εἶνε καλὸς ποὺ σ' ἔστειλε κοντά μου. Μήνες τώρα σ' ἔβλεπα στὰ ὄνειρά μου. Πές μου πῶς μ' ἀγαπᾶς, πῶς μονάχα ἐμένα ἀγαπᾶς...

—Στὸ ὀρκίζομαι, "Ἄννα!

—Δὲν θὰ κυττάξουν τὰ μάτια σου κομμιὰ ἄλλη.

— Ἂν τὰ μάτια μου κυττάξουν ἄλλη γυναῖκα, ὁ Θεὸς νὰ μὲ τυφλώσῃ, μικρούλα μου.

Λαχτάρισε ἡ "Ἄννα.

Ὁ ἀγαπημένος της τυφλὸς!.. Καλύτερα γιὰ τὴ θέριζε σκληρὰ κι' ἄπονα ὁ θάνατος, παρὰ νὰ δῇ θασιλεμένα γιὰ πάντα τὰ ὡραῖα, τὰ γλυκά, τὰ χαϊδευτικὰ ἐκεῖνα μάτια.

Τὸν ἔσφιξε λαχταρισμένη στὴν ἀγκαλιά της καὶ φίλησε, φίλησε πολλὲς φορὲς τὰ φωτεινὰ μάτια του μὲ τὰ μεταξωτὰ ματόκλαδα καὶ τὶς βελούδινες θλεφαρίδες.

— Εἶσαι δικός μου, καλέ μου. Μοῦ τὸ λέει ἡ καρδιὰ μου αὐτὴ τὴ στιγμὴ, ἀκοῦω τὴ φωνή τῆς

— Δικός σου γιὰ πάντα, "Ἄννα...

Ἀλλοίμονο!...

Τὰ ἴδια αὐτὰ χεῖλη εἶπαν σὲ λίγο καιρὸ τὰ ἴδια τρελλὰ λόγια τῆς ἀγάπης καὶ σὲ μιὰ ἄλλη. Κι' αὐτὴ ἡ ἄλλη ἡ γητεύτρα, ἡ πλανεύτρα, ἡ κλέφτρα τῆς καρδιᾶς του ἦ ταν — καταραμένη ἡ ὥρα! ἡ μητέρα τῆς "Ἄννας!...

Ἀνάμεσα στὶς δυὸ φλογερὲς ἀγάπες ὁ νέος πέρασε ἀρκετὸ καιρὸ, χωρὶς νὰ ὑποψιασθῇ τίποτα ἡ "Ἄννα.

Μὰ τὶ μένει κρυφὸ στὸν κόσμο αὐτὸ καὶ δὲν φανερώνεται;

Ὑπάρχει Θεὸς τιμωρὸς γιὰ τοὺς προδότες τῆς ἀγάπης.

Μιὰ μέρα, μιὰ νύχτα πὲς καλύτερα, ἡ δύστυχη ἡ "Ἄννα γυρίζοντας ξαφνικὰ ἀπ' ἔξω ἀντίκρυσε τὴ μάνα της στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ ἀγαπημένου της μέσα στὸν κῆπο.

Ἐκεῖνοι δὲν τὴν κατάλαβαν, ἀφωσιωμένοι ὅπως ἦσαν στὰ χάδια τῆς ἀγάπης.

Ἡ Ἄννα ἔνοιωσε τὴν πνοή της νὰ κόβεται καὶ σωριάσθηκε κάτω ἀναίσθητη, πάνω στὸ πρασινο ταπέτο τῆς χλόης.

"Οταν συνῆλθε καὶ κυνάξε γύρω της ὁ κῆπος ἦταν ἔρημος.

Τὸ ζευγάρι εἶχε φύγει χωρὶς νὰ τὴν ἀντιληφθῆ οὔτε ἡ μητέρα της, οὔτε ἐκεῖνος ὁ ἄπιστος, ὁ προδότης.

Τρελλὴ ἀπ' τὴν ἀπελπισία της, τρελλὴ ἀπ' τὴν ὀργή της ποὺ τὴς θόλωνε τὸ μυαλό, σηκωθῆκε ἡ νέα σ' ἁ γόνατα. Κι' ἔτσι γονατισμένη κύτταξε ψηλὰ στὸν ἀστροκέντητο οὐρανὸ κι' ἔκανε θαρρὺ ὅρκο.

Θὰ τιμωροῦσε σκληρὰ τὸν ἄπιστο, τὸν ἐπίορκο κι' αὐτὴ τὴν ἴδια τὴ μάνα ποὺ τὴ γέννησε, ποὺ, ἀφοῦ ἤξερε τὸ μυστικὸ τῆς καρδιᾶς της, τῆς πῆρε τὸν πολυαγαπημένο της.

Τὸ εἶτε ἡ προδομένη κόρη καὶ τὸ ἔκαμε.

Τὴν ἄλλη νύχτα κι' ὅλας, τὴν στιγμὴ ποὺ ὁ καλός της ἐγερνε μεθυσμένος στὴν ἀγκαλιὰ τῆς ἀπ' τὰ χάδια της, τὸν τύφλωσε μὲ τὴ μεγάλη χρυσὴ καρφίτσα τῶν μαλλιῶν της.

Βύθισε μὲ λύσσα τὴν καρφίτσα στὰ μάτια ἐκεῖνα τὰ λατρευτά, ποὺ τόλμησαν νὰ κυττάξουν ἄλλη γυναῖκα.

Κι' ὅταν ἀκούγοντας τὶς κραυγές του ἔτρεξε ἡ μητέρα της νὰ ὃῆ τί συμβαίνει, ἡ "Ἄννα, τρελλή, σχεδὸν ἐξαλλη, παράφορη, ρίχτηκε ἐπάνω της :

— Σκύλα! φώναξε. Μάνα ἀπονη κι' ἀκαρδη.

Θέλησε νὰ δικαιολογηθῆ ἡ μητέρα της.

Μὰ ἡ "Ἄννα δὲν ἤθελε ν' ἀκούσῃ λέξι.

Θέλησε νὰ τρέξῃ κοντὰ στὸν νέο. Μὰ δὲν πρόφτασε.

Σὰν ἀγρίμι ρίχτηκε ἀπάνω της ἡ κόρη της.

Κι' ἄρχισε μιὰ πάλη λυσσαλέα, σκληρή, θηριώδης.

"Ἦταν ὅμως πιὸ δυνατὴ στὰ χέρια ἡ κόρη.

Τὴν δυνάμωνε ἡ μανία της.Τὴν ἐέρευε ἡ ὀργή της, ἡ τυφλὴ ἡ ἀτέραντη.

Καὶ σὲ μιὰ στιγμὴ τὴν ἔρριξε κάτω, ἔπεσε ἀπάνω της, τὴν ἄρπαξε ἀπ' τὸ λαιμὸ καὶ τὴν ἔσφιξε, τὴν ἔσφιξε μ' ὅλη τὴς τὴν δύναμι, ὡς ποὺ ἔνοιωσε τὸ σῶμα της νὰ παραλύῃ.

Ἡ ἄμυαλη μητέρα, ἡ προδότοα τῆς ἀγάπης ἦταν νεκρή. Τὴν εἶχε πνίξει!..

Ρίχτηκε κατόπιν ἔξω ἀπὸ τὸ σπίτι, διέσχισε τρέχοντας καὶ ξεφωνίζοντας κι' οὐρλιάζοντας σὰν μαινάς στοὺς δρόμους, ἔτρεξε ὅπου καὶ ἀνέθηκε ἀπὸν πανύψηλο ἔξωστη ποὺ ἀπλωνόταν πάνω ἀπὸ τὴν εἴσοδό του καὶ ρίχτηκε κατω στὸ πλακόστρωτο, ὅπου βρῆκε φρικτὸ θάνατο.

Τὴν ἔθαψαν τὴν ἄλλη μέρα πλάϊ στὴ μη ἔρα της.

Ὁ προδότης ὅμως τῆς ἀγάπης ἔζησε ἀρκετὸν καιρὸ ἀκόμα, γυρίζοντας τυφλὸς στοὺς δρόμους τῆς Ἱερουσαλὴμ, σκυφτὸς, χλωμός, ἰσχνὸς, συφοριασμένος...

● ●

ΓΝΩΡΙΖΕΤΕ ΟΤΙ...

...Στὴ Νορβηγία ἐπὶ 1000 ἀνδρῶν, ἀναλογοῦν 1225 γυναῖκες;

...Ὑπολογίζεται ὅτι μονάχα ἀπὸ τὴν γλῶσσα τῆς φαλαίνας μπορεῖ νὰ βγῇ ἕνας τόννος ἐλαίου;

...Ἡ Εὐρώπη συνδέεται μὲ τὴν Ἀμερικὴ μὲ 874 ὑποβρύχια τηλεγραφικὰ καλώδια;

...Οἱ ὑπόγειες σιδηροδρομικὲς σήραγγες τοῦ Λονδίνου εἶνε μήκους 101 μιλίων καὶ ἡ κατασκευή τους ἐστοίχισε περίπου 2000.000 λίρες;

...Στὴν Ἀγγλία ὁ ἀριθμὸς τῶν ἐκ γενετῆς τυφλῶν φτάνει τοὺς ἑξήντα ἐπὶ ἑνὸς ἑκατομμυρίου Ἀγγλων;

Οἱ ἄθλοι τοῦ Γερο-Παρατατικοῦ

Ὀδυνηρὸν τέλος

Ἐγήρασον, κοράσια, σαράντα χρόνους γόης
καὶ βούλομαι κι' ἐπιθυμῶ τὸν χῶρον νὰ ἐκκενώσω
Κατηντευσον κοτσάνιον μεμαραμένης χλόης
καὶ ὁ καιρὸς ἀφίκετο νὰ πάγω νὰ ὑπνώσω.

Ἐγήρασον, ἐκύρτησον, ὁ νοῦς μοι ἐμωράνθη
καὶ τὸ στιλπνῶδες κάλλος μοι προώρως ἐμαράνθη.
Ἐποίησον κατάχρησιν, πλειστάκις ἐμνηστεύθην
καὶ ὡς ταξίον παλαιὸν ὁ τάλας ἠχρηστεύθην.

Ἐκτὸς τῶν ἄλλων μ' ἐπλήξεν καιρίως ὁ καιρὸς
κι' ἐτάκην ἀπ' τὸν καύσωνα ὡς εὐφλεκτος κηρός.
Ἐτάκην ἀπ' τὰ θήλεα, μπαίλντισον ἀφθόνως
κι' ἀδόξως, φεῦ! ἐστέρευσον ὡς λίμνη Μαραθῶνος!

Ἀπείρως ἐξησθένησον, ἀπώλεσον δυνάμεις,
τὰ θήλεα δὲν δύναμαι ὡς πάλαι ν' ἀγαφλέξω
κι' εἰς τὴν ἀγκάλην τὴν ἐμήν, οὐ μὴν κι' (ἐν τοῖς πλοκάμοις
ἀδυνατῶ κοράσια λαυρῶδη νὰ ἐμπλέξω.

Ἐμπούχτισον τὰ θούρια καὶ τὰς ἐπευφη- (μίας,
ὡς αὐτοκράτωρ ἁπασῶν τῶν γυναικῶν (τῆς χώρας
κι' ὡς λεπτοκαρυοτσόφλιον, κατόπιν τρι- (κυμίας,
λιμένα νῦν ἀναζητῶ καὶ δόσιν ἠρεμίας.

Κατόπιν δὲ κοπώσεως κι' ἐρωτολαιμαρ- (γίας
κι' ἐξ ἀφορμῆς σημαντικῆς καὶ λίαν εὐ- (νοήτου
ποιοῦμαι τὴν παραίτησιν διὰ λόγους γὰρ (...ὑγείας
κι' ἐγκαταλείπω ἐπ' ἀρκετὸν τὸν τίτλον (τοῦ γοήτου!

Ο ΓΕΡΟ - ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

Ἀνέκ

Η ΚΩΜΩΔΙΟΥΛΑ ΜΑΣ

Ἡ Τζούλια καὶ ἡ Παυλίνα

(Οἱ ἀξιωματικοὶ τοῦ 249ου συν τάγματος παραθέτουν γεῦμα προς τιμὴν τοῦ διοικητοῦ των. Τὸ τραπέζι ἔχει στρωθῆ στὸ καλύτερο ρεστωράν τὸν «Ἄγγελο ἐν ἐπιφυλακῇ». Πρῶτος φθάνει στὸ ρεστωράν ὁ ὁπολοχαγὸς, κρεμᾷ τὸ πηλίκιό του καὶ καθεται στὸ στρωμένο τραπέζι).

Ὑ π ο λ ο χ α γ ὸ ς.—Τι ὥρα εἶνε Λουδοβίκε;

Τὸ γ κ α ρ σ ό ν ι.—"Εξη καὶ εἴκοσι κύριε.

Ὑ π ο λ ο χ α γ ὸ ς.—Μᾶς μένουν ἀκόμη δέκα λεπτά. Βάλε τὰ δυναπέ σου, Λουδοβίκε, νὰ μᾶς περιποιηθῆς καλὰ καὶ νὰ προσέξῃς ἰδιαιτέρως τὸν κ. συνταγματάρχη.

Τὸ γ κ α ρ σ ό ν ι.—Ἔννοια σας κ. ὁπολοχαγέ.

(Ἔρχονται ὁ ταγματάρχης, ὁ κτηνίατρος καὶ ὁ λοχαγός).

Τ α γ μ α τ ά ρ χ η ς.—Ἔ, τι ὥρα ἀρχίζει τὸ γεῦμα;

Ὑ π ο λ ο χ α γ ὸ ς.—Λίγη ὑπομονὴ κ. ταγματάρχα. Περιμένουμε τὸν κ. διοικητή.

Σ υ ν τ α γ μ α τ ά ρ χ η ς (μπαίνοντας). Ἐμένα περιμένατε; Εἶμαι παρών.

Τὸ γ κ α ρ σ ό ν ι.—Μπορῶ νὰ σερβίρω;

Σ υ ν τ α γ μ α τ ά ρ χ η ς.—Ἐννοεῖται! Δὲν ἤρθαμε ἐδῶ γιὰ νὰ φωτογραφηθοῦμε!

(Οἱ ἀξιωματικοὶ καταλαμβάνουν τὶς θέσεις των γύρω ἀπ' τὸ τραπέζι. Σ' ἕνα τραπεζάκι κοντὰ στὸ δικό τους γευματίζει ἕνας ἀστός).

Κ τ η ν ί α τ ρ ο ς.—"Α! ἡ σοῦπα εἶνε θαυμασία! Τὴν ἔφτιαξαν ἀπὸ παϊδάκια καὶ τὰ πατζάκια εἶνε μοναδικὰ γιὰ σοῦπα... Ἄ! καλὰ ποὺ τὸ θυμήθηκα. Σᾶς εἶδα πρὸ ὀλίγου κύριε ὁπολοχαγὲ, νὰ κάνετε περίπατο μὲ τὴν Παυλίνα.

Ὑ π ο λ ο χ α γ ὸ ς.—Πράγματι, ἤμουν μαζί της μιὰ ὁλόκληρη ὥρα.

Σ υ ν τ α γ μ α τ ά ρ χ η ς.—Ἄ! δὲν ἀπάρχει ἀμφιβολία ὅτι ἡ Παυλίνα εἶνε καλοφτιαγμένη καὶ ζωηρή.

Ὁ ἀ σ τ ὸ ς (μὲ συστολή).—Μὲ συγχωρεῖτε, κύριοι, ἀλλὰ σᾶς ἄκουσα νὰ προφέρετε ἕνα ὄνομα ποὺ...

Σ υ ν τ α γ μ α τ ά ρ χ η ς.—Καὶ τί σᾶς ἐνδιαφέρει ἐσᾶς αὐτό;

Ὁ ἀ σ τ ὸ ς.—Μὲ συγχωρεῖτε, ἀλλὰ εἶμαι ξέρετε πατέρας...

Σ υ ν τ α γ μ α τ ά ρ χ η ς.—Καὶ τί μ' αὐτό; Μήπως ἐμεῖς δὲν εἴμαστε πατέρες;

Ὁ ἀ σ τ ὸ ς.—Μὲ συγχωρεῖτε κύριοι (συνεχίζει τὸ γεῦμα του).

Σ υ ν τ α γ μ α τ ά ρ χ η ς.—Ἀς εἶνε, ὁπολοχαγὲ, ἂν ἤμουν στὴ θέσι σας θὰ πρόσεχα περισσότερο τὴν Παυλίνα

Ὑ π ο λ ο χ α γ ὸ ς.—Μὰ ἡ Παυλίνα, συνταγματάρχα μου, ἔχει μεγαλύτερη κοιλιὰ ἀπὸ τὴν Τζούλια.

Ὁ ἀ σ τ ὸ ς (ἀναπηδῶντας).—Σᾶς ζητῶ καὶ πάλιν συγγνώμην, κύριοι, ἀλλά..

Σ υ ν τ α γ μ α τ ά ρ χ η ς.—Τί συμβαίνει πάλι;

(Ὁ ἀστὸς μένει μὲ τὸ στόμα ἀνοιχτὸ χωρὶς νὰ τολμᾶ ν' ἀποτελειώσῃ τὴ φράσι του).

Λ ο χ α γ ὸ ς.—Ἡ Τζούλια δὲν ἔχει κτεθολου κοιλιά. Μὲ τὴ διαφορὰ πως ἔχει ἐλεεινὸ χαρακτῆρα. Ἐγὼ τῆς μιλῶ καὶ τὴν χαϊδεύω κι' αὐτὴ ζητιάνει νὰ μὲ βαγκώσῃ. Τί πρέπει νὰ κάνω; Αὐτὴ ἡ Τζούλια κοντεύει νὰ μὲ τρελλάνῃ.

Σ υ ν τ α γ μ α τ ά ρ χ η ς.—Ἐγὼ λέω νὰ τὴν στρώσετε στὸ ξύλο ὡς που νὰ τῆς κάνετε τὰ πλευρὰ μαλακὰ σὰν τὰ ψαχνά της...

Κ τ η ν ί α τ ρ ο ς.—Ἂν ἤμουν στὴ θέσι σας θὰ τὴν ἐστελνα στὴν ἐξοχὴ καὶ θὰ τὴν ἐξεθέωνα σιοὺς περιπάτους, χωρὶς ὅμως νὰ φέρῃ τίποτε ἐπάνω της.

Λ ο χ α γ ὸ ς (γελῶντας).—Ἐντελῶς γυμνὴ δηλαδή;

Κ τ η ν ί α τ ρ ο ς.—Μάλιστα, ἐντελῶς γυμνή... Θέλετε λίγη σαλάτα, κυρίε διοικητά;

(Ὁ ἀστὸς κάνει μιὰ χειρονομία, σὰν νὰ θέλῃ νὰ μιλήσῃ. Μετανοεῖ ὅμως καὶ χαμηλώνει τὸ κεφάλι).

Σ υ ν τ α γ μ α τ ά ρ χ η ς.—Καὶ ὅμως, ὁ πατέρας της εἶνε πολὺ συμπαθητικὸ ζῶο...

(Ὁ ἀστὸς γουρλώνει τὰ μάτια του καὶ μένει δυὸ λεπτὰ μὲ ἀνοιχτὸ τὸ στόμα).

Λ ο χ α γ ὸ ς.—Συμπαθητικὸ, μὰ λιγάκι κουτὸ καὶ ἀποκοιμισμένο.

Κ τ η ν ί α τ ρ ο ς.—Φαίνει νὰ τοῦ ρίξῃς μιὰ ματιὰ γιὰ νὰ καταλάβῃς ὅτι εἶνε ἀδικημένος ἀπὸ τὴ φύσι.. "Ας εἶνε. Ἐγὼ τὸν βρίσκω πολὺ συμπαθητικό. Εἶνε πάντα σεμνὸς καὶ ταπεινός, σὰν νὰ συναισθάνεται κι' αὐτὸς τὴν μειονεκτικὴ του θέσι...

(Ὁ ἀστὸς σηκώνει τὸ χέρι του καὶ ἑτοιμάζεται κάτι νὰ πῇ. Ἀλλὰ τὸ βλοσυρὸ βλέμμα τοῦ συνταγματάρχου τὸν καρφώνει ἀκίνητο στὴ θέσι του).

Σ υ ν τ α γ μ α τ ά ρ χ η ς.—Τί βλέπω ὁπολοχαγέ; Βάζετε ζάχαρι στὴ τσέπη σας; Δὲν ἀφίσατε οὔτε ἕνα κομμάτι γιὰ τὸν καφέ!

Ὑ π ο λ ο χ α γ ὸ ς.—Εἶνε γιὰ τὴν Παυλίνα, κύριε διοικητά.

Κ τ η ν ί α τ ρ ο ς.—Τὴν ἀγαπᾶτε λοιπὸν τόσο πολύ, ὥστε νὰ τὴν συλλογίζεσθε διαρκῶς;

Ὑ π ο λ ο χ α γ ὸ ς.—Ὁμολογῶ, ὅτι ἡ Παυλίνα εἶνε ἡ ἀδυναμία μου.

Τ α γ μ α τ ά ρ χ η ς.—Ὅπως ἡ ζάχαρι εἶνε ἡ ἀδυναμία τῆς Παυλίνας.

Σ υ ν τ α γ μ α τ ά ρ χ η ς.—Τὴν καλομαθαίνετε τὴν Παυλίνα μὲ τὰ γλυκά. Ἡ πολλὴ ζάχαρι δὲν τὴν ὠφελεῖ. Τὴν κάνει νὰ μὴ μπορῇ νὰ καθήσῃ οὔτε σιγμὴ ἡσυχία. Ἡ Παυλίνα ἔγινε πιὰ σκάνδαλο σ' ὅλο τὸ σύνταγμα!

Ὁ ἀ σ τ ὸ ς (ἀποφασίζει νὰ μιλήσῃ).—Κύριοι!... Κύριοι!

Σ υ ν τ α γ μ α τ ά ρ χ η ς.—Πάλι ἐσεῖς;

Ὁ ἀ σ τ ὸ ς.—Κύριοι... Σᾶς ἀκούω τόσην ὥρα νὰ συκοφαντῆτε...

Ὁ σ υ ν τ α γ μ α τ ά ρ χ η ς.—Ποιὸν συκοφαντήσαμε, κύριε;

Ὁ ἀ σ τ ὸ ς.—Τὶς κόρες μου. Ἐκφράζεσθε γιὰ τὶς δύο κόρες μου κατὰ τρόπο ποὺ δὲν ἁρμοζει οὔτε σ' αὐτὲς, ἀλλὰ οὔτε καὶ σὲ σᾶς!

(Ὅλοι οἱ ἀξιωματικοὶ μπήγουν τὰ γέλια).

Ὁ ἀ σ τ ὸ ς (κατακόκκινος ἀπὸ ἀγανάκτησι). — Κύριοι! Προσέξτε... Μὲ ἐρίζετε... Μ' ἐξευτελίζετε...

Σ υ ν τ α γ μ α τ ά ρ χ η ς.—Ὥστε εἶσθε ὁ πατέρας τῆς Τζούλιας;

Ὁ ἀ σ τ ὸ ς.—Μάλιστα, κύριε!

Σ υ ν τ α γ μ α τ ά ρ χ η ς.—Καὶ τῆς Παυλίνας;

Ὁ ἀ σ τ ὸ ς.—Μάλιστα, κύριε!

Σ υ ν τ α γ μ α τ ά ρ χ η ς.—Σᾶς θαυμάζουμε. Εἶσθε ἐξαιρετικὸ φαινόμενο!...

Ὑ π ο λ ο χ α γ ὸ ς (συγκρατῶντας γιὰ μιὰ στιγμὴ τὰ γέλια τοῦ).— Ὁ κύριος ὑπέθεσε ὅτι... (ξεκαρδίζεται πάλι)

Ὁ ἀ σ τ ὸ ς.—Δὲν ὑπέθεσα τίποτε, κύριοι. Εἶχα τὴν ὁπομονὴ νὰ σᾶς ἀκούω τόσην ὥρα.

Ὑ π ο λ ο χ α γ ὸ ς.—Μὰ, ἀγαπητὲ μου κύριε, ἡ Τζούλια καὶ ἡ Παυλίνα εἶνε οἱ...δυὸ φορὰ δες τοῦ συντάγματος!

Ὁ ἀ σ τ ὸ ς (ἐμβρόντητος).—Φοράδες εἴπατε;... Θεέ μου! Μὲ συγχωρεῖτε, κύριοι. Κι' ἔγω νόμισα... Παρντὸν... Φτοῦ νὰ πάρῃ ὁ διάβολος, τί ἔπαθα! Μὲ συγχωρεῖτε κύριοι... Φτοῦ... Φτοῦ, ποὺ νὰ πάρῃ ὁ διάβολος!.

ΑΔΟΛΦΟΣ ΓΚΑΪΤΡΑΪΓΚ

Δυὸ ψυχὲς ἐρωτευμένες

Αἰσθηματικὸ διήγημα

Ὁ γιατρὸς Ἐρρίκος Μωρέ, ἀφοῦ ἐξέτασε τὴν ἀρρωστη, γύρισε στοὺς γονεῖς της:

— Θάρρος τοὺς εἶπε.

— Πάει τὸ παιδί μου! φώναξε κλαίγοντας ἡ μητέρα της.

— Εἶμαι ἡ αἰτία τῆς λύπης σας, κυρία Μπριζέ, ἐξακολούθησε ὁ γιατρός, μὰ δὲν μποροῦσα νὰ σᾶς κρύψω περισσότερο τὴν ἀλήθεια. Ἡ Μαργαρίτα εἶνε ζήτημα ἀν θὰ περάσῃ τὴ νύχτα. Μόνο μία μεγάλη χαρὰ θὰ μποροῦσε νὰ τὴ σώσῃ.

Ξανακύτταξε τὴ νέα ποὺ ἦταν στὸ κρεββάτι ξαπλωμένη, μὲ τὰ χείλη πανιασμένα, τὰ χαρακτηριστικὰ τραβηγμένα ἀπ' τὸν πυρετὸ, κατάχλωμη. Κι' ἀπὸ τὰ μάτια του ἀπ' τὴ φαντασία του, πέρασε ἡ εἰκόνα τῆς νέας ὅπως ὅταν ἦταν καλά. Γεμάτη νειάτα κι' ὀμορφιά. Τὴν εἶχε γνωρίσει τὴ νέα, ὅταν ἡ ἀνοιξι στόλιζε μὲ νέους θλαστοὺς τὸ πάρκο τῆς Βαλανσέϊγ. Ἀπὸ τὰ τόσα νειάτα καὶ τὴν τόση ὀμορφιὰ δὲν ἔμενε τώρα πειὰ παρὰ μιὰ ἀνάμνησις. Ἡ νέα πέθαινε!... Καὶ στὶς τελευταῖες της στιγμὲς κι' ἡ δική της σκέψι πετοῦσε στὰ περασμένα. Μέσα στὸ παραλήρημα τοῦ πυρετοῦ τῆς ξανάζελεπε τὸ παρελθόν της. Θυμάται...

Ὁ ἀγαπημένος της τὴν κρατοῦσε ἀπὸ τὸ χέρι. Μ' ἕνα τρυφερὸ μειδίαμα στὰ χείλη κατέβαιναν οἱ δυὸ τους ὁλομόναχοι τὴν δεντροστοιχία. Οἱ ὄρκοι τους κι' οἱ στεναγμοί τους ἀνακατεύονταν μὲ τὸν ὕμνο τοῦ ἔρωτος ποὺ τραγουδοῦσαν τὰ πουλιὰ δυὸ-δυὸ μέσα στὶς φωλιές τους.

Ἐρρίκε!.. ψιθύρισε μέσα στὸ παραλήρημά της. Γιατὶ φεύγεις;

Πραγματικά, ἕνα φθινοπωρινὸ πρωϊ, ὁ ἀγαπημένος ἔφυγε μακρυά... Τὸν πῆραν κλητωτὸ στὸ ἀρραβωνιαστεῖ...

Ὁ χωρισμὸς αὐτὸς γιὰ τὴ νέα ἦταν μεγάλη αἰτία πόνου.

Θὰ ἐστέλναν τὸν Ἐρρίκο μακριὰ γιὰ ἀσφαλῶς σὲ κομμὰ ἀποκίες γεμάτη ἀρρώστειες.

Κι' ἔτσι ἔγινε. Ὁ Ἐρρίκος ἔμεινε ἕξη μῆνες στὴ Τουλώνα κι' ἔπειτα ἐπιβιβάσθηκε γιὰ τὴ Μαδαγασκάρη. Τότε ἡ νέα τὸν παρακολούθησε μέσα στὰ θλιβερὰ δ. νειρά της, ἀνάμεσα στὴ θάλασσα καὶ στὶς μακρυνὲς ἐρημιὲς ποὺ πήγαινε...

Μιὰ νύχτα, μέσα σ' ἕνα τρομερὸ ἐφιάλτη, εἶδε νὰ τοῦ ἐπιτίθεται μιὰ συμμορία ληστῶν. Τὰ μαῦρα πρόσωπά τους χειρονομοῦσαν γύρω του, μέσα σὶς φλόγες ἑνὸς καιομένου φυλάκιου... Ὁ Ἐρρίκος ἀγωνιζόταν μ' ὅλο του τὸ θάρρος... Μιὰ φλόγα τοῦ εἶχε κάψει τὸ πρόσωπο... Ἕνα ἀκόντιο βυθίστηκε στὸ στῆθος του καὶ ξαναδγῆκε ἀπ' τὴν πλάτη του κόκκινο, αἱματοβαμμένο!... Ἔπεσε!...

Μὲ τὸ ἑπόμενο ταχυδρομεῖο δὲν Ἐλαβε γράμμα του. Ζήτησε πληροφορίες ἀπὸ τὸ ὑπουργεῖο. Κι' ὕστερ' ἀπὸ καιρὸ τῆς ἔγραψαν ὅτι ἦταν χαμένος... Ἡ λέξις αὐτὴ τὴν ἔκανε νὰ αἰσθανθῇ τρομερὴ ἀγωνία. Χαμένος ἡ πεθαμένος δὲν ἦταν σχεδὸν τὸ ἴδιο πράγμα;

Ἡ νέα ξανάγραψε μὰ καὶ πάλι πῆρε τὴν ἴδια ἀπάντησι Κατάλαβε τότε πὼς δὲν θὰ τὸν ξαναβλέπῃ πειά. "Ὅλα εἶχαν τελειώσῃ.. μαράνθη τὰ νειάτα της. Τὰ πόδια της δὲν μποροῦσαν νὰ τὴν βαστάκρεββάτι κι' ἀπὸ μέρα σὲ μέρα ἡ κατάστασί της χειροτέρευε. Τώρα πειὰ μόνον ὁ θάνατος θὰ τὴν ἔνωνε μὲ τὸν μνηστῆρα της.

— Ἐρρίκε!.. ψιθύριζε μέσα στὸ παραλήρημά της.

Οἱ γονεῖς τῆς νέας, τρελλοὶ ἀπὸ τὴ λύπη τους ἐκλαίγαν ἀπελπισμένα. Ὁ θάνατος πλησίαζε.

"Ἐξαφνα, μιὰ μέρα ἀνοιξε ἡ πόρτα...

Ποιὸς εἶνε λοιπὸν αὐτὸς ὁ ναύτης ποὺ προχωρεῖ μὲ πρόσωπο ἀδυνατισμένο, χλωμό, καὶ μιὰ μεγάλη πληγὴ στὸ μέτωπο; Ὁ Ἐρρίκος; Ναί, αὐτὸς ἦταν...

Τὸ ἐφιαλτικὸ ὄνειρο τῆς Μαργαρίτας ἦταν μιὰ ἀναπαράστασι τῆς πραγματικότητας. Λησταὶ εἶχαν κάψει αἰφνιδιασμὸ στὸ φυλάκιο ποὺ φρουροῦσε ὁ Ἐρρίκος μαζὶ μὲ ἄλλους συναδέλφους του. Καὶ τὸν πῆραν αἰχμάλωτο, μὲ τὸ μέτωπο πληγωμένο ἀπὸ μιὰ σφαῖρα καὶ τὸ στῆθος τρυπημένο ἀπὸ ἀκόντιο. Ἔμεινε πολλοὺς μῆνες σ' ἀπελπιστικὴ κατάστασι. Μιὰ νύχτα τέλος οἱ συντρόφοι του ἐπετέθησαν ἐναντιά καὶ κατασφάξανε τοὺς λῃστάς. Τὸν ἐλευθέρωσαν καὶ τὸν ἔστειλαν στὴ Γαλλία. Ἦταν ἀκόμα χλωμός, ἀδύνατος, μόλις στεκόταν στὰ πόδια του.

"Ὅταν ἀντίκρυσε τὴ Μαργαρίτα ὀχρή, ἀδυνατισμένη, ἐτοιμοθάνατη στὸ κρεββάτι ρίχτηκε καὶ τὴν ἀγκάλιασε φωνάζοντας:

— Μαργαρίτα! Ἀγάπη μου!...

Σκύβει καὶ τὴ φιλεῖ μὲ πάθος, μ' ἀπελπισία.

Τὰ φιλιά του τὴν ἔκαναν ν' ἀνοίξῃ τὰ μάτια της γιὰ μιὰ στιγμὴ τὰ κατέπιν ἀνοιξε τὰ χείλη της ἀπὸ τὴ χαρὰ καὶ ἀπὸ τὴ λύπη. Χαμογελάει γλυκά, ἀχνά, ἀγγελικά. Καὶ μὲ τὸ στερνό της χαμόγελο πετάει κι' ἡ ψυχὴ της στὸν οὐρανό.

Ὁ Ἐρρίκος πέφτει ἐπάνω της κλαίγοντας ἀπελπισμένα.

— Μαργαρίτα!... Μαργαρίτα!...

Κι' ἔξαφνα σωπαίνει ἀπότομα.

"Ὅταν οἱ γονεῖς τῆς νέας πλησίασαν γιὰ νὰ τὸν παρηγορήσουν, εἶδαν μὲ φρίκη ὅτι ἦταν νεκρός.

Οἱ δυὸ ἐρωτευμένες ψυχὲς πέταξαν μαζὶ στὸν οὐρανό.

Β. ΝΤΕΛΛΩΤΙΓΚ

Τὸ φροσκοπιὸν τοῦ Ὀμπάβρου

Αἱ κοσμικαὶ ἐπιδράσεις κατὰ τὴν ἑβδομάδα ἀπὸ 25 Σεπτεμβρίου μέχρι 1 Ὀκτωβρίου ἔχουν ὡς ἀκολούθως:

Ὥραι κατάλληλοι :

1) Διὰ τὰς ὑποθέσεις καὶ τὰς ἐπιχειρήσεις σας: 3—4.30 μ.μ. τῆς Δευτέρας (27), 11.30—1 μ.μ. τῆς Πέμπτης (30), 8—9 π.μ. τῆς Παρασκευῆς (1).

2) Διὰ τὰ χρηματικὰ ζητήματα: 1.15—2.30 μ. μ. τῆς Δευτέρας (27), 2—3 μ. μ. τῆς Τετάρτης (29).

3) Διὰ τὴν ἀγοράν λαχείων: 12—1 μ.μ. τῆς Τρίτης (28). 4—5 μ.μ. τῆς Πέμπτης (30).

4) Διὰ τὰ τυχηρὰ παιγνίδια : 6.15—9 μ.μ. τῆς Κυριακῆς (26), 8.30—10 μ. μ. τῆς Παρασκευῆς (1).

5) Διὰ τὰς αἰσθηματικὰς συναντήσεις: 11.30—3 μ.μ. τῆς Δευτέρας (27), 7—11 μ.μ. τῆς Ἰδίας ἡμέρας, 6—8.30 μ. μ. τῆς Πέμπτης (30).

6) Διὰ γάμους ἢ ἀρραβῶνας: 6—8 μ.μ. τῆς Τρίτης (28), 5—6 μ.μ. τῆς Παρασκευῆς (1).

7) Διὰ τὸ μέλλον σας: 10—11 π. μ. τῆς Δευτέρας (27), 4—6.30 μ. μ. τῆς Τετάρτης (29).

◆

ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ ΤΟΥ Δρος ΚΑΜΑ

Ε Ρ Ω Σ Δ Ι Χ Ω Σ Ε Λ Π Ἰ Δ Α.—Εἰσθε ἤρεμη, ἐμπιστεύεσθε εὔκολα τοὺς ἄλλους. Εἰσθε ἀναποφάσιστη καὶ ψυχρή, κατὰ βάθος ὅμως πολὺ ἀγαθή, τελεία καὶ εὐσυνείδητη. Ἐπιθυμεῖτε μὲ ὅλη σας τὴ δύναμι ν' ἀγαπήσετε καὶ ν' ἀγαπηθῆτε. Θὰ παντρευθῆτε ἐνωρὶς καὶ θὰ γίνετε ὁπόδειγμα συζύγου. Δὲν θ' ἀποκτήσετε πολλὰ παιδιά, ἴσως δύο καὶ καθόλου. Θὰ περάσετε στὴ ζωή σας ἀρκετὲς οἰκονομικὲς στερήσεις καὶ μόνον περὶ τὸ μέσον τῆς ζωῆς σας θ' ἀποκτήσετε ὑλικὴν ἀνεξαρτησία. Εὐνοϊκὴ σας ἡμέρα ἡ Τετάρτη, χρῶμα σας τὸ γκρίζο καὶ τὸ μπλέ, λίθος σας ὁ ἀδάμας.

Ἰατρὸς σας

ΑΙΣΘΗΤΙΚΗ

ΣΤΙΓΜΑΤΑ ΠΡΟΣΩΠΟΥ

3ον

Στὸ προηγούμενο μάθημα σᾶς ἔγραψα γιὰ τὴν τοπικὴ ὑγιεινὴ καὶ ἀντισηψία ποὺ πρέπει νὰ τηροῦν ὅσες ἔχουν πολὺ λιπαρὰ ἐπιδερμίδα, γιὰ νὰ μὴ γίνεται αὐτὴ εὐπρόσβλητη καὶ κατάλληλη γιὰ τὴν ἀνάπτυξι τῶν μπιμπικιῶν καὶ τῶν μαύρων στιγμάτων. Γιὰ τὰ πρόσωπα ὅμως στὰ ὁποῖα ὑπάρχουν ἤδη μπιμπίκια καὶ μαῦρα στίγματα, χρειάζεται ἄμεσος ἀφαίρεις των γιατὶ ἢ παραμονή των ὅπως εἴπαμε, στὴν ἐπιδερμίδα εὐνοεῖ ἀκόμη περισσότερο τὴν ἀνάπτυξί τους. Ἡ ἀφαίρεσίς των γίνεται καταλλήλως. Ἀφαιροῦνται δηλαδὴ ἕνα πρὸς ἕνα καὶ ἔτσι ἀπαλλάσσεται τὸ πρόσωπο ἀπὸ τὴν ἀντιαισθητικότητά καὶ ἀπὸ τὶς διάφορες ἐσεῖς μολύνσεως καὶ ἄλλων μερῶν του. Ἐβῶ πάλιν εἶνε ἀνάγκη νὰ σᾶς τονίσω ὅτι : δὲν πρέπει νὰ γίνεται τὸ ἴδιο καὶ γιὰ τὶς ἀκμές. Γιατί, καθὼς λεπτομερῶς μιλήσαμε στὰ προηγούμενα, εἶνε πολὺ διάφορο πρᾶγμα τὰ μπιμπίκια καὶ τὰ μαῦρα στίγματα ἀπὸ τὶς ἀκμές. Τὰ μπιμπίκια γεμίζουν τὸν ἀνοικτὸ πόρο, τοῦ ὁποίου τὸ στόμιον βουλώνει ἀπὸ μιὰ οὐσία λευκὴ ἢ μαύρη, ἐνῷ οἱ ἀκμὲς εἶνε κόκκινα ἢ μωβ σπυριά, διογκωμένα ἀρκετὰ καὶ στὴν κορυφὴ των ἔχουν πῦο. Τὶς ἀκμὲς λοιπὸν δὲν πρέπει νὰ τὶς σπάζετε ποτέ, οὔτε κἀν νὰ τὶς ἐγγίζετε, γιατὶ ἀφ' ἑνὸς μ' αὐτὸν τὸν τρόπο πληθαίνουν, ἐνῷ ἀφ' ἑτέρου μεταβάλλονται σὲ βαθειὲς καὶ ἀνεξίτηλες οὐλές.

Προκειμένου, λοιπόν, ν' ἀφαιρέσετε τὰ μπιμπίκια ἢ τὰ μαυράκια, πρέπει νὰ κάνετε ἕνα ἀτμόλουτρο. Δηλαδὴ νὰ βράσετε μέσα σὲ μιὰ κατσαρόλα μὲ φαρδὺ στόμα, 4 ἕως 5 ποτήρια νεροῦ. Ἅμα κοχλάσῃ καλὰ τὸ νερὸ ρίχνετε μέσα μιὰ κουταλιὰ τῆς σούπας βόρακα καὶ ὕστερα, ἀφοῦ τὴν κατεβάσετε ἀπ' τὴν φωτιά, ἀφήνετε τὸ πρόσωπό σας ἐπάνω στοὺς ὑδρατμοὺς ἐπὶ δέκα λεπτὰ καὶ σὲ ἀπόστασι 2 σπιθαμῶν. Οἱ ὑδρατμοὶ μαλακώνουν τὸ δέρμα καὶ ἔτσι ἀφ' ἑνὸς τοῦτο καθαρίζει, ἐνῷ ἀφ' ἑτέρου διευκολύνεται ἡ ἀφαίρεσις τῶν μπιμπικιῶν. Ὕστερα τυλίγετε σ, ἕνα σπιρτόξυλο λίγο βαμβάκι καὶ βουτώντας σὲ λίγο ἀσπρο οἰνόπνευμα, καθηριάζετε χωριστὰ κάθε μπιμπίκι ἢ μαυράκι ποὺ πρόκειται ν' ἀφαιρέσετε. Προκειμένου περὶ λευκῶν μπιμπικιῶν. δηλαδὴ περὶ ἐκείνων ποὺ περιέχουν στὴν φουσκίτσα των καὶ λίγο πύο, νὰ τὰ ζουλᾶτε μ' ἕνα εἰδικὸ ἐργαλεῖο ποὺ ἔχει στὴν ἄκρη μιὰ τρυπίτσα μέσα στὴν ὁποία ἐφαρμόζετε τὴν φουσκίτσα τοῦ μπιμπικιοῦ. Πιέζετε τότε κάπως δυνατὰ τὴν φουσκίτσα καὶ αὐτὴ σπάζει. Ἔτσι ἀδειάζει ὁ πόρος καὶ τὸ μπιμπίκι ἐξαφανίζεται. Αὐτὰ τὰ ἐργαλεῖα εἶνε μικρὰ καὶ σὰν τὶς μετάλλινες λίμες τῶν νυχιῶν καὶ φέρουν στὶς ἄκρες των δυὸ τρυπίτσες μιὰ μεγαλύτερη καὶ μιὰ πιὸ μικρή, τὶς ὁποῖες χρησιμοποιεῖτε ἀναλόγως τοῦ μεγέθους τῶν μπιμπικιῶν. Γιὰ τὴν ἀφαίρεσι, ὅμως, τῶν μαύρων στιγμάτων νὰ χρησιμοποιῆτε μιὰ πολὺ λεπτὴ βελόνη ἐνέσεων, τὴν ὁποίαν νὰ κοῖτε προηγουμένως στὴν φλόγα ἑνὸς κεριοῦ. Τὴν βελόνα αὐτὴν βυθίζετε κατόπιν σιγὰ — σιγὰ μέσα σ.τὸν πόρο καὶ μετὰ τραβῶντάς την, ἀφαιρεῖτε συγχρόνως καὶ τὸ μαυράκι.

Ὕστερα ἀπὸ κάθε ἀφαίρεσι μπιμπικιῶν ἢ μαύρου στίγματος πρέπει νὰ ἐπαναλαμβάνετε πάλιν τὴν τοπικὴ ἀντισηψία μὲ τὸ οἰνόπνευμα.

Ὅταν, τέλος, τὰ μπιμπίκια ἀφθονοῦν εἰς τὴν ἐπιδερμίδα τοῦ προσώπου καὶ μάλιστα εἰς μεγάλο μέγεθος, τότε ἀποτελεσματικὸν μέσον θεραπείας εἶνε ἡ ἐκτέλεσις μερικῶν ἐνέσεων ἀντισταφυλοκοκκικοῦ ἐμβολίου.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΜΙΧ. ΛΑΔΑΣ
Ἰατρὸς — Δερματολόγος

● ●

Ἰσπανικὲς προλήψεις

Οἱ κάτοικοι τῆς Ἰσπανίας εἶνε πολὺ προληπτικοί. Ἰδοὺ ἕνας πρόχειρος κατάλογος χαρακτηριστικῶν προλήψεων στὶς ὁποῖες πιστεύει καὶ σήμερα ἀκόμα ὁ Ἰσπανικὸς λαός:

Ὁ σπάσιν μιὰ χορδὴ βιολιοῦ ἢ κιθάρας, αὐτὸ σημαίνει πὼς κάποιος γνωστός σας ξεψύχησε κείνη τὴ στιγμή.

— Ἂν δῆτε ἕνα χελιδόνι μὲ τὸ κεφάλι κρυμμένο κάτω ἀπὸ τὸ φτερό, νὰ τόχετε σὲ κακό. Θὰ σᾶς ἐπισκεφθῇ κάποιος φλύαρος, ἂν δῆτε ἕνα πταπαγάλο κάποιος ἡλίθιος, ἂν συναντήσετε ἕνα γαλόπουλο, μιὰ παλιὰ σας φιλιάδα, ἂν δῆ-ε νὰ πετᾶ μιὰ καρακάξα, ἕνας σελέμης φίλος σας θὰ σᾶς ζητήσῃ δανειὰ ἂν δῆτε ἕνα σπουργίτη.

— Εἶνε γρουσουζιὰ ὅταν: ξεκινῶντας τὸ πρωὶ γιὰ τὴ δουλειὰ σας δγῆτε ἀπ' τὸ σπίτι σας μὲ ἀριστερὸ πόδι. Ὅταν ἀνάβετε τρία κεριὰ μαζί, ὅταν ἀναποδογυρίζετε τὴν ἀλατιέρα, ὅταν χύνεται κρασὶ σιὰ ροῦχα σας, ὅταν φτύνετε μέσα στὴ φωτιά, ὅταν κόβετε τὰ νύχια σας, τὴ Παρασκευή, ὅταν τρῶτε κεράσια τὰ μεσάνυχτα, ὅταν πλησιάσετε ποτῆρι μὲ κρασὶ στὰ χείλη σας τὴν ὥρα ποὺ χτυποῦν οἱ καμπάνες.

— Ἂν πᾶτε σ' ἕνα γάμο μὲ τρύπια τὴ σόλα τοῦ παπουτσιοῦ σας, τὸ ἀντρόγυνο θὰ χωρίσῃ. Ἂν χαρίσετε σὲ μιὰ νεόνυμφη καθρέφτη προτοῦ σαραντήσῃ, θὰ μείνῃ στεῖρα. Ἂν σφάξετε πετεινὸ μειὰ τὰ μεσάνυχτα, θὰ χυθῆ στὸ σπίτι σας αἷμα. Ἂν δώσετε σὲ μιὰν ἔγκυο τὴν τεσσαρακοστὴ ἡμέρα τῆς ἐγκυμοσύνης της νὰ μυρίσῃ δάφνη, θὰ γεννήσῃ 31. δυμα!...

Η ΦΙΛΗ ΤΩΝ ΠΟΝΕΜΕΝΩΝ

Ἐμπιστευτικὸς Μονόλογος

«Τὸν ἀγαποῦσα μὲ μιὰ ἀγάπη ἄδολη, μεγάλη, ἀγνή. Δὲν πίστεψε ὡστόσο ποτὲ σ' αὐτή μου τὴν ἀγάπη. Πάντα εἶχε ἀμφιβολίες καὶ δὲν μοῦ ἔδωσε ποτὲ ὁλότελα τὴν ψυχή του ὅπως τὴν εἶχα δώσει ἐγώ. Κι' αὐτό, ὅπως πιστεύω, γιατί, δὲν μ' ἀγάπησε ποτὲ ὅπως θὰ ἤθελα νὰ μ' ἀγαπᾶ. Ἡ ἀγάπη του γιὰ μένα ἦταν καὶ εἶνε περιορισμένη μέσα στὸ πλαίσιο τῆς λογικῆς καὶ τοῦ ὑπολογισμοῦ. «Δὲν πρέπει νὰ παντρευτοῦμε τώρα, μὰ ὅταν οἱ συνθῆκες καὶ οἱ ὑποχρεώσεις μου μοῦ τὸ ἐπιτρέψουν» αὐτὸ μοῦ ἔλεγε ὅταν ἐγὼ μὴ ὑπολογίζοντας τίποτε δεχόμουν νὰ τὸν παντρευτῶ. Θὰ μοῦ πῆτε : "Ἰσως νὰ ἦταν παραλογισμὸς ἕνας τέτοιος γάμος καὶ ἀπὸ φόβο νὰ μὴ καταστρέψῃ τὴν εὐτυχία μας, δὲν τὸν ἀπεφάσιζε.. "Ὀχι. Ἐφ' ὅσον τὰ οἰκονομικὰ μέσα μᾶς ἐπέτρεπαν ν' ἀνοίξουμε ἕνα σπιτικό, δὲν ἦταν παραλογισμός. Μὰ ἐκεῖθὰ ἦταν παραλογισμός. Ἄλλα πράγματα νος σκεφτόταν. Ἄλλα πράγματα ποὺ δὲν ἔχουν καμμιὰ σχέσι μὲ τὸν ἔρωτα καὶ μιὰ γυναῖκα ποὺ ἀγαπᾶ δὲν τὸ συγχωρεῖ αὐτό. Ἐτσι ἔφθασα στὸ σημεῖον νὰ τὸν βλέπω κάθε μέρα καὶ μὲ μυχοτρόμορο μάτι καὶ νὰ μένω ἀκόμη κοντά του, ἴσως ἀπὸ συνήθεια. Ἱστάσως πάλι, νὰ ὑπάρχῃ ἀκόμη ἀγάπ

— Μή χειρότερα! Τί ἔπαθες, μικρούλη μου;
— Δοκίμασα τὸ φάρμακο ποὺ ἀγόρασε ὁ μπαμπᾶς γιὰ τὴ θεραπεία τῆς φαλάκρας!

ΤΗΛΕΦΩΝΗΜΑ ΣΤΟΝ ΥΔΡΑΥΛΙΚΟ

— Καϋμένη, Πηνελόπη, σοῦ μιλῶ τόση ὥρα γιὰ μόδες καὶ ξέχασα νὰ σοῦ πῶ ὅτι πάθαμε μιὰ μικρὴ βλάβη στοὺς σωλήνες τοῦ νεροῦ, καὶ θέλαμε τὸν ἄντρα σου γιὰ νὰ τὴν ἐπιδιορθώση.

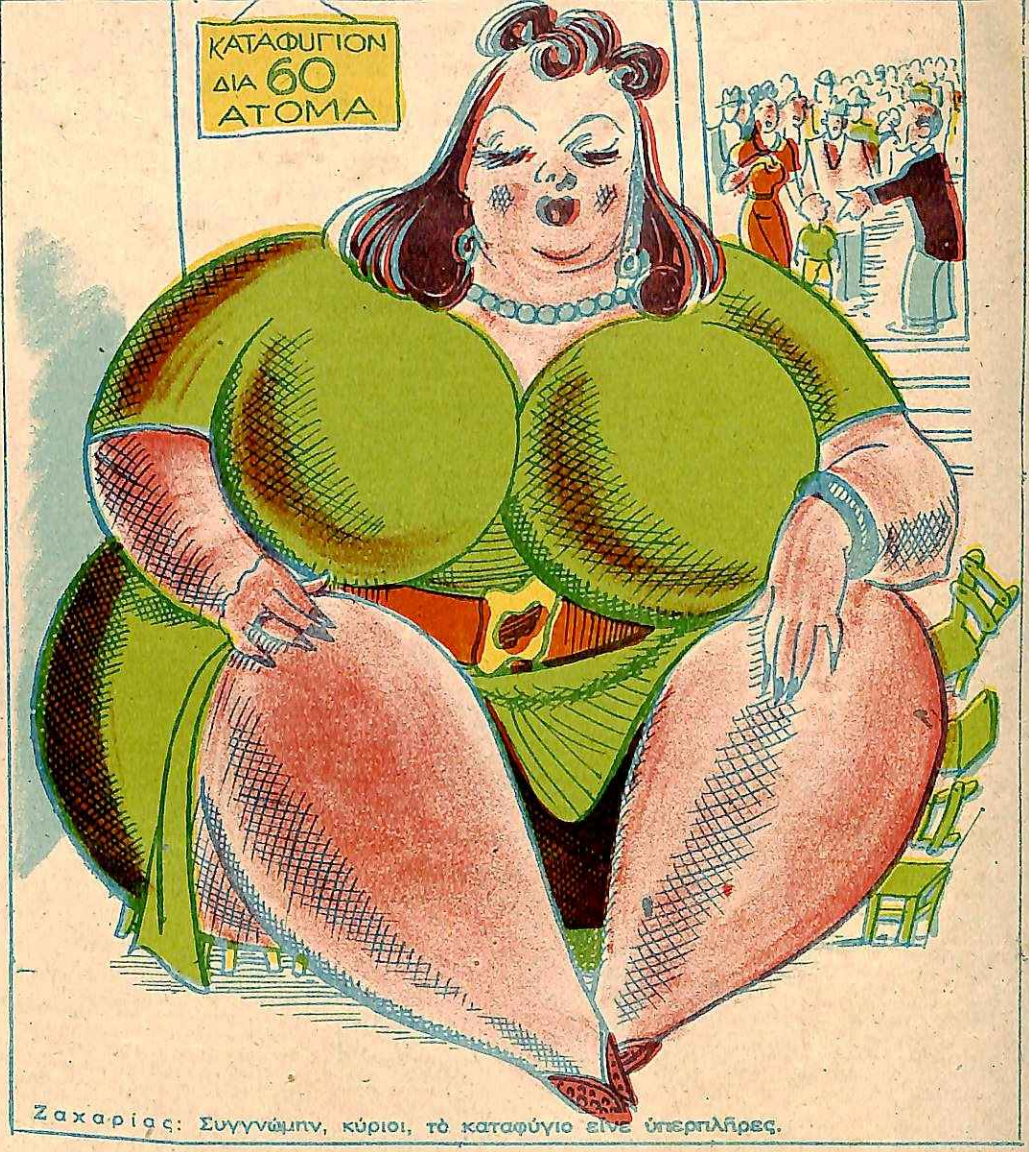

Ζαχαρίας: Συγγνώμην, κύριοι, τὸ καταφύγιο εἶνε ὑπερπλῆρες.

ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΜΩΡΑ

— Γιατί θὰ πῶ τώρα στὴν ὑγειά σου!

ΤΑ ΑΠΡΟΒΛΕΠΤΑ ΤΗΣ ΧΑΡΤΟΠΑΙΞΙΑΣ

— Ἔλα, τυχερέ, σοῦφεξε! Ἔχασες πάλι τὴ μάσκα σου.

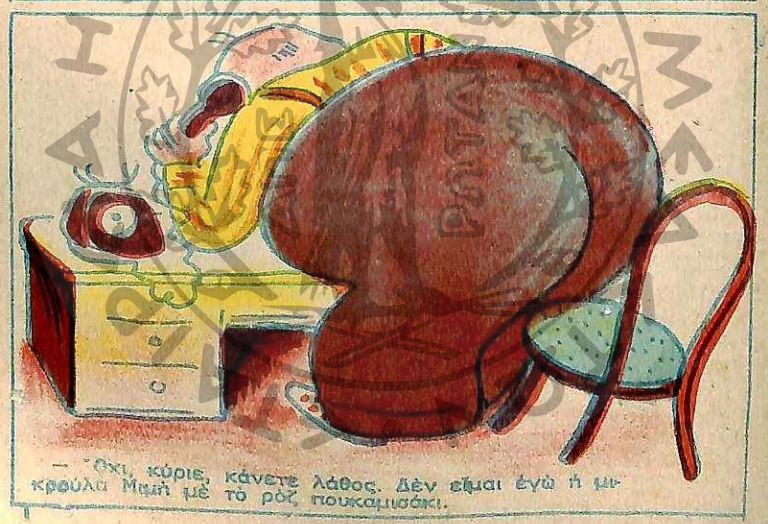

— Ὄχι, κύριε, κάνετε λάθος. Δὲν εἶμαι ἐγὼ ἡ μικρούλα Μιμὶ μὲ τὸ ρὸζ πουκαμισάκι.